JODI LYNN ANDERSON

ŞEFTALİ KOKAN BİR YAZ

MARTI

Tam bir baş belası olan Murphy
İçine kapanık, masum Birdie ve sosyetik güzel Leeda...

Birbirlerinden her anlamda farklı olan Murphy, Birdie ve Leeda'nın hayatları hiç beklemedikleri bir şekilde, bir yaz Darlington Şeftali Bahçesi'nde kesişir. İlk başlarda her ne kadar üçü de birbirinden uzak durmaya çalışıp birbirlerine karşı soğuk olsa da zamanla aralarında hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin kolay kolay koparamayacağı bir bağ oluşur. Acaba bu bağ, üç genç kadının hayatındaki sorunların çözülmesinde etkili olacak mı? Dahası içlerinde hissettikleri boşluğu doldurmaya bu bağın gücü yetecek mi?

Bu yaz diğer yazlardan çok farklı olacak!

Şeftali Kokulu Yaz, "arkadaşlar güzeldir" sözünün altının çizildiği, bütün farklara rağmen insanın birbirine tutunmasının değerini gösteren sıcacık ve samimi bir öykü...

ISBN 978-625-448-554-1
9 786254 485541
MARTI
/martiyayinlari
internetten sipariş: kitapsepeti.com

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

JODI LYNN ANDERSON

ŞEFTALİ KOKAN BİR YAZ

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şeftali Kokan Bir Yaz
Özgün Adı: Peaches
Jodi Lynn Anderson

Editör	: Ayça Mutlu
Çeviri	: Bahar Çelik
Sayfa Tasarım	: Elif Aydın Yavuz
Kapak Tasarım	: Gülşah Alçın
Tür	: Romantik
Kitap No	: 832

1. Baskı: Nisan 2021
ISBN: 978-625-448-554-1
Yayınevi Sertifika No: 12330

©Jodi Lynn Anderson
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları ajans tarafından Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

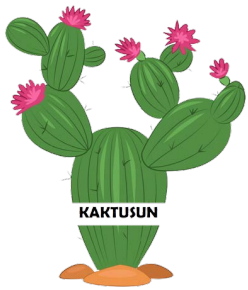
Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı
Alfabe Basın Yayın San. Tic. Ltd. Şti.
İkitelli OSGB Mah.
Enkoop 1. Sok. No: 1B /-1
Başakşehir / İstanbul
Tel: 0212 485 21 25
Sertifika No: 46012

BELONGS TO KAKTUS TEAM

JODI LYNN ANDERSON

ŞEFTALİ KOKAN BİR YAZ

Çeviren: Bahar Çelik

MARTI

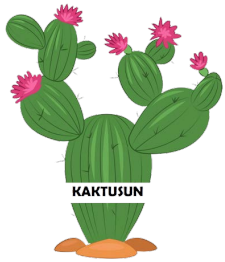
BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Bundan çok uzun zaman önce bana gerçek dostluğun ne demek olduğunu öğreten Breakspearlara.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Öncesinde

O yaz Mertie Creek'te bir barda bütün gece müzik kutusundan çalan Kenny Chesney şarkılarını dinleyip içki içen Saddle Tramp ve Mad Dog adındaki iki kamyon şoförü, dışarı çıktığında arabalarının sileceklerinin önünde üzerinde Haftanın Günleri'nden Pazar'ın yazılı olduğu bir külot, bir tanga ve bir de maymun desenli bir külodun olduğu üç tane iç çamaşırı buldular. Aynı yaz Balmeade Golf Kulübü'nün havalandırma boşluklarında sayılamayacak kadar çok çürümüş balık bulundu, ama kimse iki olay arasındaki bağlantıyı çözemedi. Ağustos ayının sonlarına doğru Lucretia Cawley-Smith büyük kızını daha çok sevdiğini kendi kendine itiraf etmek zorunda kaldı. Jodee McGowen ojelerinin üzerine martı çıkartmaları yapıştırmayı sonsuza dek bıraktı. Ve

BELONGS TO KAKTUS TEAM

1 Eylül günü Enrico Fiol adındaki göçmen bir işçi gömlek cebinde bir tutam köpek tüyüyle Georgia'dan ayrılırken görüldü.

Bütün bunlar olurken kocaman ağaçlarının gölgesi kadar uzun bir geçmişi ve yok olmanın eşiğinde olan ve bocalayarak ilerleme gösteren Darlington Şeftali Bahçesi her yaz olduğu gibi, ilk balosuna katılan güzel bir genç kız edasıyla yumuşak, sessiz ve utangaç bir şekilde yaza kollarını açtı.

O yılın ilkbaharında, Bridgewater's Anthill Acres Trailer Parkı'nda annesi Jodee'yle birlikte yaşayan ki kronolojik sırayla DJ WRUZ, Horatio Balmeade ve Bridgewater Lisesi'nin deneyimli futbol oyuncularından biriyle çıkmıştı, on altı yaşındaki Murphy McGowen'in ne şeftali bahçesi ne içinde yaşadığı şehir ne de genel olarak kendi var oluşuyla ilgili enteresan bulduğu en ufak bir şey bile yoktu. Murphy kendi hayatını yaşamıyordu ve bundan kendisinin bile haberi yoktu.

Murphy, bir pazar günü Hidden Creek Primitive House of Worship Kilisesi'nin önünden geçerken, Darlington Şeftali Bahçesi'nde yaşayan Birdie Darlington'ın fıstıkezmeli sandvicin içindeki fıstıkezmesi gibi, anne ve babasının arasında sıkışıp kalmış olduğundan ve her ne kadar henüz nereye gideceğini bilmese de burası dışında nereye olursa olsun gitmeye hazır olduğundan habersizdi. Murphy'nin o sırada Leeda Cawley-Smith'in, ailesinin dört mil ilerideki pansiyonunda akçaağaç şekeri masajı yaptırırken nasıl olup da gerçekte muhteşem göründüğü halde, hemen yanında uzanan ablası Danay'nin yanındayken kendini beş para etmez hissettiğini anlamaya çalıştığını da bilmiyordu tabii.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Böylece Murphy o ilkbahar sabahı her şeyden habersizce yoluna devam ederken kilisenin kapısının önündeki tabelaya koyu siyah harflerle yazılmış haftanın mesajını gördü. Bu haftanın mesajı "Bırak olsun." diyordu.

Bu gerçekten de çok komikti. Aynı adı taşıyan Beatles şarkısı Murphy'nin belki de en az sevdiği Beatles şarkısıydı. Halbuki Beatles'ı çok severdi ve grubun bateristi Ringo Star'ın adını kalçasının tam üzerine, sol tarafa dövmeyle yazdırmıştı. Ama Murphy bu mesaja pek de kulak asmadı. Öte yandan eğer bu mesajı çok ciddiye alsaydı, o yaz olacakları asla yaşayamazdı herhalde.

Leeda ve Birdie asla aradıkları cevapları alamazlardı. O iki kamyoncu o gece arabalarının önünde üç tane kadın iç çamaşırı bulmamış olacaktı. Ve Murphy hayatını yaşayamadığının farkına asla varamayacaktı belki de.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Bir

Murphy McGowen on üç yaşına girdiğinden beri, her ilkbahar aynı şeyi yaşıyordu. Her sene sarı çiğdemler tomurcuklarından çıkmaya başladığı sırada Murphy de içinde tuhaf bir huzursuzluk hissediyordu. Sanki o da çiğdemler gibi kendi kabuğunu kırıp çıkmak ve New York, Paris ya da Buenos Aires' te yaşayan bir insana dönüşmek istiyordu. Neresi olacağı fark etmezdi, ama Georgia, Bridgewater dışında her yer olurdu. Hiç kimsenin yaşamadığı ve hiçbir turistin ziyaret etmediği tarihi şehir merkezinin dışında bütün şehir yalnızca moteller, fast-food restoranları ve trafik lambalarından ibaretti.

Ve her sene ilkbahar istisnasız şu şekilde başlardı.

A.Huzursuzluk,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

B.Göğsünde ne olduğunu bilmediği bir şeyin eksikliğini hissediyor olmasından kaynaklanan bir ağrı,

C.Gömleğinin içine elini sokmuş bir çocuk.

On beş yaşına girdiği zaman, gömleğinin içindeki ele, bir de Village Thrift'ten aşağı yukarı üç dolara alınmış kadife ya da askeri kamuflaj desenli pantolona sokuşturulmaya çalışılan bir el daha eklenmişti. Bu çocukları o arayıp bulmuyordu; bir şekilde onlar gelip onu buluyordu. Çünkü Georgia'daki diğer kızlar gibi Murphy de oldukça güzel bir kızdı. Yeşil gözleri, Georgia'ya özgü pürüzsüz teni, dalgalı kahverengi saçları ve elma gibi göğüsleriyle Piggly Wiggly mağazasında çalışan öbür genç kızlar gibi o da güzel olmaktan ziyade çekici, zarif olmaktan ziyade seksi bir kızdı. Murphy McGowen kelimenin tam anlamıyla lokum gibiydi. Onu tarif etmek için kullanılabilecek birkaç sözcük daha vardı aslında: *Zeki*, *gözü pek* ve *edepsiz.*

Murphy'nin şehirde en sevdiği yer, şehir merkezine aşağı yukarı üç buçuk kilometre uzaklıkta bulunan Darlington Şeftali Bahçesi'nin kıyısındaki araziydi. Burası şehre çok yakın olmasına rağmen Piggly Wiggly mağazasıyla şehirdeki diğer her yerden daha farklı bir yerdi. Bridgewater şehrinin tamamı Güney'e özgü büyük verandalı evlerle kocaman bir alışveriş merkezinden ibaretmiş gibi görünüyordu ona. Oysa alabildiğine uzanan toprakları ve yemyeşil ağaçlarıyla şeftali bahçesi adeta bir cennetti.

Aslında Murphy doğayı çok fazla sevmezdi ve neden buradan hoşlandığını da bilmiyordu. Çünkü aslında bayağı yıkık dökük bir yerdi. Evin ön bahçesindeki verandanın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

beyaz boyaları dökülmüş, bütün tahtaları çürümüştü. Tren raylarının yanında terk edilmiş bir traktör vardı ve aracın etrafını otlar bürümüştü. Özellikle bahçenin bu kısmını çevreleyen otlar o kadar büyümüştü ki çiftliğin kendisi bile buradan görünmez olmuştu. Hatta o an, henüz ağaçlar yapraklanmamışken bile, Murphy bahçedeki şeftali ağaçlarının gövdelerini güçlükle görebiliyordu.

Sıcaktan ısınmış Mello Yello meyveli sodasını yudumlarken üzerinde oturduğu tren yolunun soğuk rayları Murphy'nin poposuna batmaya başlamıştı. Yine Village Thrift'ten aldığı ve sıcaktan yapış yapış olmuş Dr. Scholl marka sandaletlerini çıkarıp atarak çıplak ayaklarını sonbahardan beri geçirdikleri en sıcak gecenin ılık havasına bıraktı. Arkalarındaki çalılığın ardında Gavin'ın arabasından Coldplay şarkıları yükseliyordu. Gavin bu grubun şahane olduğunu düşünüyordu, ama Murphy'ye göre adamların bütün şarkıları birbirinin aynısı gibiydi.

Murphy soyadını bile hatırlamadığı Gavin'ın, altından gibi pürüzsüz kalçalarında dolaşan parmaklarını miskin miskin izliyordu. Çocuk gözlerini ayırmadan Murphy'nin bacaklarına bakıyordu.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu ayaklarını nemli çimenlere koyarak. İçten içe Gavin'ın ilginç bir öneride bulunmasını umuyordu. Şaşırt beni, diye geçirdi içinden. Buraya tek başına değil de onunla geldiği için şimdiden pişman olmuştu. Gavin etraflarındaki güzelliğin farkında bile değildi ve bu gerçekten de çok sinir bozucuydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İşin aslı şu ki Murphy aslında hiçbir şey yapmak istemiyordu. Kendi bedenini yırtıp çıkmak, Bridgewater'ı geride bırakıp aya yükselmek istiyordu. Şeftali bahçesine her geldiğinde böyle huzursuz oluyordu. Ne için harcayacağını bilemediği bir enerjiyle doluyordu içi. Anlam veremediği duygularla dolup taşıyordu.

Hayatları bir dizi erkek arkadaş tarafından işgal edilmeden önce, annesi Jodee'yle birlikte buraya pikniğe gelirlerdi. Bir keresinde annesi, Murphy'ye dönüp, "Burası bana kendimi yeniden genç hissettiriyor tatlım," demişti. Belki de sebebi buydu. Belki de gizlice şeftali bahçesine girdiği zaman Murphy de yaşıtları gibi hissetmeye başlıyordu; canlı hissediyordu kendini. Gavin'sa bu hissi baltalamak için elinden geleni ardına koymuyordu.

Baldırlarını sıkıştırarak sanki ona tapıyormuşçasına dizlerinin üzerine çöküp ellerini Murphy'nin incecik beline doladı. Murphy onun öpücüğüne karşılık verebilmek için meyveli sodasını kenara bıraktı. İtiraf etmesi gerekiyordu; çocuk gerçekten de çok tatlıydı. Ama erkeklerin çoğu böyleydi zaten. Nedense zamanın bir yerinde birdenbire Murphy için cazibelerini yitirmişlerdi. Ay neredeyse dolunay olmak üzereydi ve etrafında beyaz bir hare vardı. Gavin dudaklarını yumuşacık boynuna dayadığı sırada Murphy saçlarının arasından ayı izliyordu. Evrenin ne kadar da büyük ve alabildiğine geniş olduğuna inanamıyordu. Oysa kendi hayatı ne kadar da küçük geliyordu ona. Belki de seksen yaşına geldiği zaman bile, ağzında meyveli bir çikletle yine bir çocukla bu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rada, Bridgewater'dan biriyle öpüşüyor olacaktı.

"Ben sıkıldım," diye atıldı sonunda kendinden emin bir ses tonuyla. Gavin'ın kollarından sıyrılarak kurtuldu.

Gavin geri çekildi. Gücenmiş görünüyordu. "Sağ ol be," diyerek kaşlarını çattı. Darmadağın saçlarını düzelttikten sonra, incecik White Stripes baskılı tişörtünün üzerinden göbeğini kaşıdı ve arka cebinden bir sigara çıkarıp yaktı. Sinir olmuştu.

Murphy buna hiç şaşırmadı. Hep böyle olurdu zaten. Bütün erkekler birbirinin aynıydı. Oyuncaklarınla oynamalarına izin vermediğin zaman böyle sinir olurlardı işte.

"Ağzında ne çok tükürük var. Hiç yutkunmaz mısın sen?" diyerek tek bacağının üzerine oturdu.

"Çok kabasın Murph," dedi Gavin.

"Murphy. Bana takma isimle seslenilmesinden nefret ederim."

"Peki, Murphy. Daha önce çıktığım hiçbir kız bundan şikâyet etmemişti."

"Biz çıkmıyoruz," dedi Murphy kararlı bir ses tonuyla.

Gavin sanki sıcak bir tabak tutuyormuş da eli yanmış gibi başını iki yana salladı. Murphy bunu başka çocukların da yaptığını görmüştü. Moda filandı herhalde. "Peki, madem sıkıldın, ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Gavin sigarasından bir nefes çekip gözlerini kısarak.

Murphy tren raylarının diğer tarafına geçip şeftali bahçesinin kalbine ve çiftlik evine uzanan yola dikti gözlerini. Daha önce hiç içeri girmediği halde evin nerede olduğunu biliyordu. Toprak bahçe yolundan giderken birkaç kez görmüştü burayı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Umurumda bile değil. Sadece bir yerlere gitmek istiyorum."

"Tamamdır. Bob's Big Boy'a gideriz o zaman. Karnım zil çalıyor," dedi Gavin. Diğer erkekler gibi, o da cinsel açlığını yemek yiyerek bastırmaya çalışacaktı tabii.

"Benim oraya girmeme izin vermiyorlar." Önceki yıl Murphy'yle birkaç arkadaşı Bob's Big Boy'un kocaman maskotunu paramparça edip bütün parçalarını da şehrin sokaklarına saçmıştı. Sonunda bu işi kimin yaptığı ortaya çıktığı zaman Murphy'nin bir fotoğrafını çekip müdürün ofisine asmışlardı. Şimdi oraya girmesi yasaktı ve sadece Kuntry Kitchen'da yemek yiyebiliyordu artık.

Yine de bir yerlere gitmek istediğini söylediği zaman kastettiği şey böyle bir şey değildi zaten. Geçen hafta sırf aşırı homofobik olan biyoloji öğretmeni Bay Jackson'ı kızdırmak için Zambiya'daki lezbiyen maymunlar konulu bir ödev hazırlamıştı mesela. Şu anda Zambiya'ya bile gitmek isteyebilirdi. Murphy'nin gay primat maymunları hakkındaki "Biz Buradayız. Ah- Hi- Ha- Ho. Ve Buna Alışsanız İyi Olur" başlıklı ödevi gerçekten de cuk diye yerine oturmuştu, ama maalesef şu anda yapabileceği en egzotik şey Google sayfalarında dolaşmaktan ibaretti.

"Biraz da olsa enteresan bir şeyler yapmazsak kendimi öldüreceğim sanırım," dedi Murphy sandaletlerini ayağına giyip yürümeye hazırlanarak.

Önünde alabildiğince uzanan eğri büğrü ağaç dallarını izliyordu. Annesiyle birlikteyken asla bu ağaçların ötesine

BELONGS TO KAKTUS TEAM

geçmeye çalışmamışlardı. Bu aralarında asla konuşmadıkları, ama içten içe ikisinin de bildiği bir şeydi: McGowenlar ağaçların ötesine geçemezlerdi. Bahçenin bir kenarına oturup piknik yapmak güzeldi, ama bazı şeylerin sır olarak saklanması gerekiyordu. Yine de Murphy şu anda işlerin biraz daha farklı olduğunu düşünüyordu. Google'da dolaşıp lezbiyen maymunları araştırmak bile bütün cazibesini kaybetmişti artık ve canı gerçekten çok sıkılıyordu.

Murphy'nin nabzı, akla mantığa sığmayacak riskli bir şey yapmak üzere olduğu zamanlardaki gibi yine hızla atmaya başladı.

Gavin'ın, arkasında gözlerini dikmiş, vücudunu izlemekte olduğunun farkındaydı. Nasıl göründüğünün de farkındaydı zaten: Güzel mi çirkin mi, seksi mi değil mi diye aynaya bakmasına bile gerek yoktu. Gavin, Murphy'nin peşinde olduğu gizemi açıklığa kavuşturmak için değil, yalnızca güzel göründüğü için peşinden geliyordu. Ne yapsın, o bir erkekti ve dayanamıyordu işte.

Murphy sandaletlerini çimenlerin üzerinde bırakarak parmaklarının ucunda Birdie Darlington'ın verandasına ayak bastı. Sandvicin diğer yarısı olan Cynthia Darlington, yani Birdie'nin annesi bu sabaha kadar bu evde yaşıyordu, ama artık yoktu. Tabii Murphy'nin bundan hiç haberi yoktu. Kapının hemen önünde bir tabela asılıydı. Murphy gözlerini kısarak tabelanın üzerinde yazılanları okudu. Evin 1861'de yapıldığı yazıyordu.

Kapı kilitliydi. Murphy parmakuçlarının üzerinde yürüyerek sol taraftaki pencereye gitti ve camı yukarı doğru itti-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rerek dışarıdan açmaya çalıştı. İşe yaramıştı. Cam açılıyordu. Murphy daha önce de pek çok camı böyle gizlice açmayı başarmıştı; erkeklerin yatak odalarının pencerelerini, kamptaki kafelerin camlarını, okulun spor salonunun penceresini. Usulca camdan içeri süzüldü. Gavin onun arkasında, verandanın önünde dikilmiş, onu bekliyordu ve Murphy o sırada kalçalarını izlemekte olduğundan emindi.

Evin içi gerçekten de 1861 yılından kalmış gibi kokuyordu. Murphy gözlerinin karanlığa alışması için bir süre bekledikten sonra ileriye doğru birkaç adım attı. Döşemeler fena halde gıcırdıyordu. Bu yüzden daha fazla ilerlemeden önce durup evden herhangi bir ses geliyor mu diye dinledi. Hiçbir kıpırtı yoktu. Yemek odasındaydı ki başlangıç için hiç de fena bir yer sayılmazdı. Odanın öbür tarafındaki maun ağacından yapılmış camlı dolabı gözüne kestirdi. Sonra da büfeye baktı. Hiçbir şey yoktu.

Yemek odasından çıkıp geniş bir hole açılan koridora girdi. Holün diğer tarafında küçük bir mutfak vardı.

Mutfağın orta yerinde küçük, yuvarlak bir masa duruyordu ve duvarlarda fotoğraflar asılıydı; bu Bayan Darlington olmalı diye düşündü Murphy. Bayan Darlington at binicilerine özgü siyah şapkasının altından elinde kocaman bir kupayla gülümsüyordu. Ama suratı botokslu gibiydi, çünkü dudakları dışında yüzünün hiçbir yeri oynamıyordu sanki. Bir başka resimde yine Bayan Darlington, yanında on yaşlarında hantal bir kızla Dünyanın En Büyük Fıstığı'nın önünde poz vermişti. Murphy ikisini daha önce Bridgewater'da gördüğünü hatırladı;

BELONGS TO KAKTUS TEAM

burada insan herkesi er ya da geç mutlaka tanırdı zaten. Onları şehirde gördüğü zaman kadın önden önden ilerlerken, kızı da köpek yavrusu gibi peşinden sürükleniyordu. Resimde ikisi de fıstıktan çok etkilenmiş gibi görünmüyordu. Yine de ikisinin yüzünde o aynı manasız gülümseme vardı.

Masanın sağ tarafında, yerde çiçek ve kelebek desenleriyle süslenmiş bir kâse duruyordu ve üzerinde Toonsis yazıyordu. Masanın üzerinde de bir kâğıt parçası vardı. Murphy o sırada tam öteki köşede yarısına kadar aralanmış bir perde gördü. O tarafa doğru yürüyüp perdeleri iyice araladığı zaman buranın bir kiler olduğunu gördü. İçeride kutu kutu kraker, reçel ve torbalarca ekmek vardı. Üst rafta peçetelerle lokumların arasında duran bir şişe dikkatini çekti. Üzerinde *Nane Likörü* yazıyordu. Bunun ne olduğu hakkında en ufak bir fikri bile yoktu.

Murphy altdudağını ısırarak dolabın ilk rafına tırmanıp şişeye doğru uzanarak sonunda ona ulaştı. Kaşlarını çatarak şişeyi çevirip içinde ne olduğunu anlamaya çalıştı. Şişenin yalnızca dörtte biri doluydu. Aşağı doğru adımını attığı sırada dengesini kaybedip yerdeki muşambanın üzerine pat diye indi.

Kahretsin, diyerek olduğu yerde durup sesleri dinlemeye başladı.

Pat, pat, pat. Pat, pat, pat. Bulunduğu yerin tam üstünden, tam tepesinden, sert ahşap döşemelerin üzerinde dikkatli, ama kendinden emin bir şekilde ilerleyen pati sesleri geliyordu. Köpek patileri olmalıydı bunlar.

Murphy nefesini tutup bir süre kımıldamadan sessizce

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bekledi. Birkaç saniye sonra yine parmakuçlarında sessizce yürüyerek hole çıkmayı başardı. O sırada ahşap döşemeler ayağının altında gıcırdamaya başladı.

"Hav, hav, hav!" Pat, pat, pat, pat. Köpeklerin sesini rahatlıkla duyabiliyordu şimdi; evet, birden fazla köpek olmalıydı. Köpekler bir hizada ilerliyordu ve küçük patileri kaygan zeminde kayıp duruyor gibiydi. Galiba merdivenlerden inmeye başlamışlardı. Hep bir ağızdan havlıyorlardı artık. Hemen arkasından köpeklerden çok daha büyük birine ait olduğu belli olan ayak sesleri de duyulmaya başladı.

Murphy elinden geldiğince sessiz bir biçimde koridoru geçerek güçbela kendini yemek odasına attı. Bu sırada köpekler de çılgınlar gibi havlamaya başlamıştı artık. Nane likörü şişesini tek eliyle göğsüne bastırıp diğer eliyle de pencerenin pervazına yaslanarak tek ayağını camdan aşağı sarkıttı.

Köpekler alt kata ulaşmış, havlamaya devam ediyordu.

Murphy başını pencerenin öbür tarafına geçirerek boştaki eliyle duvardan destek alıp diğer ayağını da verandaya attı.

"Hey!" Arkasından bir erkek sesi geldi, ama Murphy geriye dönüp bakmadı. Aşağı atladı. Gavin hâlâ çimenlerin üzerinde dikilmiş, onu bekliyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Sorun yok," diye fısıldadıktan sonra üç basamağı birden atlayıp çıplak ayakları çimenlere değer değmez koşmaya başladı. Gavin da tam arkasından geliyordu. Tam ensesinde Gavin'ın soluk soluğa nefesini hissedebiliyordu. O sırada evin ön kapısının açıldığını duydu.

"Çabuk buraya gelin!" diye bağırıyordu adam. Birkaç

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

saniyeliğine bir sessizlik olduktan sonra bir tüfek patladı. Ah, Tanrım!

O an tam anlamıyla tabanları yağladılar. Ağaçların arasında koşturdukları sırada Murphy'nin topukları gerçekten de poposuna değiyordu. Kalbi güm güm atıyordu. Geriye dönüp bir saniyeliğine arkasına baktı ve uzun boylu, iriyarı bir adamın peşlerinden geldiğini gördü. Adamın tam önünde, incecik bacaklarının el verdiğince koşturan iki köpek havlayıp duruyordu. Köpeklerin uzun kulakları bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Bunlar Murphy'nin hayatı boyunca gördüğü en küçük köpeklerdi.

Ama kısacık bacakları ancak bu kadar hızlı gidebiliyordu işte. Murphy ve Gavin arayı iyice açmıştı. Murphy ağaçların arasından Gavin'ın Honda arabasını görebiliyordu. Arabaya zamanında yetişebileceklerinden emin olmak için son bir kez dönüp arkasına baktı.

Ahh!

Topraktan çıkan ağaç köklerinden birine takılarak yüzüstü tren raylarının üzerine yuvarlandı. Nane likörü şişesi kollarının arasında kırılınca, camlar kısa şortunun altındaki çıplak tenine battı.

Bileği dayanılmaz bir ağrıyla zonkluyordu. "Yardım et!" diye bağırdı Murphy. Gavin tren raylarının öbür ucuna ulaşmıştı bile, geri dönüp Murphy'ye baktı.

"Hav, hav, hav!"

"Yardım etsene bana!"

Gavin orada öylece durmuş, düşünüyordu. Murphy gözlerine inanamayarak Gavin'a baktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hadi ama!"

"Üzgünüm," dedi Gavin ve arkasını dönüp koşmaya devam etti. Murphy, Gavin'ın Hondası'na atlayıp motoru çalıştırmasını izledi. Farlarını yakmadan geride kocaman bir toz bulutu bırakarak basıp gitti. Çok geçmeden motorun sesi duyulmaz oldu.

Murphy, "Seni ezik!" diye bağırdı Gavin'ın arkasından, ama çenesi tren raylarına dayalı olduğu için kelimeler ağzında yuvarlanıyordu. "Seni aptal!" Sakinleşip kendini yere bıraktı sonunda. Tam o sırada yanağında ıslak bir şey hissedip başını kaldırdı. Islak iki şey aslında.

"Iyy," diye homurdanarak yüzünü yalayan küçük köpekleri savuşturmaya çalıştı. Tam ayağını kurtarıp yüzüstü dönerek yere uzanmıştı ki o sırada Walter Darlington'ın kocaman çıplak ayaklarıyla burun buruna geldi.

Şakakları hafif beyazlamış, iriyarı Walter, silahını olta gibi omzuna asmıştı. Kızgın olduğu kesindi, ama bir yandan da evine giren hırsızı yakalamayı başarmış olduğu için halinden memnun görünüyordu. Gözlerini dikmiş, Murphy'nin kesilerek kanlar içinde kalan elleriyle son birkaç damlasının yere dökülmekte olduğu kırık nane likörü şişesinden geri kalanlara bakıyordu. Hemen arkasından Darlingtonların balık etli, tıpkı küçük yavru köpeklere benzeyen kızları da geldi. Kız hemen Murphy'nin arkasına geçip köpeklerden birini bir kolunun, diğerini de öteki kolunun altına aldı. Kocaman kahverengi gözleri fal taşı gibi açılmış, Murphy'ye bakıyordu.

"Ağacın ayağıma çelme takıp beni yere düşürdü," diye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

homurdandı Murphy. Neredeyse ağaca dava açacağını söyleyecekti. Suç ağaçtaydı tabii, onda değil.

Walter kafasını iki yana sallayarak, "Tatlım, daha kötü bir gün seçemezdin herhalde," diye tısladı. Yalnızca birkaç metre koşmuş olmasına rağmen, omuzları sanki yüzlerce kilometre koşmuş da yorulmuş gibi inip kalkıyordu. "İstesen bu kadar olurdu ancak."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

11 Haziran 1988'de Jodee McGowen ve erkek arkadaşı şeftali toplamak için Darlington Şeftali Bahçesi'ne girmiş, ama bir anda dikkatleri dağılıp kendilerini fıstık koruluğunda bulmuşlardı. Miller Abbott adında bir genç, oradaki ağaçlardan birine bir kalp şekli kazıyıp Jodee'nin adını kalbin içine yazmıştı. Ama Jodee'nin bundan haberi yoktu. Jodee bundan üç hafta sonra ilk ve tek çocuğuna hamile olduğunu öğrenecekti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Tarih: 10 Nisan
Konu: Murphy McGowen / Haneye Tecavüz / Hırsızlık
Gönderen: MAbbott@GAjudical.gov
Gönderilen: DarlingtonPeaches@yahoo.com

Walter,

Bayan McGowen'ın dosyasını yeniden inceledim ve tarafların herhangi bir itirazı olmadığı takdirde ona verdiğim cezanın son derece adil olduğunu düşünüyorum. Neden önce annesini arayıp Bayan McGowen'ın bahar tatili için oraya gelip gelemeyeceğini sormuyorsun? İki hafta boyunca şeftali ağaçlarıyla ilgilenmesi gerekeceğini, uzun saatler boyunca çalışacağını ve karşılığında herhangi bir ödeme yapılamayacağını belirtmeyi unutma lütfen. Bu konuda bir yanlış anlaşılmaya mahal vermek istemiyorum.

Ona sosyal hizmetlerde çalışma cezası da verebilirdim tabii, ama bu işi mahkemeye gerek duymadan ve sabıkasına yeni bir suç daha işlenmesine gerek kalmadan bu şekilde halletmek onun da yararına olacaktır. Eğer istersen bunu Bayan McGowen'a kendim de söyleyebilirim. Eğer Jodee'yle ko-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nuşmamı istersen, bunu da severek yaparım.

Herhangi bir problem olacağını sanmıyorum, ama bir ihtiyacın olursa lütfen çekinmeden bana bildir. Çünkü kız tam bir baş belası.

Bu arada pazar günü golf oynamak ister misin?

MA

Yargıç Miller Abbot Kings Eyaleti Bölge Mahkemesi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İki

Leeda Cawley-Smith kaşığını ıstakoz bacağı şeklindeki tatlı çöreğinin tam ortasına batırıp içindeki badem özlü kremayı kaşıkladı ve kaşığı ağzına götürüp uzun uzun emdi. Bir yandan da annesinin bir şey deyip demeyeceğine bakıyordu. Annesi hiçbir şey söylemedi. Leeda bu kez çöreğin içine iki parmağını sokup kremalı parmaklarını ağzına götürerek bir böceğin alt çenesindeki dişleriymiş gibi bir süre öylece ağzında tuttu, bir peygamber devesiydi sanki. Annesi gözünü bile kırpmadı. Leeda iç geçirerek parmaklarını tabağının üzerindeki leylak esansı dolu kâseye soktu ve sinir bozucu sesler çıkararak kâseyi döndürmeye başladı.

Kardeşi Danay, ne zaman hafta sonu için eve dönse ki her

BELONGS TO KAKTUS TEAM

hafta sonu geliyordu, annesi büyük kızı, sanki İsa'nın dirilmiş haliymiş gibi hayranlıkla etrafında pervane oluyor, gözlerini bir an için ondan ayırmıyordu. Ama ne var ki Danay mezarından dirilip gelmiş filan değildi. Ailesinin lise mezuniyetinde aldığı Mercedesi'ne atlayıp Atlanta'dan gelmişti yalnızca ve Cawley-Smith Ailesi'nin günahlarının affedildiğinin haberi yerine, yalnızca Buckhed'deki Henri'nin pastanesinden bir kutu siyah-beyaz kurabiye ve ailesinin içinde kimsenin yüzmediği ve yalnızca etrafında kimsenin eğlenmediği partiler verdiği bir yüzme havuzları olan nişanlısı Brighton'ı getirmişti.

Leeda'nın annesi ve sevgili Mesihi şu anda düğün davetiyelerinin nasıl olacağını konuşuyordu. "Davetiyeler ne renk olacak demiştin balkabağım? Siyah ve neydi?" diye cıvıldadı Bayan Cawley-Smith. Danay, Emory Üniversitesi'ne gittikten sonra edindiği o çok bilmiş gülümsemesiyle karşılık verdi. Bridgewater'dan ayrıldığından beri ailesine, karşısında şirinlik yapan ufaklıklar varmış gibi gülümsüyordu işte. Cawley-Smith Ailesi, sahip olduğu mal varlığına, savaş öncesi döneme ait kocaman malikânelerine ve Bridgewater standartlarına göre fazlasıyla lüks sayılan yüzme havuzlarına rağmen, dünyadaki diğer nimetlerle karşılaştırıldığında, mütevazı bir yaşama sahip sayılırlardı tabii ve görünüşe bakılırsa, Danay de bu düşünceyi bütün kalbiyle benimsemişti. Bayan Cawley-Smith hiçbir şeyden haberi olmayan küçük, saf bir çocukmuş gibi mahcup mahcup gülümsedi kızına. Bu deneyimsiz, cahil haliyle ne de sevimliydi, değil mi?

"Lehr&Black anne. O bir renk değil, bir marka."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah," diyerek başını salladı Bayan Cawley-Smith. "Her şeyin en iyisini bildiğine şüphem yok tatlım. Onca dersinle işinin arasında bütün bunları nasıl yaptığına inanamıyorum doğrusu."

Danay bütün zarafetiyle gülümsedi. "O kadar da zor sayılmaz."

Leeda, ablasıyla annesinin küflü peynirle yapılmış marul salatasını nasıl da kibar kibar yediğine bakıyordu. Danay, sanki ağzına kadar dolu bir yemek salonunda değil de sahilde bir piknikteymiş gibi, rahat bir şekilde dirseklerini masaya dayamış ve yemeğine doğru eğiliyordu. Arada bir uzanıp sevgiyle annesinin eline dokunuyordu.

"Dikiz aynasından polis arabasını gördüğüm zaman gözlerime inanamadım," diye hikâyesine devam etti. Geçen hafta saatte elli beş kilometreyle gitmesi gereken bir yolda seksen beşle gittiği için polis ceza yazmıştı ve onu anlatıyordu. "Tam iki yüz elli dolar, inanabiliyor musunuz? Cezayı keserken seksen beş yerine seksen yazması için bile ikna edemedim adamı."

Leeda masadakilerin yüzünü inceliyordu. Annesi ve babası da dahil olmak üzere herkes yüzünde hafif bir gülümsemeyle onu dinleyip onaylayan bakışlarla başını sallıyordu. Leeda'yı en çok şaşırtan şey de buydu işte: Danay'nin bir hikâye anlatırken gösterdiği bu performans, bu telaşsız, sakin ve kusursuz tavrı. Leeda, Danay'nin bu yeteneğini nedense hep unutuyordu. Ve onu bir şeyler anlatırken her gördüğünde, buna her tanık olduğunda bir kez daha şaşırıyor, midesine kramplar

BELONGS TO KAKTUS TEAM

giriyor gibi hissediyordu. Danay işleri mahvettiği halde ki bunu çok sık yaptığı söylenemezdi, olanları öyle kusursuzca anlatıyordu ki sanki başına gelen kötü şeyler o şahane karakterine eklenen bir başka cevhermiş gibi görünüyordu.

Leeda çöreğinden bir ısırık daha aldı. Güneyli soylulara özgü bakışlar takınıp hülyalı hülyalı gözlerini kırpıştırarak garsonu fiks ordövr tabağı yerine tatlı çörek getirmeye ikna etmeyi başardı. Bu sırada duruma müdahale etmesi için bir yandan da annesine bakıp durdu, ama annesi herhangi bir tepki göstermedi. Cawley-Smith Ailesi hiçbir şeye aldırmadan ağustosun ortasında gerçekleşecek düğünün hazırlıklarıyla ilgili konuşmalarına devam ediyordu sadece. Düğün pastası (Kırmızı Kadife Pasta, sıkıcı), balayı (Karayip Adaları, klasik), takma isimler verecekleri özel kokteyller (Danayrita ve Hayatımın Aşkısın Brighton muzlu kokteyli, yorum yok) ve düğün şarkısı (Shania Twain'in *From This Moment On* şarkısı, kusma isteği). Leeda ağzındakileri şapırdata şapırdata midesine indirirken, masadakilere iyi çocuk görünümü vermek için geliştirilmiş "Danay'nin ailesine özel gülümsemesiyle" sırıtıp duran Brighton'a baktı. Sonra kaşlarını çatıp dolgun dudaklarını büzerek arkasına yaslandı. Brighton'ın başının üzerinden arkasındaki duvarda asılı duran küçük Shetland Midillisi'nin resmine bakıyordu. Resmin hemen altındaki beyaz afişin üzerinde şöyle yazıyordu: Mitzie'nin Yardımınıza İhtiyacı Var.

Leeda'nın büyükannesinin düzenlediği Shetland'i Koruma Yemeği her zamanki gibi büyük yankı uyandırmıştı.

The Primrose Cottage Inn, Cawley-Smithlere ait lüks

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir pansiyondu ve şu anda oranın restoranında yemek yiyorlardı. Odaların her biri farklı farklı eyaletlere göre dekore edilmişti ve hepsinin geniş, beyaz sundurması ve şık balkonu vardı. Bunun karşılığında epey de yüklü bir ücret alınıyordu tabii. Geceliği kişi başı 250 dolar. Leeda etrafına bakınıp *elli yaşının altında bir tane olsun yakışıklı erkek yok mu burada* diye geçirdi içinden. Salonun diğer ucunda oturan Balmeade Golf Kulübü'nün sahibi Horatio Balmeade ona şu eski moda flört etme tekniğiyle bir bakış fırlattı: Sağ göz, sol göz ve sonra gözleri göğüslerine indi. Leeda kendini adamın gözlerinden korumak istercesine masanın başında iki büklüm oldu.

"Kambur durma Leeda, bu hiç hoş değil," dedi babası gözlerini elindeki evraklardan bir saniyeliğine kaldırarak. Her fırsatta dosyaların sayfalarını karıştırıp dururdu zaten. Leeda, babasının bunu etrafını saran kadınlar ordusundan saklanmak için yaptığını düşünüyordu. Gerçekten çalışması gerekmediği zamanlarda bile, evraklarının ardına saklanırdı böyle. Sırtını dikleştirip iç geçirerek parmaklarını sapsarı buklelerinin arasına doladı.

"Ve tatlım," diye ekledi annesi katı bir ses tonuyla, "gülümse."

Leeda sahte bir şekilde gülümsedikten sonra kimsenin görmediği bir sırada gözlerini devirdi. Bu da annesinin o aptal teorilerinden biriydi işte. Kızgın ya da üzgün olduğun zamanlarda bile gülümsersen, gerçekten kendini mutlu hissedeceğine inanıyordu. Ama Leeda bütün bunların saçmalık olduğunu düşünüyordu. Yine de bütün bunlara inanıyormuş

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gibi davranması gerekiyordu. Leeda'nın, annesinin karşısında rol yapması gereken tek konu bu değildi zaten.

Danay'yi gördüğü zaman Leeda'nın annesinin gözleri ışıldardı. Ama Leeda'yı gördüğünde yüzü asılıyordu sanki ve Leeda küçüklüğünden beri bunun farkındaydı. Danay rahatlıkla sınıf birincisi olurken, Leeda'nın bunun için kendini zorlaması gerekiyordu. Danay'nin kusursuz ve gelişigüzel arası rahat bir duruşu vardı. Leeda da böyle görünmeye çalışıyor, ama bunu asla başaramıyordu. Ve belki de annesi ona hak ettiği değeri asla göstermediği için, Leeda da içten içe ikisinin arasında böyle sıkışıp kalmıştı işte. Lucretia'nın gözleri küçük kızını gördüğü zaman asla öyle parıldamıyordu. Nitekim Leeda'ya gülümsemesini söyledikten sonra, gözleri yine bir mıknatıs gibi Danay'ye çevrildi.

Leeda etrafına bakınmaya başladı. Az önce ona tatlı çöreklerden getirmeyi kabul eden garson ara ara Leeda'ya bakıyordu. Garsonlar Leeda'yı çok seviyordu zaten. Aslında annesi dışında herkesin onu sevdiğinden emindi. Okulda insanlar onunla arkadaşlık edebilmek için yarışıyor, adeta kraliçelerine selam veren hizmetkârlar gibi önünde eğiliyordu. Geçen yaz Cawley-Smithler tatillerini Tokyo'da geçirmişti ve oradaki gece kulüplerindeki erkeklerin hepsi Leeda'ya deli olmuştu. Onu Charlize Theron'a benzetmişlerdi. Leeda, David Hasselhoff gibiydi. Japonya'da çok rağbet görüyordu.

Danay, yüzünde kardeşlere özgü sevecen bir gülümsemeyle masanın altından Leeda'nın ayağını dürttü. "Hey,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bahar tatilinde ne yapmayı düşünüyorsun bakalım?"

"Tybee Beach'te Rex'le kamp yapacağım."

Danay gözlerini annesine çevirdi. "Bir erkekle kamp yapmasına izin veriyorsunuz demek? Beni kız arkadaşlarımla bile kampa yollamazdınız!"

Lucretia parmağındaki yüzüklerle oynayıp duvardaki saate çevirdi gözlerini. Leeda'nın anne ve babası diğer pek çok şeyde olduğu gibi, Rex'i de yokmuş gibi kabul etmeyi tercih ediyordu. Bunun sebebi de Rex'in, şehrin öbür tarafında, Pearly Gates Mezarlığı'nın sonundaki kırık dökük, iki katlı, tuğla bir evde yaşıyor olmasıydı.

Leeda, ekim ayından beri Rex'le çıkıyordu. Rex hiç şüphesiz Bridgewater'daki en yakışıklı ve en seksi çocuktu ve Leeda ona bayılıyordu. Rex ona çıkma teklif ettiği zaman ilk başta ona hayır demeyi düşünmüş, ama daha sonra annesinin Rex gibi biriyle çıkmasından rahatsız olacağını ve sonunda bu şekilde annesinin dikkatini çekmeyi başaracağını düşünerek Rex'in teklifini kabul etmişti. Fakat sonunda Rex'in de aslında çok iyi bir çocuk olduğunu anlamıştı. Rex onun için şahane bir kaçış yoluydu. Ayrıca bu ilişki, hayatta anne ve babasına gerçek anlamda kim olduğunu gösterebildiği tek alandı. Keşke o da yemeğe gelseydi diye düşündü. O yanındayken ailesinin gözünde daha gerçek, daha gözle görülür biri gibi hissediyordu kendini.

"Leeda, aslında baban ve ben düşünüyorduk da..." Lee-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da'nın midesine bir kramp girdi, "aslında tatilini amcan Walter'ın yanında geçirmenin daha uygun olacağını düşündük. Hem ona bahçede biraz yardım edersin hem de Birdie'yle vakit geçirmiş olursun."

"Birdie mi?" Leeda, Birdie'yle düğün ve cenazeler dışında asla görüşmezdi. Birdie, Cawley Smithlerin, Smith tarafındandı, yani annesinin kuzeninin kızı. Ama annesi başka zaman olsa, Leeda'nın o kızla görüşmesini istemezdi bile.

"Tatlım, Cynthia gittiğinden beri zor günler yaşadıklarını biliyorsun," diye heyecanla fısıldadı annesi. Söz konusu olan kendi öz kuzeninin, kızı Birdie'yle kocası Walter Amca'yı terk etmesi bile olsa, dedikodu yapmaya bayılırdı.

"Ama Rex'e söz verdim bile..." diye karşılık verdi Leeda. Kusursuz olan sapsarı kaşları bir anda çatıldı. Kamp yapmaktan nefret ediyordu aslında. Ama sonunda yalvarması gerekse bile, Rex'i deniz manzaralı bir otelde kalmaya ikna edebileceğini umuyordu. Lobide alışveriş yapabileceği, şelalesi olan bir havuzun barında uzanıp içkisini yudumlayabileceği, okyanusun dibinde yaşayan tüm o tuhaf yaratıklardan, yosunlardan, yengeçlerden ve şişen balıklardan uzakta olacağı ve ayağına yapışan kumları rahatlıkla temizleyip duş alabileceği bir yerde. Çünkü Rex o tür hayvanları yakalayıp ayaklarına yapıştırmaya bayılırdı. "Bunu bana yapamazsınız!" diye itiraz etti Leeda.

"Walter senin ne kadar da hanımefendi biri olduğunu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

söyleyip durur. Birdie'nin de seni örnek almasını istemiştir hep."

Leeda gözlerini devirdi. "Birdie'nin etrafında kendimi çok huzursuz hissediyorum. Hadi ama. Bunu yapamazsınız."

Leeda boğazında bir yumru hissetti. Bu çaresizlik duygusunu çok iyi tanıyordu. Ailesi hep böyleydi işte. Onların ricaları rica değil, emirdi. Ama bunu açıkça değil, süsleyip püsleyerek karşısına koyuyorlardı. Açıkça emir vermek Cawley-Smith Ailesi'ne yakışmazdı tabii.

"Benim Rex'le görüşmemi engellemeye çalışıyorsunuz siz!" dedi Leeda. Arkasına yaslanıp ellerini önünde kavuşturdu ve az önce oynadığı kâsenin içindeki leylak esansının damlaları avuçlarından bileklerine doğru akmaya başladı.

Bayan Cawley-Smith iç geçirip yüzünde alaylı bir gülümsemeyle, "Tatlım, sence de biraz fazla dramatik olmuyor musun?" diye sordu.

"Hepiniz kendini beğenmiş züppelersiniz!" diyerek çatalını önündeki tabağa fırlattı Leeda. Etraftaki masalardaki insanlardan birkaçı dönüp onlara baktı. Horatio Balmeade de gözlerini ona dikmişti.

Danay, annesinin tıpkısının aynısı bir tavırla utanç içinde etrafına bakındı ve gözlerini kocaman açtı, "Çocukluk ediyorsun Leeda."

Leeda, "O zaman giderim ben de" diyerek sandalyesinden kalkıp dışarı fırladı. Primrose Cottage Inn'in arka bahçesindeki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ferforje sandalyelerden birine oturup bacak bacak üstüne attı ve cep telefonunu çıkardı. Hemen Rex'i arayacaktı.

Rex'in yıkık dökük kamyonetine atlayıp beş dakika içinde onu almaya geleceğinden emindi. Rex böyle bir çocuktu işte. Böyle zamanlarda ona her zamankinden daha çok ihtiyaç duyuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu arada, Cawley-Smith Ailesi gibi tipler öldükleri zaman, sanki İsa'nın lütfuymuş gibi, şehrin bu tarafına gömülüyordu nedense. Ve burası Pearly Gates Mezarlığı'ndan da, Anthill Acres Trailer Parkı'ndan da kilometrelerce uzaktaydı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Üç

Birdie'nin kocaman, geniş pencereleri yıllar önce annesinin ekip büyüttüğü çiçek bahçesine bakıyordu ve penceresinin önünde geniş bir cumbası vardı. Cynthia Darlington şık pencere kafeslerine, camekânlı balkonlara ve egzotik gül ağaçlarına tonlarca para harcadıktan sonra, eserini japonsarmaşıklarının insafına bırakıp gitmişti. Birdie'ye de tıpkı bahçesine davrandığı gibi davranmıştı. Onun evde eğitim almasını istemişti. "Georgia'daki devlet okullarının eğitiminin beş para etmediğinden eminim," diyordu. Ayrıca Birdie'nin resim, Fransızca ve çello dersi alması konusunda ısrar eden de yine annesiydi. Halbuki Birdie bunların hiçbiriyle gerçek anlamda ilgilenmiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birdie'nin ilgilendiği tek şeyse eviydi. Hayatta en çok sevdiği şey penceresinin önünde kıvrılıp oturarak şeftali bahçesini izlemekti. Burada hangi hayvanların nerede yaşadığını, hangi çiçeklerin tam ne zaman tomurcuklandığını, hangi ağaçların tam ne zaman mükemmel meyvelerini verdiğini, bunların hepsini adı gibi biliyordu. Böyle camın önünde oturup çiftliğin o kendine özgü ritmini dinlerken çok sevdiği birinin kalp atışlarını dinliyor gibi hissediyordu kendini.

Cynthia Darlington, kızının hayatını da şık pencere kafesleriyle çevrelemiş, sonra da köpeğini alıp gitmişti. En son, komşuları Horatio Balmeade tarafından görülmüştü. Cynthia başında bir eşarp, Toonsis de Burberry marka tasmasıyla 1988 model yeşil Jaguarları'na atlayıp tali yoldan kuzey yönünde 75. Anayol'a sapmıştı. Horatio'nun anlattığına göre Cynthia'nın da, Toonsis'in de yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Annesi gitmeden önce mutfak masasına bir mektup bırakmıştı ve o mektup şimdi Birdie'nin elindeydi.

Walter,

Köpek benimle beraber geliyor.

Onu senden ayırıp ayırmamak konusunda epey düşündüm tatlım, ama biliyorsun ki Toonsis'le benim aramda çok daha güçlü bir bağ olmuştur her zaman. Bunun kulağa delice geldiğinin farkındayım, fakat birkaç hafta önce, sen karavanı satmaya gittiğin zaman, onu bir hayvan medyumuna götürdüm. Tam da tahmin ettiğim gibi Toonsis de senin o yüce şef-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

talilerin konusunda benimle aynı fikirdeymiş. Kısacası ikimiz de o kokudan, tırnaklarımızın arasına dolan toz topraktan ve meyvelerinin yanında ikinci plana atılmaktan bıktık usandık artık.

Birdie'ye onu arayacağımı söyle. Yaz sonunda, New York'tan döner dönmez onu da yanıma alacağım. Henüz onu yerinden etmek istemiyorum, ama sonbaharda okullar açılmadan önce bu işi halletmek zorundayız.

Bu konuda benimle tartışmayacağını umuyorum canım. Sen de takdir edersin ki Birdie'nin bu en hassas çağında bir kadının ve bir annenin önderliğine ihtiyacı var. Lise hayatı cehenneme dönmesin.

Sevgiler,

Cynthia

Walter, Cynthia ve köpeğinin gittiğini öğrenir öğrenmez gidip Birdie'ye iki tane Spanyel cinsi köpek yavrusu almıştı. Cynthia, Birdie'nin hep bu köpeklerden istediğini söylüyordu çünkü. Walter'ın bu davranışı aslında, "Lanet olsun sana Cynthia," demenin başka bir yoluydu. Babası bunu bu şekilde dile getirmeyi tercih etmişti, ama annesi bunu telefonda açık açık söylemekten çekinmiyordu.

Birdie telsiz telefonu diğer kulağına alıp başını, hapiste parmaklıkların ardında oturan mahkûmlar gibi penceresinin pervazına dayadı. Annesiyle konuşurken kendini hep böyle hissediyordu zaten, kapana kısılmış gibi.

"Bunu bana nispet olsun diye yapıyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birdie böyle düşünmüyordu ama. Walter köpekleri onu neşelendirmek için almıştı; annesini sinir etmek için değil. Ama Cynthia çoktan başka bir konuya geçmişti bile.

"Dünya üzerinde bir cehennem orası. Cehennemden de beter." Cynthia şeftali bahçelerinden bahsediyordu. "Oraya taşındığımız yıl oradan nefret etmiştim zaten."

"Ama buraya ben doğduğumda taşınmıştınız anne," diye araya girdi Birdie.

"Evet. O evin leş gibi halini, yerleri temizlemek için iki büklüm nasıl da uğraştığımı dün gibi hatırlıyorum. Poopie yoktu tabii o zamanlar," dedi Cynthia. Poopie, Darlingtonların emektar hizmetçisiydi. "Ve şeftali bahçesinin işi bitmek bilmemişti. O sene yalnızca on dört tane işçi tutabilmiştik, biliyor musun?"

"Bunun senin için bu kadar zor olduğunu bilmiyordum," dedi Birdie. Nedense kendini suçlu gibi hissediyordu. Bebekken annesinin karnında biraz daha sabredemez miydi sanki?

"Arkadaşım Nancy senin benim nazarım olduğunu söylerdi," diye devam etti annesi. "Bu tabii ki doğru değil tatlım. Yalnızca zamanlama çok kötüydü. Hem bahçeyle hem de seninle uğraşmak çok zordu. Ve o yıl babanı sevmekten vazgeçmiştim. Puf. İçimdeki sevgi bir anda sönüverdi işte."

"Vay canına," dedi Birdie. Başka ne diyebileceğini bilmiyordu. Kulağı çınlamaya başlamıştı artık. Gerçekten fena halde çınlıyordu. "Anne, kapatmam lazım," dedi sonunda.

Cynthia telefonun diğer ucunda bir süre konuşmadan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bekledi. "Özür dilerim tatlım. Biliyorum, bunları sana söylememem gerekirdi. Ben sadece... ah! Baban aptalın teki işte, ne yapayım."

"Önemli değil anne. Poopie sesleniyor da."

"Tamam. Hoşça kal tatlım."

"Hoşça kal."

"Tatlım?"

Birdie cevap vermedi.

"Seni seviyorum."

Birdie telefonu parmaklarının arasında sımsıkı avuçladı. "Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapatıp başını tekrar pencerenin pervazına yasladı. İç geçirerek köpeği Honey Babe'in kocaman kulaklarının arkasından başını okşadı. Şimdi Majestic de burnuyla eline sürtünerek onu okşaması için Birdie'nin parmaklarını yalamaya başlamıştı. Köpeklerini okşayarak hafifçe gülümsedi Birdie.

Gözü kitaplığına takıldı. Rafların üzerinde kitaplardan çok eşyalar vardı. Üç tane porselen palyaço bebek vardı. Poopie bebekken bunların onu kıkır kıkır güldürdüğünü söylerdi (Poopie daha çok kikir kikir kelimesini kullanırdı aslında). Bir dizi peri koleksiyonu vardı ve Disneyland'dan alınmış pelüş bir Tinkerbell bebeği. Bunun dışında binlerce kuş oyuncağı vardı (doldurulmuş hayvanlar, yapıştırmalar ve süsler). Bir de insanların ona hediye ettiği birkaç tane kitap.

Geçen Noel'de teyzesi Gladys, ona Wal-Mart'tan aldığı *Meleklerin de Duyguları Vardır* adlı bir kitap hediye etmişti. Birdie, teyzesi sorduğu zaman kitabı okuduğunu sansın diye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sayfaları karıştırmış ve sonunda insanların duygularını ifade edebilmek için bir yol bulması gerektiğiyle ilgili bir kısmı işaretlemişti. Bir enstrüman çalmak olabilir bu diyordu kitapta, tıpkı meleklerin arp çalması gibi. Aslında Birdie de bütün aileyi çello çalmanın onun için bir rahatlama yöntemi olduğuna inandırmıştı.

Ama şimdi çellosu dolabının yanındaki duvara yaslanmış, üzerinde bir karış tozla orada öylece duruyordu.

Birdie ayağa kalkıp çellosuna baktı. O sırada köpekleri de yere atlayıp ayaklarının dibinde dolanmaya başlamıştı. Sonra gözü dolabının üzerindeki aynaya takıldı. Nasıl olup da bu kadar kilo almıştı ki? Ah, tabii. Dolabını açtı ve üst raftan bir kutu şeker çıkardı. Tesellisini bulmuştu işte.

Köpeklerinin ikisine de şeftali isimleri vermişti. Honey Babe ve Majestic. İkisine de karamelli Girl Scout Samoa şekerlemelerinden birer tane uzattı ve kutunun kalanını da kendi ağzına attı.

"Bütün gün burada tembel tembel ne yapıyorsun bakayım?"

Birdie yatağının üzerine oturmuş, miskin miskin VH1 kanalını izliyordu. Seksenlerin saç bantlarıyla ilgili şahane bir program vardı.

"Hiç," diye cevap verdi Birdie. Acınası bir çabayla hafifçe gülümsemeye çalıştı, ama başaramadı. Poopie bundan on beş yıl kadar önce şeftali toplamak için Meksika'dan gelmiş ve Birdie'nin doğumundan sonra temizlikçi olarak onlarla kalmaya başlamıştı. Ama şimdi daha çok evde yemek

BELONGS TO KAKTUS TEAM

pişirmekle görevliydi ve genelde temizliği Birdie'ye yaptırıyordu. Birdie'nin hayatında, annesi işlerini aksatan bir bahçıvansa, Poopie de bahçeyi sarıp sarmalayan japonsarmaşığı sayılırdı. Poopie çok candan bir kadındı ve onu tanıyan herkesin üzerinde güçlü bir etki bırakırdı.

"Burada yeterince adamımız olmadığını ve ne kadar yardıma ihtiyacımız olduğunu bildiğin halde burada kös kös oturmuş, kendine acımakla meşgulsün," dedi Poopie elindeki kovayı Birdie'nin gözünün içine sokarak. "Çabuk buraya gel de meyve suyu atölyesinde cendereyi temizlemeye başla. Bak o zaman kendini nasıl da iyi hissedeceksin."

Birdie söz dinleyip yatağından çıktı ve kovayı Poopie'nin elinden aldı. Kapıdan çıkarken Poopie, Birdie'nin poposuna bir tane patlatınca, Birdie'nin poposunun ne kadar da kocaman olduğunu fark etti.

* * *

Birdie verandada Horatio Balmeade'yle karşılaştı. Adam, Birdie'yi görünce şapkasını çıkarıp otuz iki dişiyle gülümsedi.

"Merhaba, Birdie."

"Merhaba Bay Balmeade."

Horatio Balmeade, Darlingtonların tek komşusuydu. Yan taraftaki golf kulübünün sahibiydi ve kulübünü genişletmek için fırsat kolluyordu. Birdie, Horatio'nun yine şeftali bahçesini almak üzere bir teklifte bulunmak için geldiğini biliyordu. Beş yıldır her sene bu amaçla onları ziyarete geli-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yordu. Halbuki babası bahçeyi bir golf kulübü işletmecisine satmaktansa, kendini Horatio'nun Mercedesi'nin önüne atmayı tercih edeceğini on kez söylemişti.

Horatio bütün gece insanın tepesinde vızıldayan bir sivrisinek gibiydi. Tam onu başınızdan savdığınızı zannettiğiniz sırada, yine bir köşeden bitiverirdi. İnsanı ısıracak kadar büyük değildi, ama yine de mide bulantısına neden oluyordu. Bu adam herhalde Birdie'nin hayatta nefret ettiği tek insandı. Birdie, dökülmekte olan beyaz badanalardan, çürümeye yüz tutmuş tırabzandan ve merdivenlerin tepesindeki leş gibi kilimden utanarak etrafına bakındı.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ah, ben babana bakmıştım," diye cevap verdi Horatio dişlerinin arasından tıslayarak.

Birdie, "Babam içeride şeyi kontrol ediyor da..." diyerek babasının her zamanki bahanesini uyduracaktı ki arkasından Walter'ın sesi duyuldu.

"Selam Horace." Walter yüzünde huzursuz bir gülümsemeyle uzanıp Bay Balmeade'nin elini sıktı. "Ben de golf oynamaya kulübe gelmeyi düşünüyordum."

Birdie bir babasına, bir de Bay Balmeade'ye baktı. Horace mı?

"İçeri gelsene. Poopie de şimdi meyveli çay demlemişti."

Bay Balmeade, Birdie'ye döndü ve "Teşekkürler, tatlım," dedi.

Babası ve Bay Balmeade eve girdikleri sırada Birdie şaşkın şaşkın arkalarından bakakaldı. Bir süre evin önünde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

öylece kalakaldı. Sonra verandanın merdivenlerinden inip bahçeye çıktı.

Meydanı geçip atölyeye doğru yürümeye başladı. Yürüdükçe atkuyruğu yaptığı koyu kestane rengindeki saçları iki yana sallanıyor, elindeki kova sağ baldırına çarpıp duruyordu. Horatio Balmeade'yi kafasından atmaya çalıştı. Belki de babası, annesi gittiğinden beri yalnız olduğu için kendisine arkadaş arıyordu. Babasının şeftali bahçesini satma düşüncesi o kadar saçmaydı ki Birdie bunu düşünmek bile istemiyordu.

Birkaç dakika sonra hem hareket etmenin verdiği ferahlık hem de bahçenin o güzelim kokusuyla bütün ruh hali değişti. İlkbaharın kokusuna bayılıyordu. Her şeyin tam da hangi zamanda çiçeklenmeye başlayacağını adı gibi biliyordu. Atölyenin yanındaki manolya, tepenin üstündeki çiçeklerden daha sonra açardı. Köprünün yanında, evin ta en arkasındaki küme küme böğürtlen ağaçları yakında çiçek açacak ve haziranın üçüncü haftasına doğru meyve vereceklerdi. Meyveler olgunlaşır olgunlaşmaz Birdie'yse gidip böğürtlenleri toplayacak, Poopie de onlarla turta yapacaktı tabii.

Birdie yeni gelen işçilerin bahçede dolaşmaya başladığını gördü. Bu da onun neşesini yerine getirmişti tabii. İşçilere el sallayıp yoluna devam etti. İlkbahar demek babasının da, Birdie'nin de en yakın dostları olan işçilerin geri dönmesi demekti. Diğer insanlar nasıl akrabalarının yolunu gözlerse, Birdie de her kış onların geri dönmesini beklerdi. O insanlar Birdie için bir aile gibiydi; öyle ki onlarsız bir hayatı hayal

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dahi edemiyordu

Her yıl atölyede bölgedeki diğer çiftliklerle daha sonra şarap yapımında kullanılmak üzere üzüm bağlarına dağıtılmak üzere yığınla meyve suyu üretilirdi. Meyve suyu cenderesinin sorumluluğu bundan iki yıl önce Birdie'ye verilmişti. Şimdi diğer şeylerin yanında bu da Birdie'nin çiftlikteki en büyük görevlerinden biri haline gelmişti.

Atölyeye ulaştığı zaman kenardaki manolyanın yapraklarını okşadı. O sırada kapının arkasından bir takırtı geldiğini duydu. İçeride bir sıçan olabilirdi. Yavaş adımlarla kapıya doğru yaklaşıp köşeyi döndü. Elindeki kovayı bir silah gibi havaya kaldırdı. Gerekirse kovayı sıçanın üzerine fırlatabilirdi.

Kapının kenarından içeriye bir göz attı. Görünürde sıçan filan yoktu. Bu genç bir çocuktu. Cenderenin yanına eğilmiş, duruyordu. Birdie çocuğun profilini inceledi. Düz, kemikli bir burnu, kahverengi saçları ve badem gibi esmer kolları vardı. Elindeki fırçayla bir ileri bir geri hareket ederek cendereyi temizliyordu. Lanet olsun! Birdie bir sıçanla karşılaşmayı tercih ederdi.

Elleri bir anda darmadağınık atkuyruğuna uzandı. Yabancılarla karşılaşmaktan nefret ediyordu, özellikle de kendi yaşıtı erkeklerle ve tabii yakışıklı olanlarıyla. Bir şeftali bahçesinde büyüyüp evde eğitim aldıktan sonra Birdie, Notre Dame'ın Kamburu'ndan daha asosyaldi herhalde.

"Imm," diye söze girdi Birdie. Çocuğa merhaba deyip, kendini tanıtıp, onun atölyede çalışacak yeni işçi olup olmadığını soracaktı. Ama tam öne doğru bir adım atmıştı ki ayağı

BELONGS TO KAMTUS TEAM

kaydı ve yere yuvarlandı. Ne olduğunu bile anlayamadan havaya fırlamış ve pat diye poposunun üzerine düşmüştü. En sonunda kafasını da yere vurdu. Nereden geldiğini anlayamadığı yapış yapış bir şey yüzüne bir kısmı da şortunun altından sızıp poposuna yapışmıştı.

Birdie bir süre öylece tavana bakıp kaldı. Sonra gözlerinin önünde endişeyle kaşları çatılmış ve dudakları "eyvah" dercesine büzülmüş bir vaziyette duran çocuğun suratını gördü. Kaşları gerçekten de şahaneydi. Lanet olsun! Çok yakışıklıydı.

Birdie gözlerini tavana dikip öylece yerde yattı bir süre. Ayağa kalkamayacak kadar utanıyordu ve midesinden bütün vücuduna yayılan bir sıcak hava dalgası hissetti. "Ben iyiyim. İyiyim," diyerek yüzünün kızarıklığının geçmesini bekledi. Ama tam o sırada çocuk omuzlarından tutup onu kaldırmaya çalışınca Birdie daha da kızardı.

Doğrulur doğrulmaz etrafına bakındı. Çürümüş, yapış yapış bir öbek şeftali kalıntısının ortasında oturuyordu.

"Lo ciento,"* dedi çocuk.

"Önemli değil. Bu benim hatam değildi, yani şey... senin hatan değildi. Tamamen benim hatamdı," diyerek ayağa kalkmaya çalıştı. Ayağa kalkmaya çalıştığı sırada poposunun göründüğünü fark etti. Göğüsleri de iyice öne fırlamıştı, kocaman görünüyor olmalıydılar.

"Ben Birdie," diyerek elini uzattı.

"Enrico," diye cevap verdi çocuk yoğun bir Meksika ak-

* *"Üzgünüm" anlamına gelen İspanyolca sözcük. (ç.n.)*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sanıyla. "Seninle tanışmak güzel."

Çocuk, Birdie'nin tereddütle uzanan yumuşacık ellerini güçlü avuçlarının içine alıp sıktı. Avuç içleri Birdie'nin avucuna sıkıca yaslanıyordu.

"Pekâlâ, şey, ben de kova getirmiştim. İhtiyacın varsa," diyerek poposundaki şeftalileri silkelemeye başladı Birdie. "Yani, şey... başka bir şeye ihtiyacın var mı... hımm varsa yani..."

Enrico yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle Birdie'ye bakıyordu. Birdie'nin sesi çatallaştı. Konuşmaya daha fazla devam edemeyip yutkundu. Enrico elini yüzüne götürüp alnını ovuşturdu. "Come se dice... tienes la cora sucia," diyerek alnını daha sert ovuşturmaya başladı.

Birdie çok az İspanyolca biliyordu ve çocuğun ne dediğini anlamak için hafızasını iyice zorladı. Her yaz etraflarında İspanyolca konuşan onlarca insan varken annesi neden İspanyolca yerine Fransızca dersi alması konusunda ısrar etmişti ki sanki? "Alnın mı kaşınıyor? Krem mi istiyorsun?" diye sordu Birdie. Belki de çocuk zehirli sarmaşıklara dokunmuştu.

Enrico omuz silkti. "Pa... pardon," diye kekeledi sırıtarak, "Pardon, ama alnında şeftali var."

Birdie elinin tersiyle alnını silip eline bulaşan şeftalilere baktı. "Ah, teşekkürler. Imm, çok kibarsın."

Enrico gülümsedi ve hafifçe gülmeye başladı. O güzelim kahverengi gözlerini devirerek bu kez kendi sözlerine gülmeye başladı. "Pardon, ama alnında şeftali var," diye tekrarladı.

Gülme krizi Birdie'ye de bulaştı sonunda. O da kıkırdıyordu şimdi.

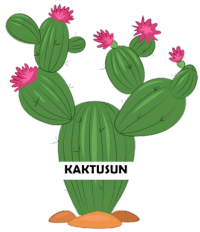
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Pardon, ama popoma da şeftali bulaştı," diye cevap verdi ve iki eliyle birden arkasını silkelemeye başladı. Enrico kahkahalar atıyordu artık. Birdie yüzünün yeniden kızardığını hissetti.

"Pekâlâ," diyerek bir iki adım geriledi Birdie. "Eğer bir şeye ihtiyacın varsa bana söyleyebilirsin." Ne kadar şanslı olduğuna inanamıyordu. Bu işten sıyrılmayı çok iyi becermişti. Eşiğin yanına kadar gidip, "Görüşürüz," dedi.

Son anda Enrico'ya el sallamak için geri dönmüştü ki ayakları birbirine dolandı ve arka üstü çimenlere doğru devrildi. Şansa o kadar da güven olmuyordu işte.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dört

"Anne, bunu bana yapamazsın."

Jodee McGowen, 1990 model vişneçürüğü rengi Pontiac marka arabasının dikiz aynasına bakıp Islak ve Vahşi Dudaklar serisinden Passionflower marka rujunu parmağıyla düzelttikten sonra, "Tatlım, bunu kendin istedin. Seni özleyeceğim," diye cevap verdi.

Murphy gözlerini devirdi. Bu öylesi ikiyüzlüce bir sözdü ki! Eğer "kendi istediklerini" yapan biri varsa o da annesiydi.

"Yargıç Abbott bu konuda kesin konuştu..." diye atıldı Jodee, Murphy'nin cevap vermesine fırsat bırakmadan.

"Hayatımı mahvediyorsun," diye atıldı Murphy ve kapıyı açıp dışarı fırladı. Arabanın arkasına geçip Pontiac'ın

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bagajına elleriyle bastırınca bagaj açıldı.

Murphy asker yeşili sırt çantasını sırtına atıp annesinin tarafına geçerek camın önünde eğildi. "Burası hapisaneden de beter. Neden beni çocuk hapisanesine yollamıyorsunuz sanki?"

"Nasıl görünüyorum?" diye sordu Jodee parmaklarıyla kızıl saçlarını geriye doğru tarayarak. Bütün tırnakları upuzundu ve ojelerinin üzerine küçük dalgaların üzerinde uçan minik martı resimlerinin olduğu çıkartmalar yapıştırılmıştı. Murphy ve annesi aslında birbirine çok benziyordu, ama Jodee kadınsılığını vurgulayan giysiler içindeydi; Wal-Mart'tan alınmış kısa ve kolsuz bir bluz, mükemmel bacaklarını sergileyen kısacık bir etek ve erkek arkadaşlarının deli olduğu uzun, bakımlı tırnaklar.

"Fahişe gibi görünüyorsun," diye homurdandı Murphy.

Jodee'nin kaşları çatıldı. "Doğru konuş bakalım."

Ama Murphy yalnızca omuz silkti. Annesi hiç de otoriter bir kadın değildi ve ondan biraz olsun korkmuyordu.

Jodee kendinden şüphe ederek aynaya yeniden baktı. "Gayet güzel görünüyorum bence. Pep Boys'da çalışıyor. İsmi Richard. Beni bu akşam yemeğe götürecek. Hiç fena sayılmaz, değil mi tatlım?"

"Burger King'e mi, Arbys'e mi gidiyorsunuz?"

Jodee tek kaşını havaya kaldırdı. "Bak seni burada bırakırım ve bir daha gelip almam, ona göre!"

"Ah, ne acı!" diye homurdandı Murphy.

"Seni bırakıp Meksika'ya kaçarım ve her gün margarita içip keyfime bakarım bak," diye tehdit etti Jodee.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bana göre hava hoş. Fark etmez."

Murphy geriye doğru bir iki adım atıp gönülsüzce el salladı. Jodee de kızına öpücük yolladı.

"Seni seviyorum tatlım. İki hafta sonra görüşürüz."

"O zamana kadar sıkıntıdan patlamazsam tabii," diye cevap verdi Murphy.

Araba, şeftali bahçesinin önündeki bembeyaz tozlar içinde patinaj yaparak geriye doğru hareket etti. Murphy içten içe şu Richard'ın annesini beğenmemesi için dua ediyordu. Annesinin bir ilişkisine daha katlanamayacaktı artık. Sonra dönüp etrafına bakındı.

Lanet olsun!

Çantasını yere fırlatıp ellerini kadife pantolonun cebine attı ve şeftali bahçesini baştan aşağı süzmeye başladı. Ev tam arkasında kalıyordu. Önünde, yolun bir ucundan diğer ucuna kadar göz alabildiğince şeftali ağaçları uzanıyordu. Şeftali ağaçları, tıpkı tahıl kavanozları gibi ortalarına doğru basık ve kısaydı. Gövdelerinden aşağı doğru inen kum gibi beyaz tozlar köklerine doğru yol yol olmuştu. Dallarda yaprakların çıkmaya başladığı yerler yemyeşil parlak noktalar gibi görünüyordu. Sağ tarafında, aralarında yirmi beş metre kadar açıklık olan iki tane bina vardı. İkisi de yarı yarıya toprağa gömülmüş gibiydi. Darlingtonların yaşadığı ana binadan çok daha virane bir halleri vardı ve gerçekten de tuhaf görünüyorlardı. Sol tarafında yine yıkık dökük ve yarı yarıya toprağa gömülmüş bir ambar daha vardı. Kırmızı badanası daha çok kahverengiye dönmüştü sanki.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Burası, gece olduğundan çok daha farklı görünüyordu şimdi. Murphy bu resme ait olmayan tek şeydi o anda.

"Şey, merhaba." Murphy arkasını dönüp sesin geldiği yöne doğru baktı. Chickie Darlington köpeklerinden birini kucağına almış, geliyordu işte. Diğer köpek de ayaklarının dibinde onu takip ediyordu.

Murphy durup boş boş bakındı. Chickie'nin eli köpeğinin kocaman kulaklarının altında titriyordu ve kekelemeye başlamıştı. "Ben Birdie," dedi gerçekte olduğundan daha neşeli görünmeye çalışarak. Bu yapmacık ses tonu Murphy'nin hayatta en nefret ettiği şeydi. Birdie. Chickie. Her neyse işte. "Bu Honey Babe," diyerek elindeki köpeği uzattı Birdie ve başıyla diğerine işaret ederek, "Bu da Majestic. Çiftliğe hoş geldin," dedi.

Murphy soğuk bakışlarla köpeklere baktıktan sonra gözlerini Birdie'ye çevirdi; kocaman kahverengi gözleri ve açık kahverengi saçlarıyla adeta bir masumiyet abidesiydi. "Nasıl bir isim bu böyle? Birdie, ha?"

Birdie'nin yanakları kızardı. "Ben küçükken, ımm... şey... benim tavuk gibi bacaklarım varmış da." Bir şeyler daha söyleyecekti sanki, ama sonra durdu.

Murphy, "Hı... hım," diyerek Birdie'yi baştan aşağı süzdü. Birdie biraz tombuldu gerçekten de ama hiç de pilice benzemiyordu. Bacakları hariç.

"Babam seni karşılayıp odanı göstermemi istedi."

Murphy çantasını tekrar omzuna attı. "Önden buyurun o zaman."

Murphy, Birdie'nin arkasından giderek onu izledi. Kı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zın, attığı her adımda ne yaptığını düşünüp tartar gibi bir hali vardı. İğrenç.

Çimenlik alanı geçip diğerine nazaran daha küçük olan binaya doğru yöneldiler. Birdie, A Kampı yazan tarafa doğru yöneldi.

"Burası kadınlar yatakhanesi," diyerek kapıyı açıp Murphy'ye yol verdi. İçeride sarı badanalı ufak bir hol ve hemen karşıda da bir mutfak vardı. Mutfak genişçe bir salona açılıyordu. İçerisi şahane bir şey kokuyordu. Burası ancak eski filmlerde görülebilecek türde bir yerdi.

"Herkes öğle yemeğini yedi," dedi Birdie salonun kapısında dikilerek. İçeride üç tane geniş, tekli koltuk, üç ayaklı bir masa ve ekoseli kumaştan eski püskü bir kanepe vardı. Siyah saçlı, esmer kadınlar koltuklara kurulmuş, dinleniyordu.

"Bu Emma, bu Alita, bu Isabel ve bu da Raeka," diyerek utangaç utangaç bir kadınlara, bir de Murphy'ye baktı ve yine son derece yumuşak bir ses tonuyla, "Hola," diye selam verdi.

Kadınlar da "Hola," diye karşılık verdi. Birdie koridoru geçip merdivenlerden yukarı çıktı. "Onlar da şeftali toplayacak. Hepsi de çok iyi insanlardır."

Merdivenlerin sonunda, sağdaki ilk kapıyı açıp Murphy'ye yol verdi.

"Burası senin odan." İçeride çok fazla mobilya yoktu. Yalnızca eski püskü bir çalışma masası ve ağaçlara bakan pencerenin önünde, üzerinde mavi bir battaniye olan eski bir yatak. Kapının üzerinde kurallar yazıyordu: Sigara içmek yasaktır. Yüksek sesle müzik dinlemek yasaktır. En son içeri girme saati 22:00.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Murphy hemen yatağın üzerine atılıp pencereyi açmaya çalıştı. "Bu yangın durumunda çok tehlikeli," diyerek yeşil gözlerini iyice kıstı ve kapının önünde arabanın farlarından gözü kamaşıp kapana kısılmış bir geyik gibi salınıp duran Birdie'ye baktı. Birdie kucağındaki köpeğin yanağını yalamasına izin vermişti. Köpek, pembe bir solucan gibi dışarı sarkan diliyle Birdie'yi iki kez yaladı. "Haklarım var benim. Açılan bir pencere istiyorum. Sizi bu yüzden mahkemeye verebilirim."

"Şey. Ben bilmiyorum..." diyerek huzursuzca kenara çekildi Birdie. "Bu çok eski bir binadır."

Murphy gözlerini devirdi. "Her neyse." Çantasını yatağa fırlatıp eşyalarını çıkarmaya başladı. Camı nasıl açacağını sonra düşünürdü.

"Bir şeye ihtiyacın olursa..."

Murphy'nin ihtiyacı olan o kadar çok şey vardı ki! Mesela şu anda Ryman konser salonunun önünde kafayı buluyor olabilirdi. Asıl ihtiyacı olan şey gerçek bir bahar tatiliydi. Bu hayatındaki sayılı eğlenceden biriydi. Ama şimdi Birdie ve köpekleri sağ olsun, hayatı tam bir felakete dönüşmüştü.

"Bu sence de ikiyüzlüce bir soru değil mi?" Birdie ağırlığını diğer bacağına vererek huzursuzca kıpırdandı ve "Nasıl yani?" diye sordu. "Yani bana bir şeye ihtiyacım var mı diye soruyorsun, ama zaten sana söyledim. Açılabilen bir pencereye ihtiyacım var ve sen de bu isteğimi yerine getiremiyorsun. Asıl ihtiyacım olan şey ne, biliyor musun? Amerika'da yaşayan her insan gibi güzel bir bahar tatili geçirmek. Ama bunu da yapamıyorum işte. Ve bunun için sana ve Honey Kıç-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lı'ya teşekkür etmeliyim sanırım." Murphy başıyla yerdeki köpeğe işaret etti. "Ve tabii bir de sana Ambrosia Salatası."

"Onların adı Honey Babe ve Majestic. Bunlar şeftali isimleridir."

"Yapacak daha iyi bir şeyin olmadığından bütün zamanını insanların keyfini kaçırmak ve babanın nane likörü şişesini korumak için harcıyorsan, benim yapabilecek bir şeyim yok."

"Keyfini kaçırmak mı... ama biz..."

"Evet, keyfini kaçırmak canım. Sen ve faşist köpeklerin."

Birdie'nin altdudağı titremeye başladı. "Ama ben..." Ne diyeceğini bilemeden birkaç kez gözlerini kırpıştırdıktan sonra parmakuçlarının üzerinde dönüp merdivenlerden aşağı doğru koştu. Murphy'nin ağzı bir karış açık kaldı.

Hemen kapının önüne çıkıp merdivenlerin sonunda gözden kaybolana dek Birdie'nin arkasından baktı. Belki de hassas bir noktaya dokunmuştu ve Birdie gerçekten de köpeklerinin faşist olduğundan korkuyordu şimdi. Murphy köpeklerin birbirine küçük patileriyle Nazi selamı çaktığını hayal etti. "Chickie," diye seslendi arkasından kıkırdayarak. Ondan özür dilemek istiyordu. Ama aşağıda çarpılan kapının sesine bakılırsa Birdie çoktan gitmişti. Murphy koridorun sonundaki kare şeklindeki kocaman pencereye doğru yürüdü. Birdie kimse onu izlemediği halde son derece düzgün görünmeye çalışarak çimenlerin üzerinde hızla ilerliyordu ve köpekleri de peşinden gidiyordu. "Lanet olsun!"

Murphy'nin gözü manzaraya takıldı. Burası yalnızca te-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

lefon direklerini sarıp sarmalayan japonsarmaşıkları ve bahçelerin arasını dolduran yosunlardan ibaret bir yeşil alanın olduğu Anthill Acres Trail Parkı'ndan öyle farklıydı ki!

O sırada ağaç dizilerinin arasından, eğer koşturur gibi yürümese, Birdie'nin de yoluna çıkmak üzere olan bir siluet vardı. Murphy gözlerini kısıp yakından baktı. Bu bir adamdı, daha doğrusu genç bir çocuk. Üzerinde turuncu bir tişört ve kot pantolon vardı, ama yeni moda beli düşük mavi kotlardan değildi ve tişörtü de Hanes'ten alınmış sıradan, standart tişörtlere benziyordu. Murphy yeni moda tarz giysilere düşkündü.

Yine de yalnızca çocuğun yürüyüşüne bakarak bile, onun oldukça yakışıklı olduğunu görebiliyordu. Bazı erkekler işini biliyordu ve gösteriş yapmalarına hiç gerek yoktu. Sadece yürüyüşleriylr bile yakışıklı oldukları görülürdü.

Murphy bu çocuğu aklının bir köşesine not etti, ama koridoru geçip aşağı inince, her şeyi bir anda unutuverdi.

* * *

Verandanın önüne çoğunluğunun genç olduğu İspanyolca konuşan Meksikalı bir grup adam toplanmış, merdivenlerle sundurmanın üzerine oturuyordu. Bu esmer tenli, siyah saçlı insanların hepsi de çok cana yakın görünüyordu. Leeda, Beemer marka arabasını olabildiğince eve yakın bir köşeye park edip, "Pardone, pardone," diyerek kendine verandada yol açmaya çalıştı. İki sene İspanyolca dersi almıştı, ama bu kelimenin böyle telaffuz edildiğinden emin değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tabii dersler sırasında zamanının büyük kısmını saçındaki kırıkları koparark, diğer yarısını da sınıftaki erkeklerin yüzde doksanıyla kızların yarısı tarafından selamlanarak geçirdiği için derslerden pek bir şey öğrenememişti.

Evin içi naftalinle karışık şimşir kerestesi kokuyordu. Walter Amca'nın evinin imzası sayılırdı bu koku. Walter Amca nereye gitse bu koku da peşinden giderdi. Tıpkı annesinin en sevdiği koku olan Givenchy Very Irresistable parfümünün onu takip etmesi gibi. Annesi, her kadının diğer insanların onu öyle hatırlayacağı, kendine özgü bir kokusu olması gerektiğine inanırdı.

Leeda huzursuzca, uzun uzun iç geçirdi. Bu eve bir senedir gelmemişti. Etrafına bakındığı zaman Cynthia Teyzesi'nin yokluğunun hemen hissedildiğini fark etti. Bazı mobilya ve eşyaların yerinde yeller esiyordu. Yemek masasının üzeri gazete kâğıtlarıyla kaplanmış, sandalyeler de darmadağınıktı. Leeda ne zaman buraya gelse Cynthia, Walter'ın ofisinde ya işçiler ya da faturalarla ilgili bir mevzuyu halletmek üzere telefonda olurdu. Cynthia Teyze'nin Güneylilere özgü o tiz sesi odalarda yankılanmadığı için etraf oldukça sessiz geliyordu şimdi. Leeda, Rex'in de şimdi yanında olmasını isterdi ya da okuldan tanıdığı birilerinin.

O sırada Poopie ellerini bulaşık bezine kurulayarak mutfaktan başını uzattı. "Selam tatlım," diyerek hafif İspanyol, hafif Güneylilere özgü tuhaf aksanıyla selam verdi.

"Merhaba Bayan Poopie." Leeda uzanıp Poopie'yi sıcacık, nemli yanaklarından öptü. Poopie naftalin kokmuyordu. O her

BELONGS TO KAKTUS TEAM

zaman taze pişmiş kurabiye gibi kokardı.

"Her geçen gün daha da güzelleşiyorsun. Film yıldızlarına benzemişsin. Kaç tane erkek arkadaşın var bakalım?"

Leeda gülümseyerek karşılık verdi. "Şimdilik yalnızca bir tane."

Poopie başını iki yana salladı. "Ne yazık! Umarım sana iyi davranıyordur."

"Evet, son derece iyi davranıyor."

Poopie de üç tane altın dişini sergileyerek gülümsedi. "Hoş geldin tatlım. Burada olmana çok sevindim. Bu sene burada çok işimiz var ve her türlü yardıma ihtiyacımız var. Birazdan kamyoneti alıp işçileri alışverişe götüreceğim. Bu genç adam da işleri yoluna koymama yardım ediyor." Poopie mutfağın girişinde bekleyen esmer, yakışıklı bir çocuğu işaret etti. Çocuk, Leeda'ya bakıp gülümsedi. Leeda da hafifçe, nazik bir şekilde gülümseyerek karşılık verdi. Başka dilde konuşan insanlar nedense ona komik görünüyordu. "Hadi, gidip Birdie'ye bak bakalım. Yine yukarıda benden saklanıyor sanırım."

Leeda eğri büğrü, yana yatmış merdivenlerden ağır ağır yukarı çıkmaya başladı. Ailesinin Danay'yi asla iki hafta boyunca Darlingtonların evinde kalmaya zorlamadığını düşünüyordu. Bunu kafasında canlandırmaya çalıştı, ama bunun yerine yine Danay'nin, Emoy Üniversitesi'ne, yani annesinin deyimiyle Güney'in Harvardı'na gitmek için ayrıldığı gün gelmişti gözlerinin önüne. Annesi ve babası birbirine sarılmış, gözlerinde yaşlarla uğurlamıştı onu. Leeda'nın boğazı düğümlendi bir anda.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Üst kattaki şifoniyerin üzerindeki biblolar hâlâ Leeda'nın ilk gördüğü günkü gibi yerli yerinde duruyordu. O tarçınlı şekerler belki on altı senedir oradaydı. Leeda burnunu kıvırdı. O yepyeni, pırıl pırıl şeyleri severdi. Böyle eski püskü eşyalar ona göre değildi.

Birdie kocaman penceresinin önünde oturmuş, *Cosmo* dergisini karıştırırken bir yandan da Goo Goo Cluster gofretini kemiriyordu. Bu haliyle Leeda'nın geçen yaz Paris'te gördüğü bir Renoir tablosuna benziyordu aslında. Narin, hafif tombul ama güzel. Ayaklarının ucunda iki tane köpek yavrusu koyun koyuna uyuyordu.

"Merhaba Birdie."

Birdie bir anda irkilip elindeki dergiyi arkasına sakladı. Yanakları hemen pespembe oldu. Leeda odaya şöyle bir göz gezdirdi. Televizyonda Nelly'nin klibi gösteriliyordu.

"Ne yapıyorsun Birdie?"

"Hiç. Imm, şey, Poopie'den saklanıyordum."

"Burada olduğunu biliyor."

"Benim de işçilerle birlikte şehre inip alışveriş yaparken onlara yardım etmemi istiyor da."

"Aşağıda çok yakışıklı bir çocuk var. Sanırım işçilerden biri. Bence sen de gitmeyi bir kez daha düşünmelisin."

Birdie daha da kızardı. Ellerini yaşlı kadınlar gibi önünde kavuşturdu. Birdie, Leeda'nın tanıdığı yaşlı kadınlardan bile daha yaşlı görünüyordu aslında ve Leeda gerçekten de bir sürü yaşlı kadın tanımıştı. Bütün yaz boyunca kabarık, yapılı saçlarıyla Primrose Cottage Inn'in verandasındaki sal-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lanan sandalyelerine kurulup güneşlenirlerdi.

"Ne okuyordun?"

"Hiç."

"Peki," diyerek boğazını temizledi Leeda. Dik durması gerektiğini hatırlayarak omuzlarını geriye attı. "Bavulumu nereye bırakayım?" diye sordu neşeli bir ses tonuyla.

"Babam burada, benimle birlikte kalmanı istiyor. Tekerlekli yatağı çıkarmamızı söyledi."

Leeda huzursuzca ağırlığını bir bacağına verdi. "Ciddi misin?"

Birdie ağırbaşlılıkla başını salladı.

"Bu mümkün değil. Benim de bir özel hayatım olmalı, değil mi?"

"Bunu ben de söyledim. Benim de özel hayatımın sınırlarını belirleyeceğim özel bir alana ihtiyacım var. Artık on yaşında değiliz dedim. Ama beni dinlemedi."

Leeda odaya tekrar bakıp düşünmeye başladı. İkisi de on yaşında olduğu günden beri bu odada hiçbir şey değişmemişti. Her şey aynıydı. Aynı dört direkli karyola, raflarda aynı kuşlar.

"Pekâlâ, bu mümkün değil," dedi Leeda bir karara vardığı zamanlarda takındığı o katı tavrını takınarak. "Gidip Walter Amca'yla konuşacağım. Bence sen de benimle gelmelisin."

Birdie derin bir nefes alıp ayağa kalktı. Leeda'nın kaşları çatıldı. Kuzeni onu öyle çok huzursuz ediyordu ki! Bir kere kesinlikle konuşkan biri değildi. Konuşurken aralarında uzun, tuhaf sessizlikler oluyordu ve Leeda durumu normal hale getirebilmek için araya girmek zorunda kalıyordu. Ay-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rıca çok içine kapanıktı ve onu anlamak çok zordu. Biraz olsun yapmacık değildi; kocaman kahverengi gözleri her zaman doğruyu söylerdi. Onun etrafındayken Leeda kendini yapmacık biri gibi hissediyordu.

Leeda, odadan çıkmadan önce Birdie'nin okuduğu dergiye şöyle bir göz attı. Başlıkta "Erkekleri Yatakta Deliye Döndüren Üç Şey" yazıyordu.

***

İki dakika sonra Walter Amca'nın ofisinin girişindeydiler. Burası adeta bir savaş alanı gibiydi. Dağ gibi bir evrak yığını her köşeye yayılmıştı. Yıkanmamış, kirli bulaşıklar dosyaların olduğu rafların orasına burasına sokuşturulmuştu. Üzerinde kırmızı pullar olan faturalar her yerdeydi.

"Merhaba Walter Amca."

Walter Amca masasının başından Leeda'ya gülümsedi. Ne de olsa bu Leeda'ydı. İnsanlar ona ipek gibi, kadife gibi davranır, ortada hiçbir sebep yokken ona bakıp gülümserlerdi böyle. Walter Amca onu en son gördüğünden beri on yıl yaşlanmıştı sanki.

Birdie, Leeda'nın önüne geçip hemen evrakları toplamaya çalıştı. Öyle dikkatli hareket ediyordu ki sanki bütün herkes onun ne yaptığını izliyordu. Birdie de dahil olmak üzere tüm bu sahne Leeda'nın kafasına kazındı bir anda; kalın harflerle üzerinde "Ödenmemiş" ya da "Hesap Donduruldu" yazan evraklar, kısaca her şey. Leeda bunları fark etmemiş gibi görünmeye çalıştı. Walter, Leeda'ya dönmüş,

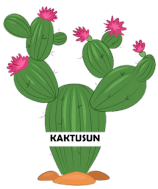
BELONGS TO KAKTUS TEAM

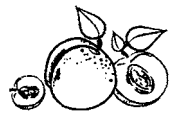
bir şeyler söylemesini, konuşmasını bekliyordu. "Şey, ben yatakhanede kalsam, olur mu diye soracaktım da."

Bu tahmin ettiğinden daha kolay olmuştu. Walter hiç düşünmeden izin vermiş ve tekrar masadaki işine dönmüştü. "Tamam tatlım. Hiç sorun değil."

Leeda'nın olup bitenleri anlaması yalnızca birkaç saniye sürmüştü, ama o düşünceli ve ağır aksak hareketlerine rağmen Birdie hiçbir şey görmüyordu. Darlingtonların şeftali bahçesi bir felaketin eşiğindeydi ve Birdie'nin bundan haberi yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Poopie Pedraza yirmili yaşlarının sonuna doğru Darlington Şeftali Bahçesi'ne iş aramak amacıyla geldiği zaman, başını kaldırıp gökyüzüne bakmış ve bulutlarda Meryem Ana'nın yüzünü görmüştü. Ertesi günse hemen buranın bir fotoğrafını çekmişti. Bunun üzerine insanlar buna benzer kutsal işaretleri görebilmek için buraya akın etmişler, fakat sonunda Poopie'nin çektiği fotoğraftaki bulutun, daha çok kocaman bir patatese benzediğine karar vermişlerdi. O günden sonra o mucizevi bulut da unutulup gitmişti. Bir tek Poopie unutmamıştı o bulutu. Poopie mucizelere inanıp inanmadığından emin değildi, ama yeni bir işaretin yolunu gözlemekten de asla vazgeçmemişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beş

Murphy o sabah bir kuş sesiyle uyandı.

Başını yastığının altından bir saniyeliğine çıkararak bir süre bekledi ve "Kapa çeneni," diye bağırıp tekrar yastığının altına girdi.

Kuş cıvıldamaya devam ediyordu. O cırtlak sesi pencereden yastığının altına gömdüğü kulaklarına kadar ulaşıyordu. Bunu bilerek yapıyor olmalıydı. Bundan emindi.

Yatağının içinde doğrulup camdan dışarıya baktı. Şafak yeni sökmüştü daha. İşte, oradaydı. Hemen penceresinin yanında mavi başlı bir kestane kargası dalın üstüne oturmuş, ona bakıyordu. İki dal üstünde de bir bülbül vardı, ama kargayı görmezlikten geliyor gibi görünüyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Gördün mü? Kimse senin aptal şarkından hoşlanmıyor işte," diyerek yastığına bir tane patlattı. Üzerine ince, lacivert bir eşofman üstü geçirip sallana sallana koridora çıktı. Bir süre önce insanların uyanıp etrafta dolaşmaya başladığını duymuş, kimsenin onu uyandırmaması için dua etmişti. Neyse ki kimse de gelip onu rahatsız etmemişti, ta ki bu kuş uyandırana kadar. Kadınlardan biri, galiba Emma'ydı, başında bir beyzbol şapkasıyla hızla yanından geçip gitti. Sonra tereddüt ederek durdu, geriye dönüp kolunu Murphy'nin koluna doladı. "Estrade. Geç kaldın."

Murphy omuz silkti. "Size yetişirim." Kadının söylediklerini anladığından emin değildi. Emma da aceleyle yoluna devam etmişti zaten.

Murphy odasına geri dönüp Craig Nicholls baskılı tişörtünün koltukaltlarını koklayıp temiz olup olmadığını kontrol etti. Fena değildi. Tişörtüyle şortunu üstüne geçirip birkaç dakika içinde aşağı indi. Güneşli bir ilkbahar sabahıydı. Hava sıcaktı, ama gölgede kalan yerler serin sayılırdı ve etrafta böcek vızıltıları, cıvıltılar ve ağaçların yapraklarının hışırtısı duyuluyordu. Murphy bir grup insanın evin önünde toplandığını gördü.

Cebindeki Doral paketinden bir sigara çıkarıp yatakhanenin arka tarafına geçti. Eğer mavi kargayı görürse, onunla konuşacak ve onu yanan sigarasıyla tehdit edecekti. Fakat arka tarafa geçince karga yerine elli metre ileride, şeftali bahçesinin en ucunda, çamurun içine eğilmiş bir çocuk gördü.

Murphy çocuğun kalçalarını beğeniyle seyrederek me-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rak içinde ona doğru yürümeye başladı. Erkeklerin kalçalarına dikkat edilmesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Öte yandan kalçaları ne kadar güzel olursa olsun, önlerine döndükleri zaman çirkin bir yüzle karşılaşma ihtimali vardı tabii.

Murphy iyice yaklaşarak çocuğun ayak seslerini duyup kendisine doğru dönmesini umdu. Çocuk dönüp bakmadı bile. Bu önceki gün bahçede gördüğü çocuktu.

Yere eğilmiş, küçük bir fidanla uğraşıyordu. Fidanın bebek bileği gibi incecik, ufacık gövdesine beyaz bir bant yapıştırmaya çalışıyordu. Elleri ağacın kıvrımlarında öyle marifetli bir şekilde hareket ediyordu ki Murphy son derece özel bir şeyleri bölüyormuş gibi hissetti kendini. Başını çevirip başka bir tarafa bakması gerekiyordu sanki. Ama bunun yerine sigarasından derin bir nefes çekip gözlerini çocuğun parmaklarına dikti. Yaşça ondan daha büyük olmalıydı, bir ya da iki yaş belki.

"Sen bir ağaç doktoru musun?"

Çocuk arkasını dönüp ona baktı. "Senin de diğerleriyle birlikte çalışıyor olman gerekmiyor mu?"

Murphy başını salladı. "Sanırım öyle." Omuzlarını hafifçe arkaya atıp göğüslerini çıkardı. Çünkü çocuk göğüslerini fark etmemişti bile. "Bu beyaz şeyi niye bağlıyorsun?"

Çocuk, Murphy'ye kendisini rahatsız eden Afacan Dennis'miş gibi bir bakış fırlattı. Hâlâ göğüslerine bakmıyordu. "Bu, fidanı böceklerden koruyor. Ayrıca daha büyük ağaçlara sıktığımız böcek ilaçlarının da gövdesine zarar vermesini engelliyor. Bu ağaçların meyve verecek olgunluğa gelmesi tam üç yıl sürer."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Murphy omuz silkti. "Ben böcek ilaçlarına karşıyım."

Çocuk ortada komik bir şey varmış gibi Murphy'ye bakıp güldü, ama Murphy neyin komik olduğunu anlayamadı. "Tabii."

Murphy kaşlarını çattı. Sigara molasını bilerek uzun tutmaya çalışıyordu. Bir yandan da topuklarını yere vurup ayakkabılarının altına yapışan çamurlardan kurtulmaya uğraşıyordu, ama çocuk bütün bunları fark etmemişti.

Murphy ondan çekinmediğini göstermek için, "Ben Murphy bu arada. Sonra görüşürüz," diyerek çocuğa elini uzattı.

Çocuk da elini uzattı. Elindeki toz toprak Murphy'nin de eline bulaştı.

"Ben de Rex," diye cevap verdi. "Görüşürüz."

Murphy ellerini silkeleyip bahçeye doğru yürümeye başladı. Rex onu arkadan izliyor olabilirdi. Bu yüzden kalçalarını biraz daha sallayarak yürümeyi ihmal etmedi.

Walter verandada bir yanında Birdie, bir yanında esmer bir kadın, monoton bir ses tonuyla işçilerle konuşuyordu. Esmer tenli kadın Walter'ın dediklerini İspanyolcaya çeviriyordu.

"Ağaçlardaki meyvelerin yüzde onunu seyreltmeyi hedefliyoruz, yani her on şeftaliden birini aşağı indireceğiz. Bu bahçe dört yüz dönüm ve bir dönüm arazide seksen beş tane ağaç var. Kısaca yapacak çok işimiz var. Meyveleri nasıl toplayacağını bilmeyenler bilenlerden öğrensin."

Murphy elini kaldırıp araya girdi. "Meyvelerin büyümesini beklememiz gerekmiyor mu?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Herkes ona bakıp mırıldanmaya başladı. Walter'ın kaşları çatıldı. "Konuşmanın başında bundan bahsetmiştim, ama görünüşe bakılırsa o kısmını kaçırmışsın Murphy. Daha sonra birilerine sorarsın, sana anlatırlar." Sonra boğazını temizleyerek konuşmasına devam etti. "Yatakhanelerden Birdie sorumludur. Eğer evle ilgili bir sorununuz olursa, tuvalet kâğıdı, yemek pişirmek için kömür ya da birtakım araç gerece ihtiyacınız olursa, ona söyleyebilirsiniz. Birdie her gün hepinizi teker teker kontrol edecek."

Birdie durduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. Murphy bunu görünce sırıtmaya başladı. Chickie'nin en ufak bir şeyi bile becerebileceğini sanmıyordu.

"Burada cep telefonları çekmiyor. Ama eğer isterseniz deponun yanındaki telefonu kullanabilirsiniz. Telefon çeyrekliklerle çalışıyor." Walter yanındaki Latin Amerikalı kadını işaret etti. "Bu, Poopie Pedraza. Ben burada yokken işlerden o sorumludur. Ve..."

Murphy'nin dikkati dağıldı, daha fazla dinleyemeyecekti. Etrafına bakınıp bu esmer insanları incelemeye başladı. Bu insanlar bu işi nasıl yapıyordu? İlkbahar ve bütün yaz boyunca güneşin altında çalışmak çok zor olmalıydı. O sırada yatakhanenin önünde bir kıpırtı gördü. Binanın önünde cüce cini gibi bir siluet belirdi. Bu A Kampı'ndan çıkan Leeda Cawley-Smith'ti. Sarı bukleleri birbirine karışmış ve gözlerinin altında mor halkalar vardı. Üzerinde ipek pijama ve terliklerle sanki her an üzerine bir şey atılacakmış gibi, dikkatle çimenlerin üzerinden o tarafa doğru yaklaşıyordu. Leeda

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

iyice yaklaşarak Walter'ın ne dediğini duymak için kalabalığın etrafında dolanmaya başladı.

Walter'ın konuşması bittiği zaman, neredeyse sayıları yirmiyi bulan işçiler ağaçların arasına doğru dağılmaya başladı. Murphy de onların peşinden bahçenin dış kısımlarına doğru ilerledi. O esnada ağaç dallarına biraz daha yakından bakma fırsatı buldu. Tomurcukların arasında, kırtasiyelerde satılan zıplayan toplar büyüklüğünde yeşil meyveler vardı.

Diğer işçiler dalları sallayınca meyveler patır patır yere yuvarlanmaya başladı. Murphy ensesinde bir şeyler hissederek dönüp arkasına baktı. Bu Leeda'ydı. Tam arkasında duruyordu. Murphy'nin ona baktığını görünce, "Hola," diyerek selam verdi.

"Tanrım!"

Leeda gözlerini kısıp Murphy'ye bir kez daha baktı. Gözlerinin altındaki gri halkalar iyice kırışmıştı.

"Sen İngilizce biliyor musun?"

"Biyoloji derslerine beraber giriyoruz."

"Ah, evet, haklısın," dedi Leeda tek eliyle saçlarını geriye atarak. "Yazları burada mı çalışıyorsun?"

"Hayır."

Leeda başını salladı. "Anlıyorum. Ben de burada çalışmıyorum." Etrafındaki işçilere bakıp utanarak başını öne eğdi. "Walter benim amcam da."

Murphy ellerini cebine atıp cebindeki boş sigara paketiyle oynamaya başladı.

Leeda, Murphy'nin onunla dalga geçip geçmediğini an-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

lamaya çalışarak bir an için duraksadı.

"Yatakhanede mi kalıyorsun?" diye sordu Murphy. Önceki gece onu ortalıkta görmemişti.

Leeda esneyerek başını salladı. Eliyle ağzını kapattı. Tırnaklarında pembe oje vardı. "Burada ne yapıyorsun peki?"

"Bahçede sevişirken yakalandım. Öyle çılgınca sevişiyorduk ki kimsenin geldiğini duymamışım."

Leeda esneyerek birkaç adım yürüyüp sırtını dikleştirdi. Murphy arkasını döndüğünde Leeda çoktan uzaklaşmıştı bile.

Ağaçlar trafik ışıkları gibiydi. Nerede olursa olsun sıra sıra her yöne uzanıyorlardı. Hemen hemen Murphy'yle aynı boydaydılar. Kısa ama geniş ağaçlardı bunlar ve her biri birbiriyle aynı boydaydı. Yine de her birinin kendine özgü özellikleri vardı. Tıpkı kar taneleri gibi, onlar da birbirinden ayrıydı. Dallar zikzaklar çizerek uzanıyor, arada bir düğümlenip tekrar genişliyordu. Sanki dallar, ne yöne gideceklerine karar verememiş, yarı yolda fikirlerini değiştirip öteki tarafa uzanmışlardı.

Murphy bu minik ağaçları son derece zarif ve sevimli buldu. Etrafına bakınca bahçenin alabildiğince uzandığını gördü ve kendini her şeyin, yatakhanelerle özellikle de kendi evinin çok uzağında hissetti. Sanki bir anda bir dama tahtasına atlayıvermişti ve gerçek dünyada değildi artık.

Dallardan birine asılınca lastikten yapılmış gibi eğiliverdi dal. Tekrar bıraktığı zaman bir anda ileri geri sallanmaya başladı. Murphy şaşkınlıkla geri sıçradı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Arkasında birilerinin kıkırdadığını duydu. Bu sabah gördüğü kadındı bu. Emma. Şimdi ona doğru dönmüş, gülüyordu.

"Ne?" diye sordu Murphy savunmacı bir tavırla.

"Ağaçlarla bir alıp veremediğin var galiba."

Murphy gücenmiş bir biçimde cevap verdi. "Hayır, yok."

"Bak, böyle, nazik davranacaksın." Emma şeftali dallarından birine hafifçe asıldı ve meyveler aşağı düşmeye başladı: Pat, pat, pat.

Murphy, Emma'yı izledikten sonra dönüp Leeda'ya baktı. Meyveleri tek tek koparıp insanı öldürecek yavaşlıkta eğilerek bir bir yere bırakıyordu.

"Belki de gidip ona yardım etmelisin önce." Emma dönüp Leeda'ya baktı. "O fena değil. Sen..." diyerek dala doğru işaret etti. Dalın üzerinde birkaç tane meyve vardı ve dallar tuhaf açılarla sağa sola uzanıyordu.

Murphy, Emma'nın yaptığı gibi dala asılıp birkaç tanesini düşürmeyi başardı. Emma sonunda ikna olmuş bir şekilde gülümseyip bir iki adım geriledi.

"Tamam. Oldu. Teşekkürler."

Emma ardından kendi ağacına geri döndü. Murphy bir süre durup onu izledi. Sonra tekrar ağacın dallarına asılıp işine devam etti. Ağaçlar daha iyi meyve versin diye dallardaki şeftalileri seyrekleştirmek ona çok mantıksız geliyordu. Yine de sonraki birkaç saatin nasıl geçtiğini anlamadı. O anda kafasından geçen tek şey durduğu yere göre havanın nasıl ısınıp serinlediğiydi. Ağaçlar çok fazla gölge yapmı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu, ama yine de toprağın üzerindeki bazı çukurlar düz yerlere göre daha serindi. Murphy'nin beyni böyle çalışıyordu işte. Kimsenin dikkatini çekmeyen ufak tefek şeylere dikkat ediyordu. O sabahın hiç de sandığı gibi sıkıcı geçmemesi çok da ilginçti. Fakat sonunda orada bulunmasının asıl sebebini ve buraya zorla kapatılmış olduğunu hatırlayınca yine morali bozuldu. Dallardan birine hırsla asılınca dal saçlarına dolanıp hızla geri gitti.

Gür saçlarının arasına takılan dallardan güçlükle kurtulduktan sonra Murphy'nin ruh hali artık tamamen değişti. Kendini çok yorgun hissediyordu. O kadar çok ağaç vardı ki bahçe sonsuz bir şekilde uzanıyor gibi görünüyordu. Oysa Walter'a yalnızca çeyrek şişe nane likörü borçluydu.

Etrafına bakınıp kimsenin görmediği bir sırada A Kampı'na doğru yola koyuldu. Aradaki yüz metrelik yolu yürüyüp iki kat merdiven çıktıktan sonra yatağına yığıldı.

Emma öğlene doğru kapıyı çalıp onu öğle yemeğine çağırmaya geldiği zaman, başını yastığının altına iyice gömerek uyuyor numarası yaptı, ama aşağıdan muhteşem Meksika yemeklerinin kokusu burnuna kadar geliyordu.

* * *

Darlingtonlar her sene sezonun başlangıcını kutlamak için meyve seyreltme işinin başladığı ilk gün işçileri yemeğe davet ederdi. Fakat bu yıl Walter sade bir aile yemeğini tercih etmişti ve mutfakta yalnızca Poopie, Birdie ve Leeda'yla oturuyorlardı.

Poopie, buzdolabının yanındaki karatahtaya Walter'a

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gelen telefonları not alırdı. Eskiden Cynthia ya da Walter listedeki numaraları geri arayıp işi hallettikten sonra tahtayı da temizlerdi, ama Cynthia gittiğinden beri tahtadaki liste iyice kabarmıştı ve bütün gün kimse telefonun yüzüne bakmıyordu. Listede en çok Horatio Balmeade, Bridgewater Kredi Bankası ve Wachovia Finansal Servisi'nin telefonları yer alıyordu.

Birdie'nin yanında oturan Honey Babe patilerini kuzeni Leeda'nın bacaklarına atmış, kızın kasıklarını koklamaya çalışıyordu. Birdie köpeği kuyruğundan hafifçe okşayarak kuzeninin üzerinden aldı.

"Yerine dön Honey Babe. Hadi, geri dön bakalım." Honey Babe ağlamaklı gözlerle Birdie'ye baktıktan sonra hoplayarak zeytin yeşili ocağın yanındaki köşesine döndü ve huzursuzca patilerini yere dayayıp oturdu. Eğer Murphy de yemeğe davet edilmiş olsa, Honey Babe'in şu anda hissettikleriyle aynı şeyi hissediyor olurdu herhalde.

Leeda yüzünü buruşturup kaşlarını çattı. Ellerini de sıkıca eteğinin üzerinde kavuşturdu. Neden çiftliğe eteklerini getirmişti ki? Birdie, Poopie'nin spesiyali olan pirzolaları midesine indirirken bir yandan da gücenmiş gözlerle Leeda'ya bakıyordu. Leeda'yı o çağırmamıştı ki buraya. Kendisi gelmişti, ama şimdi her şeye burun kıvırıyordu. Belli ki içten içe bir şeyleri yadırgıyordu; Birdie'nin odasını, köpeklerini, eski moda mutfaklarını. Birdie koca bir kaşık dolusu mısırı ağzına attığı sırada, neden Leeda'nın fikirlerini hâlâ bu kadar umursadığını düşündü. Ergenliğe girdikleri sırada birbirlerinden ayrıldıklarından beri bu böyleydi. Birdie, Leeda'yla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yeniden arkadaş olmak istiyordu, ama nedenini bilmiyordu.

"Birdie dirseklerini masadan indirsene. Leeda'ya bak," dedi Walter, kuzenine doğru işaret ederek.

Birdie yemeğin başından beri konuşmamış olan babasına baktı, sonra da Cynthia'nın koltuğunda, bacak bacak üstüne atmış, sırtı dimdik oturan ve sürekli esneyip duran Leeda'ya. Honey Babe, oturduğu köşeden Birdie'ye destek olmak istercesine uluyuverdi. Herkes şapırdata şapırdata pirzolasını yiyordu.

Yılın en zor günlerinden birini geride bırakmışlardı ve Birdie çok yorgundu. Utana sıkıla uzanıp babasının elini tuttu. Annesi gittiğinden beri işlerin nasıl da aksadığının farkındaydı, özellikle de bugün artık Cynthia olmadığı için pek çok işi birlikte halletmeleri gerekmişti. Gerçekten de zor bir gün olmuştu. Birdie pek çok açıdan annesinin yokluğunu hissediyordu. Bazıları çok belirgin ve beklenen konulardı tabii. Ama asıl zor olan ufak tefek detaylardı. Çünkü ansızın geliyordu bunlar. Birdie'nin hiç beklemediği yer ve zamanlarda. Birdie babasının da aynı şeyleri yaşadığını biliyordu.

"Yeni yüklediğimiz program şahane," dedi. Geçen hafta Wal-Mart'tan maaş hesaplarını yapmak için aldığı bilgisayar programından bahsediyordu.

Walter yemeğini öyle gönülsüzce çatallıyordu ki bir parça bile et atmamıştı ağzına daha. "Eski şişeleri meyve suyu atölyesinden çıkardın mı?"

Birdie başını salladı. "Daha çıkarmadım." Aslında atölyeye gitmemek için bütün gün kendine başka işler çıkarmıştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Böyle küçük bir çiftlikte bütün gün biriyle karşılaşmamak pek de mümkün değildi, ama şu ana kadar Enrico'yu atlatmayı başarmıştı.

"Doğal afet sigortası dışında bütün sigortaları yenilettim," diyerek konuyu değiştirdi Birdie. "O daha bugün geldi." Dönüp Walter'a baktı. "Ama yarın ilk iş onu da halledeceğim."

"Gerek yok. Bu sene o sigortayı yenilemeyeceğiz."

"Gerçekten mi?"

Walter cevap vermedi. Birkaç saniye boyunca kimse konuşmadı. Bu süre içinde Birdie koca bir parça eti midesine indirdi.

Poopie önce Walter'a, sonra Birdie'ye bakıp gözlerini devirdi. Poopie insan ilişkileri ve iletişim konusunda Birdie'den de, babasından da daha iyiydi. Babasıyla Birdie'nin sessiz tiyatro oynadığını söylerdi hep. Sözcükleri pek doğru telaffuz edemiyordu, ama yine de Birdie ve Walter'dan iyiydi.

Birdie, Poopie'den güç alarak konuyu biraz daha irdelemeye karar verdi. "Baba, bence doğal afet sigortasını mutlaka yenilemeliyiz. Ne kadar dikkat edersek edelim, bazı şeyleri engelleyemeyebiliriz."

"Bu yaz burayı geçindirebileceğimizden bile emin değilim."

Birdie bu sözlerin üzerine susup yutkundu. Çiftliğin mali durumu son birkaç senedir kötüye gidiyordu. Ama babası şu ana kadar bu durumu her zaman gizli tutmaya çalışmıştı, sanki kimsenin olup bitenden haberi yokmuş gibi. Geçen yıl vergileri ödeyebilmek için iki traktörle birkaç yıl önce şeftali ağacı dikmek üzere aldığı boş bir araziyi satması

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gerekmişti. Yine de daha önce bu konuda ikisi de tek kelime bile etmemişti.

"Ama ya bir şey olursa ve..."

"Birdie, sen de tıpkı annen gibisin. Paramız olsa ben de sigortayı yeniletirdim. Tanrım, köpekleri bile sigortalatırdık. Verandayı. Sallanan sandalyeleri. Her şeyi."

Birdie başını öne eğdi.

"Eğer don olursa altımızdaki döşemeler bile parçalanıp gidecek. Fırtınaya kadar don her şeyi silip süpürecek."

Birdie'nin midesine kramplar girdi. "Yakında bir don beklendiğini mi söylüyorlar?"

Walter cevap vermeye bile tenezzül etmeden sessizce ağzındaki lokmayı çiğnemeye devam etti. Birdie neredeyse çıldırmak üzereydi. Şeftali ağaçları, tomurcuk açtıkları dönemde her zamankinden daha kırılgan oluyordu ve bu dönemde onlara bakmak hamileliğin ilk aylarında bebekleri korumaya benziyordu. Ama babası hava durumunu içgüdüsel olarak bildiğine inanıyordu. Böyle şeyleri herkesten önce o hissederdi. Kanada'daki soğuk hava dalgalarını öyle iyi takip ediyordu ki bu konuda tıpkı borsa simsarları gibiydi.

Birdie başını kaldırıp Poopie'ye baktı. "Donun ne zaman geleceğini söylüyorlar?"

"Onlar değil, baban söylüyor canım," dedi Poopie. "Dediğine göre haftaya, hafta sonu gelecekmiş." Birdie kafasında günleri saymaya başladı. O zamana kadar seyreltme işi bitmiş olabilirdi.

"Kesin olmayan şeyler hakkında endişelenmenin hiçbir

BELONGS TO KAKTUS TEAM

manası yok," dedi Poopie.

"Haklısın," diye mırıldandı Birdie. Ama babasının bu işte çok iyi olduğunu biliyordu. Boşu boşuna söylemezdi hiçbir şeyi. Darlingtonlar yıllar önce bu iş için özel ısıtıcılar almıştı ve don olduğu zamanlarda bunları kullanılırlardı. Fakat makinelerin bir kısmı bozuktu ve diğerleri de işe yaramayacak kadar eskimişti. Birdie, don zamanında bazı çiftçilerin bahçelerini korumak için ateş yakarak Doğa Ana'ya savaş açtığını duymuştu. Evren bu kadar acımasız olamazdı, öyle değil mi?

"Imm, bu pirzolalar gerçekten de leziz," diye araya girdi Leeda. Cawley-Smithler her zaman her şey yolundaymış gibi davranırdı zaten.

Poopie, Leeda'ya bakıp iç geçirdi. "Ama tabağındakilere dokunmadın bile daha."

"Ah, biliyorsun. Kaliteli soslarla pek aram yoktur. Ayrıca yakında tamamen vejetaryen olacağım. Özellikle az pişmiş etleri yememeye dikkat ediyorum." Birdie kendi tabağındaki az pişmiş, kanlı et parçasına baktı. Bir anda iştahı kaçtı.

"Yazın ne yapıyorsun Leeda?" diye sordu Poopie.

"Arkadaşlarımla takılacağım herhalde. Birlikte tatile bir yerlere gideriz." Leeda ufacık bir bezelye parçasını ağzına attı.

"Birdie, neden sen de Leeda gibi arkadaşlar edinmiyorsun?" diye sordu Walter.

Birdie küskün küskün Leeda'ya baktı yine. "Baba, benim de arkadaşlarım var." O arkadaşlarının Honey Babe ve Majestic olduğundan bahsetmemişti tabii.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Günde beş kere annene telefon ederek sosyalleşemezsin."

Birdie çatalını masaya bıraktı. "Günde beş kere konuşmuyoruz."

Walter yan gözle kızına baktı. "Annenin benden yakınıp durduğunu biliyorum."

Birdie durup yutkundu. Annesinin şikâyetlerinin yeni bir şey olmadığını söyleyecek cesareti yoktu. Cynthia senelerdir her şeyden yakınıp dururdu.

"Walter, Leeda gibi güzel bir kızla arkadaş olmak için insanlar sıraya giriyordur herhalde," diye araya girdi Poopie. Bu nasıl bir teselliyse artık!

Birdie'nin suratı asıldı. Bu şekilde onu savunduğunu mu sanıyordu şimdi? Birdie masadan kalkıp sofrayı toplamaya başladı.

"Poopie, bulaşıkları beraber yıkarız."

"Sen kuzeninle güzel bir yürüyüşe çık," dedi Poopie, Birdie'nin sırtını sıvazlayıp omuzlarını sıkarak. "Yeni açan çiçeklerden toplarsanız onları evde vazolara koyarız." Poopie ufak tefek hareketlerle Birdie'ye söylemek istediği her şeyi anlatırdı işte, ama Birdie bu sefer ne demek istediğini anlayamadı. "Güzel olmadığın için çok üzgünüm," ya da "Babanın eskisinden daha da somurtkan ve içine kapanık bir adam olduğu konusunda sana katılıyorum," demeye mi çalışıyordu?

Birdie, Poopie'ye dönüp o yapmacık gülüşlerinden birini yaptı ve Leeda'nın peşinden verandaya çıktı. Çayırların

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

üzerinde yol boyunca yürümeye başladılar. İşçilerin çoğu akşam yemekğini yemek üzere çekildiği için etraf sakindi. Köpekler de kızların peşine takılmıştı. Birdie ara sıra dönüp dönüp kuzenine bakıyordu. Onunla arkadaş olmayı istememek için deli olmak gerekirdi gerçekten de. Birdie onun gibi süslü püslü ve titiz biri olmayı hayal bile edemezdi. Ama şu anda ona imrenerek bakıyordu. Çiftlikle ilgili sorunları düşündüğü zaman kalbi sıkışır gibi oluyordu ki bu da o zamanlardan biriydi işte. Leeda'nın böyle problemleri yoktu tabii.

Birdie saçının örgüsüyle oynayıp duruyordu. Annesinin Atlanta'da Squash Bloom'dan aldığı kaprisi ve pamuklu beyaz gömleği içinde öyle rahattı ki! Şeftali bahçesi çimenlerin ötesinde alabildiğince uzanıyor ve her zamankinden daha yeşil, daha sağlıklı görünüyordu. Ama yine de bu ufacık ağaçlarıyla bahçenin ne kadar da zarif ve kırılgan olduğunu düşünmeden edemedi. Onu en çok korkutan şey de buydu. "Ne yapalım?" diye sordu Leeda. Burnunu kıvırmış, önünde uzanan bahçeye bakıyordu. "Smoakey Gölü'ne gidebiliriz," dedi Birdie.

"Imm," diyerek burun kıvırdı Leeda. "Neden odanda, cumbada oturup film izlemiyoruz?"

O sırada bir araba sesi duyuldu. Buna pek de alışkın olmayan köpeklerin kulakları bir anda dikiliverdi. Birkaç saniye sonra pas içinde bir El Camino tozu dumana katarak köşeyi döndü. Arabadan hareketli Latin müzikleri yükseliyordu. İnsanlar bu gürültünün nereden geldiğini anlamak için yatakhanelerin önüne toplandı. O sırada motor durdu ve sü-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

rücü koltuğundan Enrico indi. Kapıyı sertçe kapattı.

Birkaç tane işçi arabaya bindi. Kadınlar arka koltuğa doluştu. Enrico biraz utanmış gibi görünüyordu. Ellerini gri şortunun cebine sokup birkaç arkadaşıyla sohbet etmeye başladı. Etrafındaki erkeklerin hepsinden en az on santim daha uzundu. Kadınlardan biri çayırda durup dikilen Birdie'yi görünce yanına geldi ve onu elinden yakaladı. "Gelsene Pajarita." Bu minik kuş anlamına geliyordu.

"Ah, hayıır." Birdie ayağını yere sıkı sıkı basarak geri çekildi, ama Raeka onu sürüklemeyi başarmıştı. Leeda da peşlerinden gidiyordu.

Raeka onu arabanın yanına kadar sürükledi. Birdie geri çekildiği zaman Raeka bir anda elini bırakıverdi ve Birdie, Enrico'nun arkadaşlarından birinin üzerine doğru devrildi.

"Özür dilerim," diyerek adama dönmüştü ki Enrico'yla göz göze geldi. "Imm," diyerek omzunun üzerinden arabaya baktı. "Güzel araba."

"Ah," diye güldü Enrico utanarak. Gözleri bir anda Leeda'ya kaydı. Birdie bunu bekliyordu zaten. Bütün erkekler kuzenine cennetten inmiş bir huriymiş gibi bakardı. Ama sonra hemen Birdie'ye döndü yine. "Teşekkürler Birdie... ımm... çok da şahane bir araba sayılmaz. Ama... işte..." Utanarak başını önüne eğdi. "Zayıf. İngilizcem." Omuz silkti.

Birdie'nin bütün vücudu tepeden tırnağa ürperdi. Enrico'nun adını hatırlıyor olması bile, onu sevindirmiş, biraz da dehşete düşürmüştü. Ama işin aslı patronun kızı olduğu için onu tanımaması pek de mümkün değildi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

O sırada Murphy McGowen kalabalığın arasından sıyrılıp Birdie'nin yanına sokularak yeşil gözlerini arabaya dikti. "Buna ne kadar verdin?"

"Yedi yüz elli," diyerek gülümsedi Enrico.

"Çok vermişsin."

Enrico'nun yüzündeki gülümseme kayboldu bir anda. Emin olamıyor gibiydi. "Gerçekten mi?"

Murphy sürücü koltuğuna eğilip göstergeyi inceledi ve oradan başını uzattı. "200.000 mil yapmış. Ben olsam üç yüzden fazla vermezdim. Ama motordan gelen sese bakılırsa, bu araba çok dayanmaz."

Enrico ağırbaşlılıkla düşünceli düşünceli Murphy'ye bakıyordu. Görünüşe bakılırsa Murphy'nin söylediklerini tam olarak takip edememişti, ama ne demek istediğini anlıyordu. Yine de savunmacı bir tavır takınmak yerine sakince başını salladı ve duyduklarını sindirmeye çalıştı. Sonra dönüp Birdie'ye baktı.

"Kazık yemişim ha?"

"Hayır, bence... bence çok güzel bir araba." Birdie, Murphy'ye kötü kötü baktı. Önceki gün yatakhanede ona da çok kötü davranmıştı, ama o zaman bile ondan şu anki kadar nefret etmemişti. Murphy, Birdie'ye dönüp, "Ne yaptım ki şimdi?" dercesine baktı. Sonra gözlerini devirerek eğer yanlış bir şey yaptıysa bile umurunda olmadığını gösteren bir bakış attı. Bir Birdie'ye, bir Enrico'ya bakıyordu. Sonra Birdie'ye tekrar baktı. Bir anda yeşil gözlerinin önünde şimşekler çaktı sanki.

Enrico arabasına uzun uzun bakıp başını salladı ve

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Murphy'ye döndü.

"Evet, çok para verdim."

"Neden birlikte bir tur atmıyorsunuz?" diye sordu Murphy, Enrico ve Birdie'ye bakarak.

Enrico omuz silkti ve ellerini cebinden çıkarıp hafifçe Birdie'ye doğru döndü. "İster misin?"

"Imm... şey," diye kekelemeye başladı Birdie. Bir anda her şey bir film sahnesi gibi gözlerinin önünden geçti. Enrico'yla birlikte bahçe yolunda arabayla gezeceklerdi. Rüzgâr saçlarını geriye doğru savururken Enrico elini Birdie'nin bacağına koyacaktı. Bunları düşünürken gerçekten de bacağına kramplar girdi. Birdie bütün vücudunun yay gibi gerildiğini hissetti.

"Olmaz. Eve dönmeliyim. Çalışacağım..."

"Ah," diyerek kaşlarını çattı Enrico.

Birdie yapmacık bir şekilde Enrico'ya gülümsedi ve arkasını dönüp hızla eve doğru yürümeye başladı. Hemen arkasından arabanın motoru öksüre tıksıra yeniden çalıştı. Araba yatakhanelerin arkasına park eder etmez Birdie arkasını dönüp bir kez daha baktı. İşçiler yavaş yavaş içeriye giriyordu. Geriye bir tek Murphy McGowen kalmıştı. Ellerini beline koymuş, Birdie'ye bakıyordu. Birdie içeri girer girmez telefon çaldı. Ekranda annesinin telefon numarası görünüyordu. Bugün beşinci arayışıydı. Birdie bir an durup düşündükten sonra telefonu sessize almaya karar verdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Altı

Sonraki birkaç gün boyunca Murphy elinden geldiğince işlerden kaytarmayı başarmıştı.

Her sabah işçilerin şafak vakti kalktığını duyuyor, ama kafasını iyice yastığının altına gömüp dağılmalarını beklerken tekrar uykuya dalıyordu. İşçiler gider gitmez ciyaklamaya başlayan mavi başlı kargayı da duymazlıktan gelebilmek için elinden geleni yapıyordu. Geceleri bütün gün yaptığı azıcık işle bile yorulduğu için, saat onda başlayan sokağa çıkma yasağını çiğnemeye hali olmuyordu zaten. Belki de temiz havada çok fazla vakit geçirdiği için oksijen fazla geliyordu.

İşler bittikten sonra, geceleri ışıklar kapanana kadar Murphy dilediğini yapmakta özgürdü. Fakat diğerlerinin ak-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sine yatakhaneler, ambar ve evin arasındaki alanın dışına çıkması yasaktı. Bu yüzden kafese kapatılmış bir kaplan gibi bu dairenin arasında dönüp durmaktan A Kampı, B Kampı ve Darlingtonların verandası arasında her köşeyi ezberlemişti. Walter, yatakhanelere gidip gelirken her gece onu kontrol ediyordu. Murphy, Rex'i görebilmek için fırsat kolluyordu, ama karşılaştıklarında ona bakıp gülümsese de Rex karşılık vermiyordu.

Çarşamba günü, akşamüstü yine olağan turlarını atarken, Poopie Pedraza'nın verandanın tırabzanlarına küçük bir heykel koyduğunu gördü. Poopie'nin az önce mezbeleliğe gittiğini görmüştü, ama heykeli nereden bulduğunu sormaya tenezzül etmemişti nedense. Bu, küçük bir aziz heykeline benziyordu. Kırmızı pelerinli bir adam ellerini önünde kavuşturmuş, dua ediyordu. Murphy'nin gözü heykelin üzerinde olduğu için Walter'ın yaklaştığını görmemişti. Sonunda burun buruna geldiler.

"Ben de seni arıyordum," dedi Walter. Başında eski püskü, hasır bir şapka vardı ve şapkanın ön tarafına deri bir kuşak dolanmıştı. "Az önce Yargıç Abbott'tan bir telefon aldım. Senin ne gibi bir ilerleme kaydettiğini soruyor." Murphy, ellerini alnına dayayıp cevap vermeden, gözlerini kısarak öylece Walter'a baktı. "Ona sana bazı seçenekler sunacağımı söyledim. Ya sabahları herkesle beraber zamanında işinin başında olursun ya da yapmadığın işleri öğle saatinde telafi edersin." Walter, Murphy'nin, söylediklerini iyice anlaması için bir süre sustu. "Yargıç Abbott bu şartlara uymaz-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

san seni bir yol temizleme grubuna katabileceğini söyledi." Murphy hâlâ istifini bozmadan dik dik Walter'a bakıyordu, ama Walter bunu görmezden geldi. "Sen bilirsin," diyerek Murphy'nin yanından geçip yürümeye başladı. Çiftçilere özgü kaslı kalçaları yürürken bir sağa bir sola sallanıyordu.

Perşembe sabahı Murphy şafak vakti zorla yatağından çıktı. Perşembe ve cuma günü bütün sabah olabildiğince meşgul görünmüştü, ama aslında çok da bir iş yapmamıştı. Bahçenin en ucundaki ağaçlara gidiyor ve iki meyve düşürüp sonra kollarını dallara yaslayarak dinleniyordu. Bir yandan da Walkman'inden müzikler yükseliyordu. Murphy bahçenin en uzağındaki ağaçlarla uğraşmayı seviyordu. Burada kendisinden başka çalışan hiçbir işçi yoktu. Tam bir tur attığı zaman kendini bahçenin ve tüm dünyanın ortasında hissediyordu. Sanki dünya, alabildiğine uzanan şeftali ağaçlarından ibaretmiş gibi.

Aslında buranın dünyanın en ucu olduğuna inanmaya başlamıştı.Yatakhanelerde bile böyleydi bu, ama en çok da bahçenin derinliklerinde böyle hissediyordu. Bridgewater bile buradan binlerce kilometre uzakta gibiydi. Bahçenin ağır bir kokusu vardı: Tomurcukların, böceklerin, erken açan çiçeklerin ve toprağın kokusu bütün gün birbiriyle yarışıyordu sanki. Murphy daha önce bütün hayatını yanmış yağ ve egzoz kokularını soluyarak geçirmişti. Burada sincaplar ağaçların üzerinde oynaşıyor, her tarafta tavşanlar bir oraya bir buraya koşuşturuyor ve dağ sıçanları, sanki buranın onların bölgesi olduğunu hatırlatmak istercesine Murphy'yi izli-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yordu. Bu hayvanlar hiç Taco Bell restoranına gitmemişti ve asla yollarda ezilip ölmeyecekti. Burası bambaşka bir dünyaydı. Aslında aynı dünya sayılırdı, ama tek farkı burada pisliklere yer olmamasıydı.

Ara ara başka ağaçlarda çalışan işçileri görür gibi oluyordu, fakat en çok Leeda dikkatini çekiyordu. Her uzanışta yalnızca bir tane meyve koparıyordu ve meyveyi parmaklarının arasında, sanki egzotik bir mücevher tutuyormuş gibi çevirip yavaşça yere bırakıyordu. Murphy, Leeda'nın her geçen gün daha da yorgun göründüğünü fark etti. Ama Leeda gönül rahatlığıyla ara verip dinlenebiliyordu. Meyveler neredeyse bütün toprağı kaplamıştı. Her adımda ayaklarına bir sürü meyve takılıyordu. Öyle ki cuma günü geldiğinde, Murphy rüyasında bile şeftalilerin üzerinde yürüyor gibi hissetmişti kendini.

O gece, işçiler her zamanki gibi mangalın etrafında toplanmış, gülüp eğleniyordu. Murphy o gün tam üç kez kestirmişti. İşçilerin sesini duyunca altına kadife pantolonlarından birini geçirip aşağı indi.

Hava biraz serinlemişti. Murphy ızgaraya doğru yaklaşıp ellerini ateşin üzerine doğru uzattı. Herkes ateş başında oturmuş, sohbet ediyordu. Emma ve diğer kadınlar oturabilmesi için Murphy'ye yer açtı. Ama bu kez her zamankinden biraz daha keyifsiz görünüyorlardı. Murphy Fransızca dersleri alıyordu ve bazı kelimeler benzer olduğu için İspanyolca konuşmaları arada bir yakalayabiliyordu. Ama çoğunu anlamıyordu tabii. Bir süre oturup erkekler koğuşundan gelen cı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zırtılı radyoyu dinledi. İnsanlar sürekli dönüp o kırık dökük İngilizceleriyle neler olduğunu ona anlatmaya çalışıyordu.

"Dondan bahsediyorduk," dedi kadınlardan biri kulağına doğru eğilerek. Murphy kadının Raeka mı, yoksa Isabel mi olduğunu hatırlayamadı. "Haftaya geleceğini söylüyorlar. Bu, ağaçlar için çok kötü." Murphy bunun hayatında duyduğu en sıkıcı şey olduğunu düşünerek başını salladı. İşçiler konuşmaya devam ederken Murphy omzunun üzerinden arkasına dönüp eve doğru baktı. Leeda Cawley-Smith akşam yemeğinden dönüyordu. Leeda her gece yemeğe oraya gidiyordu, ama neden yatakhanelerde kaldığını anlayamamıştı. Burada yaşayan insanlarla karşılaşmamak için elinden geleni yapıyordu. Şimdi de kimseye selam vermeden usulca içeri girip gözden kaybolmuştu.

Hava kararmak üzereydi. Murphy de bir süre daha oturup ayağa kalktı ve A Kampı'na doğru yürümeye başladı. Bir sigara yakıp kapüşonlu eşofman üstünün önünü iliklediği. Hava epey serinlemişti. O anda bu bahçeyi neden bu kadar sevdiğini ve buraya ilk başta neden geldiğini hatırlayıverdi. Burası serin ve ferahtı ve burada kendini iyi hissediyordu. Ambara doğru yürümeye başladı.

Ambara ulaştığı zaman telefon kulübesine doğru yürüyüp ahizeyi kaldırdı. Annesini aramayı düşündü, ama Richard hakkında bir şey daha duyacak hali yoktu. Murphy gittiğinden beri birkaç kez dışarı çıkmışlardı. Yine de Murphy, Richard'ın haftaya çoktan tarihe karışmış olacağından emindi. Böylece Macon'daki C. W. Kulüp'ün sigara içme

BELONGS TO KAKTUS TEAM

odasında tanıştığı yakışıklı neofolk şarkıcısı Max'i aramaya karar verdi. Çocuk ondan yaşça büyüktü, ama şahane öpüşüyordu.

"Max, ben Murphy. Çiftlikte takılmak ister misin biraz?"

İki saat sonra yatakhanede herkes uykuya daldığı sırada, Murphy sinekliği hafifçe aralayıp dışarı çıktı ve ağaçların arasında yürümeye başladı.

Kalp atışlarını vücudunun her köşesinde hissedebiliyordu; bileklerinde, boğazında, parmaklarının ucunda. Murphy ne gibi risklere girdiğini önceden ölçüp tartmayı severdi, ama bu kez neler olabileceğini kestiremiyordu. Nazi köpeklerinin ne kadar açıkgöz olduğundan emin değildi ve Walter onu bir kez daha yakalarsa ne yapardı, bilmiyordu. Ama bu da eğlencenin bir parçasıydı zaten. Ayrıca karanlıkta meyvelerin üzerine basarak ağaçların arasında ilerlemeye çalışmak da farklı bir duyguydu. Sanki her an Hansel'le Gratel ya da Pamuk Prenses'le karşılaşabilirdi. Meyve bahçesini tren raylarından ayıran çimenliğe geldiği zaman, bir anda ayağında bir acı hissetti. "Ah," diyerek elinin tersiyle ayağına bir tane patlattı. Kocaman, şişko bir iğneli karınca ayağına yapışmıştı.

"Lanet olsun!"

Murphy bu hayvanlardan hem nefret ediyor hem de onlara hayran olmadan edemiyordu. İğneli karıncalar gizli ajan gibiydiler. İnsanın bacaklarına gizlice tırmanıp hiç beklenmedik bir zamanda ısırıyorlardı ve ısırır ısırmaz salgıladıkları bir koku sayesinde diğer dostlarının da aynı anda ısırmalarını sağlıyorlardı. Hain kan emiciler!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Murphy tren raylarının üzerinde beklerken sağa sola zıplayıp tuhaf numaralar denedi; parmakuçlarının üzerinde geri geri ya da ikişer ikişer zıplıyor, bir o tarafa bir bu tarafa dönüyordu. Bir sigara yaktı ve bir saat daha bekledi. Sis bastırmıştı, ama ortalıkta Max'ten eser yoktu. Herhalde bir partiye takılıp kalmıştı. Böylece yatakhanelere doğru yavaş yavaş yürümeye başladı.

Erkekler koğuşunun önüne yaklaştığı sırada bir anda kadınlar yatakhanesinin önünde birini gördü ve olduğu yerde donup kaldı. Bu her kimse şimdi kapıdan gizlice dışarı çıkıp bu tarafa doğru gelmeye başlamıştı. Murphy'nin kalbi güm güm atıyordu. Bir süre daha durup izledi ve sonunda kim olduğunu anladı. Öne doğru atılıp tam arkasından omzuna dokunuverdi. Leeda korkuyla sıçrayıp arkasını döndü.

"Tanrım, beni çok korkuttun!"

"Şişt. Ne yapıyorsun burada?"

Leeda şüpheyle Murphy'yi süzdü. "Asıl sen ne yapıyorsun?"

Murphy her zamanki umursamaz tavrını takınıp omuz silkti. Kendisinin yapacak hiçbir şeyi yokken Leeda Cawley-Smith'in bile kaçıp gidecek bir yeri olduğu düşüncesi onu deli etti. "Yapacak işlerim vardı," diye fısıldadı.

"Ah, anlıyorum," diye cevap verdi Leeda altdudağını ısırarak. Bir süre orada öylece, tuhaf bir şekilde kalakaldılar. "Neyse, benimle gelmek ister misin? Burada tek başıma yürümekten nefret ediyorum."

Murphy bir an için durup düşündü. Ya odasına dönüp

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yatıp uyuyacaktı ya da Leeda'yla takılacaktı ki bunun da en az yatıp uyumak kadar sıkıcı olacağından emindi. Ama şu anda hiç uykusu yoktu ve enerji doluydu. Bütün gece bahçeden gelen sesleri bastırıp uyumaya çalışmak son derece moral bozucu olacaktı. "Olur sanırım."

Kızlar başlarını eğerek geniş, yeşil alanda yürümeye başladı. Bir yandan da herhangi bir hareket var mı diye dönüp dönüp eve bakıyorlardı. Koruluğa ulaştıkları zaman Leeda elini uzatıp Murphy'nin bileğine yapıştı. Murphy sorgulayan gözlerle Leeda'ya baktı.

"Sence burada çıngıraklı yılanlar var mıdır?" diye fısıldadı Leeda. Ağaçların arasından sızan mora dönük ışığın altında yüzü gün gibi ortadaydı. Kocaman gözlerindeki upuzun kirpikleri yukarı doğru kıvrılmıştı. Murphy kendi kirpiklerinin asla kıvrılmadığından emindi. Asla!

"Ah, Tanrı aşkına!" diye fısıldadı Murphy. Ay, bulutların arasından sıyrılmış, ağaç dalları da ay ışığında uzun gölgelere bürünmüştü.

"Nereye gidiyoruz?"

Leeda gözlerini kırpıştırıp öne doğru atıldı. "Görürsün."

Böylece karanlığın içinde gözden kayboldular.

Şeftali bahçesi, Murphy'nin sandığından çok daha büyüktü. Ağaçları geride bıraktıktan sonra birkaç dakika daha yürüdüler ve çimenlerle kaplı bir tepeye ulaştılar. Tepenin aşağısında çimenler kalın bir bitki örtüsüne dönüşüyordu ve önlerinde uzanan göl neredeyse görünmüyordu. Murphy, gölün üzerindeki küçük dalgalanmalar olmasa yolun devam

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ettiğini zannederek dümdüz yürüyüp göle girebilirdi herhalde. Kızlar bir süre burada durup manzarayı izledi. Murphy buranın muhteşem bir yer olduğunu düşünüyordu, ama bundan Leeda'ya bahsetmek istemedi. Yine de dünya üzerinde bu gölü görme şerefine erişmiş tek insanlar onlarmış gibi hissetmişti bir anda.

Murphy çimenlerin üzerine yığılıp oturdu. Leeda da yanına oturdu. Kibarca dizlerini birleştirerek sabahlığının eteklerini bileklerinin arasına sıkıştırdı. Murphy arkasına doğru uzanıp dirseklerine yaslandı ve derin derin iç geçirdi. Saçları şimdiden nemden sırılsıklam olmuştu. Başındaki kapüşonunu aşağı indirdi. Bu geceyi de hiç beklenmedik anda başına gelen şeyler listesine ekleyebilirdi. Bu maddenin hemen üstünde bir şeftali bahçesine hapsolmak ve adı Poopie olan biriyle tanışmak yer alıyordu.

Bir anda arkalarından bir ses duyup irkildiler. "Bu da neyin..."

Murphy daha sözlerini tamamlayamadan çalıların arasından bir siluet beliriverdi. Leeda'yla birlikte ayağa fırladılar. Murphy tam kaçmaya hazırlanıyordu ki çalıların arasından çıkan kollar Leeda'yı belinden yakalayıp havaya kaldırdı.

Leeda ilk önce çığlığı bastı, ama sonra birdenbire gülmeye başladı. Çocuğun kollarında çırpınıyordu. Çocuk onu yere bıraktı. Murphy, Leeda'nın arkasında duran çocuğun Rex olduğunu gördü. O da şimdi Murphy'ye doğru bakıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onun burada ne işi var?"

"Ben çağırdım," dedi Leeda. Nefes nefese kalmıştı. O da dönüp Murphy'ye baktı sonra.

"Murphy'ydi, değil mi?" diye sordu Rex.

"Evet, sen de ağaç doktoru olmalısın."

Rex, Murphy'yi duymazdan gelerek Leeda'ya döndü. "Hadi, yüzmeye gidelim."

"İmkânı yok. Daha mayıs ayında bile değiliz."

"Aaa," diyerek hayal kırıklığına uğramış bir şekilde göle doğru baktı Rex. Sabırsızlanıyor gibi bir hali vardı. "Ama mayısta burada olmayacaksın ve şimdi buradasın."

Leeda sabahlığının önünü iyice örttü ve başını iki yana salladı. "Üzerimde mayom yok."

"Mayoya ihtiyacın yok ki Lee." Pantolonunu indirince boxer şortuyla kaldı. "Zaten nemden sırılsıklam olmuşsun."

Murphy kendini aptal gibi hissediyordu. Aptal bir kara kedi gibi. Buraya asla gelmemeliydi. Yakınlardaki ağaçlardan birinin dibine çöktü ve ayaklarının altındaki çimenleri yolmaya başladı. Dayandığı ağacın dalları göle doğru uzanıyordu. Murphy başını kaldırıp gözucuyla Rex'e baktı.

Rex'in kötü, yaramaz tiplere özgü bir vücut yapısı vardı. Oldukça kaslıydı ve köprücük kemiğinin üzerinde Murphy'nin ne olduğunu anlayamadığı bir dövmesi vardı. Bu vücutla kızlara istediği her şeyi yaptırabilirdi.

Rex ve Leeda alçak sesle konuşup kıkırdıyordu. Murphy, Rex'in tatlı dille Leeda'yı göle girmesi için kandırmaya çalıştığını anlamıştı. Bir süre durup düşündükten sonra sa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kince ayağa kalkıp tişörtünü çıkardı. "Ben yüzmeye gidiyorum." Bridgewater Lisesi, Kuntry Kitchen ya da Bob's Big Boy'da kimsenin onun karaçalı gibi sevgililerin yanında biterek sıkıntıdan bir köşeye oturup kaldığını söylemesine izin veremezdi.

Leeda'nın suratındaki şaşkınlığı bir saniyeliğine izleyip ağzının hayretle tam bir yuvarlak olacak şekilde açıldığı anda pantolonunu da indirdi. Bir süre iç çamaşırlarıyla karşılarında dikilerek sırıttı. Rex'in şimdi göğüslerine bakacağından emindi. Ama o uzun kirpikleriyle hemen Leeda'ya dönmüştü. Murphy hâlâ ona dönmesini bekliyordu, ama hayır, bir kere bile bakmamıştı. Sanki bir tek Rex'in anladığı bir şaka dönüyordu ortada ve Murphy buna anlam veremiyordu. Bunun üzerine sinirle ellerini göğsünde kavuşturdu.

"Pekâlâ," dedi Leeda sabahlığını çıkararak. Daha doğrusu sabahlık kusursuz teninin üzerinden kayıp gitmişti. Leeda şimdi açık yeşil saten külodu ve sutyeniyle çırılçıplaktı. Sonra göle doğru yürüdü, kollarını havaya kaldırıp son derece zarif bir balıklama atlayışla suya girdi.

Murphy şaşkınlık içinde onu izliyordu. Sonra dönüp Rex'e baktı. Rex de Murphy'ye dönüp omuz silkti. Hâlâ göğüslerini fark etmemiş olmasına inanamıyordu. "İşte, benim kızım," diyerek o sırada çoktan su yüzüne çıkmış olan Leeda'nın yanına doğru yüzmeye başladı.

Murphy bir süre arkalarından bakakaldı. Sonra arkasındaki ağaca baktı. Uzun dallardan birine asılıp ayaklarını yukarı attı ve bir maymun gibi dala tırmandı. Dalın en ucuna

BELONGS TO KAKTUS TEAM

doğru ilerlemeye başlamıştı. Bir yandan da kollarıyla ağacın gövdesine tutunuyordu.

"Ah, Murphy, lütfen yapma. Göl çok sığ ve burada kayalar var."

Murphy, Leeda'ya bakıp sırıttı. Sonra iyice öne doğru zıplayarak ayaklarını önde topladı ve gülle gibi suya indi. Su öyle serindi ki tıpkı ağustos ayında içilen bir cin tonik gibi ferahlatıcıydı. Murphy nefesini bırakıp dibe doğru çökmeye başladı.

Yüzeye çıktığında Leeda kollarından tutup onu kenara doğru çekmeye çalışıyordu.

"Tanrım! Sen iyi misin? Her şey yolunda mı?" Murphy ağzındaki suyu Leeda'nın yüzüne fışkırttı. Leeda'nın gözleri bir anda fal taşı gibi açıldı. Kendine gelir gelmez o da Murphy'nin burnuna gelecek şekilde su sıçratmaya başladı. Murphy, "Ah!" diye bağırdı.

"Ödümü patlattın!" diye bağırdı Leeda.

"Ha, hah, ha, hah" diye gülmeye başladı Murphy. Bir yandan da gözünün ucuyla Rex'e bakıyordu. Rex sırtüstü kendini suya bırakıp yavaşça geri geri yüzmeye başladı. "Çok etkilendik çok," diye dalga geçti Murphy'yle.

Murphy ona bakıp kaşlarını çattı. Ne demek istediğini çok iyi anlıyordu. Onu küçümsediği gözlerinden belliydi zaten. Kendini gülümsemeye zorlayarak Leeda'ya döndü. "Sanırım babayı kızdırdık," diye fısıldadı.

Leeda arkasını dönüp Rex'e baktı ve sonra tekrar önüne dönüp suya doğru eğildi. "Burada envai çeşit yılan, sürüngen

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ve haşarat olduğundan eminim. Ben çıkıyorum." Leeda tam dönüp gitmek üzereydi ki Murphy uzanıp omzundan sıkıca tutarak onu suya batırdı.

İkisi de kahkahalar içinde suya gömülmüştü. Dalgalar gölün ortasından başlayarak kocaman daireler halinde kıyıya vuruyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yedi

Leeda gölün kıyısına çıkıp nefes nefese kendini yere bıraktı. Islak saçları omuzlarının arkasına yapışmıştı. Bu serin ilkbahar gecesinde tüyleri bir anda diken diken oldu. Gerçekten de çok uzun zamandır yüzmüyordu. Havuz kenarında güneşlendiği olmuştu tabii. Cawley-Smithler istedikleri zaman yaz tatiline çıkabilirlerdi. Kış aylarında bile hafta sonlarını Los Angeles, Miami ya da Keys'te, bir havuz başında geçirdikleri olurdu. Yine de ıslanmaktan pek hoşlanmıyordu ve yüzmeyi pek sevmezdi.

Rex hemen yanında sırtüstü uzanmış, tıpkı kız kardeşinin yanında olduğunu bilmesini isteyen bir ağabey gibi usulca elini tutuyordu. Murphy buz gibi gölün içinde sağa sola sular

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sıçratarak yüzüyor ve arada bir onlara dönüp sesleniyordu. "Hey, burada bir timsah var, yardım edin," "Ah, ayağıma kramp girdi, yüzemiyorum." Suya dalıverdi. "Aman Tanrım, bu da ne böyle!" Sırtüstü uzanıp geri geri yüzmeye başladı.

Öyle bir enerjisi vardı ki aynı enerjiyi herkese hissettiriyordu. Leeda onu iyice hatırlamıştı şimdi. Bu Leeda'nın çekindiği türde insanlardan biriydi; akıllı, güçlü ve sivri dilli. Bridgewater Lisesi'nde Leeda Cawley-Smith'le ilgilenmeyen yalnızca birkaç tane insan vardı. Leeda, Murphy'nin de bunlardan biri olduğunu anlamıştı şimdi.

Leeda belki yüzlerce partiye gitmişti. Arkadaşları sürekli fıçı bira yerine şişelerce votkanın servis edildiği ve herkesin yatak odasında takılıp sonunda sarhoşluktan sızıp kaldığı partiler verirdi. Ama Murphy'yi bu partilerin hiçbirinde görmemişti.

"Üşümedin mi hâlâ?" diye sordu Leeda.

Murphy cevap vereceğine havaya doğru sıçrayıp çivi gibi tekrar suyun dibine girdi ve suyun yüzeyine çıkar çıkmaz da sırtüstü dönüp gölün diğer tarafına doğru yüzmeye başladı.

Leeda ara sıra Rex'in, Murphy'yi izleyip izlemediğine bakıyordu.

"Hiçbir şey yapmadan durup dururken bu kadar eğlenen bir insan daha önce hiç görmedim. Benden çok daha eğlenceli biri."

Rex gökyüzüne bakıyordu. "Bence sadece şov yapıyor."

Leeda bir süre Rex'e bakıp düşüncelere daldı. "Sanırım

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

artık gitmeliyiz," dedi sonra esneyerek.

"Hey, Murphy, gidelim mi artık?"

Murphy üzerinden sular damlayarak kıyıya çıktı. Ay ışığının üzerine vurduğu o kıvrımlarıyla daha çok bir Bereket Tanrıçası'na benziyordu. "Tamam. Her neyse."

Ayağa kalktılar. Leeda titremeye başladı. Rex kollarını ona dolayıp omuzlarını ovuşturarak onu ısıtmaya çalıştı. Leeda öne geçti ve hep beraber kıtır kıtır kabukları ve kocaman gövdeleriyle şeftali ağaçlarının bittiği yerden başlayarak alabildiğine uzanan ceviz koruluğuna doğru yürümeye başladılar. Koruluğu gördüğü zaman Murphy'nin ağzı bir karış açık kaldı. "Vay canına!"

"Çok güzel, değil mi?"

"Hımm, evet," diye cevap verdi Murphy huysuz tavrını yeniden takınmaya çalışarak.

Ceviz ağaçları iki sıra halinde uzanıyordu ve Walter Amca her birinin en az yüz elli yaşında olduğunu söylemişti. Ceviz ağaçları hâlâ meyve veriyordu aslında, ama Darlingtonlar yıllardır bu ağaçları ihmal ediyordu. Yine de Poopie her yaz Birdie'yi buraya yollayıp cevizleri toplattırıyor ve ağızlara layık muhteşem bir turta yapıyordu. Leeda ceviz toplama işinin çok zaman aldığını biliyordu ve şimdi tekrar düşününce Darlingtonların belki de bu işi karşılayacak güçleri olmadığı için ceviz işine girmediğini fark ediyordu.

"Burası devlerin ülkesi gibi görünüyor," dedi Murphy.

Leeda hiç böyle düşünmemişti, ama Murphy haklıydı. Dalları ta yukarılara kadar yükselen bu devasa ağaçlar ger-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çekten de biraz korkunçtu. Tıpkı askeri törenle evlenen Gabriel Amcası'nın düğününde kılıçlarını çeken deniz subayları gibi bu ağaçlarda da ürpertici bir şeyler vardı.

"Ben her zaman ormanlardan nefret etmişimdir," diye fısıldadı Leeda. "Ama burayı seviyorum."

"Burası tam olarak orman sayılmaz ki."

"Bunu biliyorum. Sadece, demek istediğim aslında ağaçları pek sevmem."

Murphy yeşil gözlerini kısarak Leeda'yı baştan aşağı süzdü. "Bir insan nasıl olup da ağaçları sevmez ki? Bu suyu, güneşi ya da nefes alıp vermeyi sevmemek gibi bir şey."

Rex korumacı bir tavırla Leeda'nın omzuna daha sıkı sarılarak araya girdi. "Sevmiyor işte. Olabilir."

Ama Murphy ona aldırmadı. "Bir çocukluk travması filan mı?"

Leeda başını salladı. Rex onun bütün utanç verici çocukluk anılarını biliyordu, ama Murphy ona inanamıyor gibiydi. Bu yüzden de kendini savunma ihtiyacı duydu.

"Küçükken ağaçlara tırmanmayı çok severdim." Murphy'nin devam etmesi için onu teşvik edeceğini sanarak bir an için duraksadı, ama Murphy üstelemedi. "Babam bunun kızlara yakışan bir davranış olmadığını söylemişti, ama bilirsin."

"Sana küçük bir midilli mi aldılar?" diye sordu Murphy alay ederek.

Leeda bunu duymazdan geldi. "Neyse, bir gün arka bahçedeki ağaçlardan birinde asılı kaldım ve aşağı inemedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yardım isteyip bağırdım, ama kimse gelip beni aşağı indirmedi. Bu yüzden ağaçlardan nefret ediyorum işte." Leeda hikâyeyi kısa kesti, çünkü Murphy sıkılmış gibi görünüyordu. Hem utanmış hem de sinir olmuştu. Dolayısıyla tek kelime daha etmedi.

"Peki, ne kadar kaldın orada?" diye sordu Murphy. Ses tonuna bakılırsa bütün bunları saçma sapan şeyler olarak görüyordu.

"Boş ver," diyerek Rex'e biraz daha sokuldu. "Altı saat kadar," diye cevap verdi Rex. Böyle şeyleri hiç unutmazdı. Bütün ayrıntıları hatırlardı işte.

"Altı saat mi? Ciddi misin?"

Leeda hayal kırıklığına uğramış bir biçimde iç geçirdi. Murphy'nin şimdi onun hakkında ne düşündüğünün farkındaydı ve bundan hiç hoşlanmamıştı. "Annem elinde içkisiyle verandaya çıktı ve tam bir saat boyunca parmağını bile kıpırdatmadan öylece beni izledi." Leeda yine durakladı. Annesinin onu terbiye etmek için yaptığı diğer şeyler gibi, o gün olanları da ne zaman hatırlasa, böyle boğazı düğümleniyordu işte. "Sanırım bana dersimi vermeye çalışıyordu. Hava kararıktan sonra bile hâlâ oradaydım ve ablam bütün bunları çok komik bulmuştu."

Murphy ister istemez yavaşladı ve bütün dikkatiyle Leeda'yı dinlemeye başladı.

"Deliler gibi ağlıyordum. Sanırım sonunda tamamen hissizleşerek ağlamayı kestim." Leeda olanları önemsiz gibi göstermek için omuz silkti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu korkunç olmalı," dedi Murphy. Leeda'nın söylediklerini başta hafife aldığı için pişman olmuş gibiydi.

"Gerçekten de korkunçtu," dedi Leeda ve bir süre olanları kafasında tekrar düşündükten sonra devam etti. "Ağaçlardan nefret ediyorum."

Birkaç dakika sonra şeftali bahçesine ulaşmışlardı. Darlington çiftliğinin bu ucu kırık dökük çitler ve paslanmış dikenli tellerle çevriliydi.

Kızlar telleri aşağı doğru çekip üzerinden atladı.

Çitlerin öbür tarafı adeta bambaşka bir dünyaydı. Düzgünce biçilmiş çimenler fırça çalıları, kum kapanları ve İtalya'dan getirtilmiş çamlarla süslenmişti. Uzakta büyük bir kulüp binası vardı ve iki tarafında kocaman, birbirinin aynı olan sıvalı binalar yükseliyordu.

"Burası da neresi böyle?" diye sordu Murphy. Şaşırmış gibi bir hali vardı.

"Burası Balmeade Golf Kulübü," diye cevap verdi Leeda. "Sahibi babamın bir arkadaşı. İyi bir iş arkadaşı. Rex orada çalışıyor. Garson," diye ekledi sonra gururlanarak. Murphy'ye kendini beğenmiş bir züppe olmadığını kanıtlamaya çalışıyordu.

Birkaç yıl öncesine kadar yaz aylarının çoğunu golf kulübünde, Danay'yle birlikte soğutulmuş, dev gibi kuplarda çikolatalı milkshake içerek geçiriyordu. Buradaki evler on sekiz delikli muazzam golf sahasına bakan özel konutlardı ve tabii Leeda'nın ailesinin de bir evi vardı burada. Fakat Danay evden ayrıldıktan sonra Leeda da buraya gelmeyi bırakmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama şimdi gölde ıslanan saçlarının ucundan şıpır şıpır sular damlayıp çıplak ayakları meyve bahçesinin gür çimenlerine gömülmüşken golf sahasına baktığında içini dökmeden edemedi.

"Buranın sahibi tam bir ucube. Geçen sene at yarışlarında bana asılmıştı." Leeda önceki sene ilkbaharda Horatio'nun elinde ağzına kadar dolu bir Jack Daniel's bardağıyla üzerine doğru eğilip gövdesini kendisininkine nasıl da değdirmeye çalıştığını hatırladı. Ne olduğunu bile anlayamadan insanın vücuduna dokunmaya çalışan erkeklerdendi o da. Ayrıca ailede herkes adamın gözünü Darlingtonların arazisine diktiğini biliyordu. Walter'la Birdie aile toplantılarıyla akşam yemeklerinde adamın adını duydukları anda cin çarpmışa dönüyordu. Cawley-Smithlerin yemek masasında Walter Amca'nın bu aile yadigârına sahip çıkmakla aslında yeteneklerini harcadığı konuşulurdu hep ve Leeda da buna biraz katılıyordu.

"Horatio Balmeade mi?" diye homurdandı Murphy.

"Evet, onu tanıyor musun?" diye sordu Leeda şaşırarak. Murphy gibi birinin onu tanıyor olabileceğini düşünmemişti.

Murphy bir yılan görmüş gibi çalıların öbür tarafına doğru bakıyordu. Kendini tehlikeli bir şeyden korumak istercesine kollarını kavuşturdu. "Ondan nefret ediyorum."

Leeda tam konunun üzerine gidecekti ki Rex araya girip Leeda'ya bir bakış fırlattı. Leeda'ya sıkıca sarılıp omzunun üzerinden Murphy'ye doğru baktı. "Sanırım Darlingtonlar da ondan nefret ediyor. Adam çiftliği satın almak istiyor."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Walter Amca çiftliği satmaktansa ölmeyi yeğler," dedi Leeda. Bu konuda amcasını haklı bulup bulmadığından emin değildi. Rex'in güçlü kollarının arasından sınırları itinayla korunmakta olan kulübe doğru bakarak golf sahasının eğri büğrü ceviz ağaçlarının, tomurcuklanan şeftali ağaçlarının ve gölün üzerine doğru uzandığını hayal etti. "Ama çiftliği satmaktan başka bir çaresi olduğunu sanmıyorum."

Murphy gülmeye başladı. "Yani Horatio Balmeade çiftçiliğe mi başlayacak?"

Rex başını iki yana salladı. "Hayır. Buraya evler yapmayı planlıyor. Ve tabii golf sahasını genişletmek istiyor."

"Sen nerden biliyorsun ki?" diye sordu Murphy kaşlarını çatıp Rex'e bakarak. Rex de en az Murphy kadar sinir olmuştu ve o da yan gözle Murphy'yi süzüyordu ki Rex genelde insanlara sinir olmazdı.

"Horatio Balmeade'nin insanlara söylediği bu. Daha şimdiden bunun şerefine kadeh kaldırıp kutlamalar yapıyor," diye homurdandı Rex.

Leeda etrafına bakınca meyve bahçesinin nasıl da bu kadar güç bir durumda olduğuna inanamadı. Burası yaşamla dolup taşıyordu adeta. Ama Darlingtonların akşam yemeğindeki konuşmaları ve evin derme çatma hali başka bir hikâye anlatıyordu tabii. "İşler hiç de yolunda değil," diye mırıldandı Rex'i onaylarcasına. Bu gerçekten de çok üzücüydü. Leeda hayatı boyunca aynı şehirde yaşamıştı, ama çiftliğin orada bir yerlerde var olduğunu bilmek onun ayaklarının yere basmasını sağlıyordu sanki.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Meyve bahçesi ezelden beri buradaydı," dedi Leeda. Burası Georgia'daki en eski bahçeydi. Bazı bahçeler zaman içinde kaybolup gitmişti, diğerleriyse büyüyüp gelişerek diğer bahçelerle birleşerek bir nevi fabrikalara dönüşmüştü (Eyalette bunun gibi tam dört tane bahçe vardı). Ama Darlingtonların bahçesi bir şekilde tek başına hayatta kalmayı başarmıştı. "Belki de burayı tarihi eser falan ilan etmeliler."

"Her şeyi çok kolay zannediyorsun Lee," dedi Rex düşünceli bir tavırla.

"Tabii, çocuk oyuncağı sanki," dedi Murphy, Rex'i onaylayarak.

Leeda, Murphy'ye bakıp şimdi Atlanta'da olan Danay'yi düşündü. O Murphy McGowen gibi biriyle bir meyve bahçesinde asla dolaşmazdı herhalde. Acaba bu meyve bahçesi Danay'ye de aynı aitlik hissini vermiyor muydu diye düşündü. Ama sonunda bunun mümkün olamayacağına karar verdi.

Rex, Leeda'yı kendine doğru çekti ve neredeyse resmi denebilecek şekilde dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Yollarımız burada ayrılıyor," dedi. Murphy öpüşmelerini merakla izledikten sonra yarım yamalak el sallayarak Rex'e hoşça kal dedi. Rex de hafifçe başıyla selam verip yoluna devam etti.

Şimdi ceviz korusunun kuzey ucunda, meyve bahçesiyle otuz metre gerilerindeki golf kulübünü ayıran çizginin tam ortasında duruyorlardı. Rex gecenin karanlığında kaybolduğu sırada Murphy, Leeda'ya o öpücüğün ne anlama geldi-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ğini sormayı düşündü. Bu derece çekici iki insanın birbirini bu kadar şehvetsizce öptüğünü daha önce hiç görmemişti. Belki de toplum içinde sevgi gösterilerinde bulunmaktan hoşlanmıyorlardı. Belki de Leeda'nın içinde fazla bir şey yoktu. Fazla şehvetli bir insan değildi belki. Murphy, Rex'in bir şeyler hissettiğinden emindi, ama bunu düşünmemeye çalıştı.

Kızlar sessizce yatakhanelere doğru yürümeye başladı. Balmeade Golf Kulübü hakkındaki muhabbet keyiflerini kaçırmıştı. Murphy kusursuz gibi görünen şeylere asla güvenmezdi ve golf kulübü de o çitlerin ardından son derece temiz ve kusursuz görünüyordu. Ayrıca kulübün Horatio Balmeade'ye ait olduğunu öğrenmek de buna tuz biber ekmişti. Meyve bahçesini alıp üzerine binalar dikecek olması neredeyse sadistçe bir düşünceydi.

Bahçeye Darlington malikânesinin tarafından girmişlerdi ve gaz lambalarının ışıklarından sakınarak evin önünden geçtikleri sırada, Murphy'nin kalbi yine deliler gibi çarpmaya başladı. Bulutların ardından sıyrılan aya doğru baktı. Saat sabahın ikisi ya da üçü olmalıydı.

Verandanın merdivenlerinin önünden geçtikleri sırada Murphy, Poopie'nin akşamüstü tırabzanın oraya yerleştirdiği küçük heykelciği gördü yine.

"Bu nedir?" diye sordu.

Leeda gülümsedi. "Bu Poopie'nin azizlerinden biri. Her şey için bir azizi var. Bir ev satmak istiyorsan, hamile kalmak istiyorsan ya da vergilerini ödemekten kaçmak için. Her şey için ayrı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu... Meksika'ya özgü bir şey mi?" diye fısıldadı Murphy. Leeda'ya başka kültürler hakkında sorular soracağı daha önce aklının ucundan bile geçmezdi. Leeda omuz silkti. "Sanmıyorum. Poopie her şeyle ilgilenir. Meditasyon. Ruhani dinler. Azizler."

"Peki, bu ne azizi?" diye sordu Murphy.

Leeda gözlerini kısıp heykelciğe tekrar baktı. "Aslında bu Aziz Yehuda," diye cevap verdi. Verdiği cevaptan gurur duyuyor gibi bir hali vardı. Murphy, Aziz Yehuda'yı daha önce de duymuştu. Annesi bir zamanlar bir papaz yardımcısıyla çıkıyordu. Aziz Yehuda'nın ne azizi olduğu dilinin ucundaydı, ama hatırlayamıyordu.

"Ne azizi peki?" diye sordu sonunda hâlâ anımsamaya çalışarak.

Bir an için birbirlerine baktılar ve Leeda bir anda eğilip bacaklarını silkelemeye başladı. Murphy de Leeda'nın kızarıklarla kaplı bacaklarına doğru eğildi. "Eyvah!" Leeda da aynı anda çığlık atmaya başladı.

"Lanet olsun!" Leeda şaşkına dönmüş bir biçimde bahçede bacaklarına vura vura çırpınıyordu. Murphy de peşinden gidip iğneli karıncaları silkelemeye başladı.

Evin ışıkları yanıdı. "Hav! Hav, hav!"

Kapı açıldı ve Honey Babe dışarı fırladı. Hemen arkasından da Majestic. Poopie Pedraza da pembe geceliğiyle dışarı fırlamıştı.

Murphy bir an için kaçmayı düşündü. Bahçeyi baştan aşağı gözden geçirip nereye doğru koşması gerektiğini kes-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

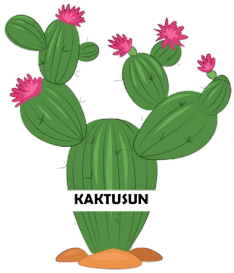
tirmeye çalışıyordu. Evin ışıkları Aziz Yehuda'nın üzerinde bir hare gibi yanıyordu şimdi. Murphy o anda sorusunun cevabını almıştı. Aziz Yehuda kaybedilmiş davaların aziziydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cynthia Darlington 1989 yılında Darlington Malikânesi'ni yeniledikleri sırada doğum kontrol haplarını yanlışlıkla sıva yapılırken bir duvarın arkasında unutmuştu. Ve bundan ancak beş buçuk hafta sonra, ilaçlarını yazdırmak için jinekoloğa gidecek zamanı bulduğunda doğum kontrol haplarının sonraki sekiz ay boyunca hiçbir işe yaramayacağını öğrenmişti tabii.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sekiz

Birdie bavulunu merdivenlerden aşağı sürükleyerek indiği sırada köpek yavruları da peşinden geliyordu ve sonunda üçü birden A Kampı'ndaki oturma odasındaki kanepeye doğru yöneldi.

Eşyalarını, üzerinde televizyonun durduğu çekmeceli dolaba yerleştirirken bir anda bir heyecan dalgasının bütün vücuduna yayıldığını hissetti. Halbuki Walter, Honey Babe ve Majestic'le birlikte Leeda ve Murphy McGowen'a göz kulak olabilmek için yatakhanede kalmasını istediğini söylediğinde böyle hissetmemişti.

Önceki gece gürültülerin ardından neler olduğunu anlamak için aşağıya indiğinde, Poopie'nin, Leeda'nın bacakla-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

rını alkolle ovaladığını gördüğü zaman hissettiği ilk şey kırgınlıktı. Birdie kimseler görmeden hemen eğilip gizlenmiş ve utanarak hemen oradan kaçmıştı. Birdie, *Dawson's Creek*'in tekrar bölümünü izleyip gece onda yatağına girerken, tüm hayatı boyunca tanıdığı öz kuzeni Leeda'nın, Murphy McGowen'la gizli gizli dolaşmaya çıktığını görmesi gerçekten de utanç vericiydi. Kendini on beş yaşında bir gencin bedenine hapsedilmiş seksen yaşında bir ucube gibi hissediyordu.

Ve sonra Walter işleri daha da zorlaştırarak onu yatakhanede uyuma cezasına çarptırmış; saklandığı odasından, o kendine ait rahat alanından koparıp almıştı. Şimdiyse buradaydı. Bütün bu olaylar arasında yatakhanede uyuyacak olmasının aslında Enrico'dan yalnızca on beş metre uzaklıkta olacağı anlamına geldiğini ancak şimdi anlıyordu. Bunu düşünmek bile nefesini kesmeye yetti. Pencereden erkeklerin yatakhanesine doğru baktı. Acaba hangisi Enrico'nun odasıydı? Acaba panjurları açık mıydı?

Camdan sarkmış, dışarıyı izliyordu ki o sırada Murphy saçında beyaz tozlar ve kuru yapraklarla kir toz içinde içeri girdi. Çimenliklerde uyuyup kalmış gibi bir hali vardı. Murphy kanepenin önüne geldiği zaman bir anda donup kaldı.

"Merhaba," dedi Birdie çekingen bir tavırla. Bir anda Enrico'yu unutuverip hafifçe kızardı.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu Murphy. Dolgun dudaklarını aralamış, Birdie'nin iki kelimeyi bir araya getirmesini bekliyordu.

"Imm... şey, babam şey için... burada kalmamı istiyor... bir süre için."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Murphy tek elini beline koydu. "Bize casusluk etmek için ha?"

Birdie yutkunarak gözlerini Murphy'den kaçırdı. Bir anda midesine kramplar girdi. "Imm, casusluk yapmak için değil, sadece..." Birdie bir şeyler uydurabilmek için etrafına bakındı. Biraz önce hissettiği o heyecandan eser kalmamıştı şimdi. "Ben şeye yardım edeceğim..."

Murphy elini kaldırıp alaylı alaylı gülümseyerek sözünü kesti. "Ya, tabii. Her neyse." Kaşlarını çatıp önce köpeklere, ardından da Birdie'ye son bir kez bakıp merdivenlerden yukarı çıktı.

Tam üst kata çıkıp gözden kaybolmuştu ki o sırada Leeda ön kapıdan içeri girdi. Birdie'yi görünce şaşırdı ve kanepenin üzerindeki battaniyeyi gördüğü zaman duyduğu endişeyi yalnızca bir an için saklayamadı.

"Bu gece burada mı kalacaksın?"

"Babam bahar tatilinin sonuna kadar burada kalmamı istiyor."

Leeda'nın omuzları gerçekten de hayal kırıklığıyla çöktü. Ne diyeceğini bilemeden gözlerini odanın içinde gezdirdi. Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştığı her halinden belliydi ve sonunda diyecek hiçbir şeyi olmadığını anlamış olacak ki daha fazla bir şey söylemeden o da merdivenlerden yukarı doğru çıkmaya başladı. Birdie bacaklarının arkasındaki kocaman kızarıklıkları görebiliyordu.

Birdie eşyalarını yerleştirme işine geri döndü. Bütün keyfi kaçmıştı ve eşyalarının kalanını çekmeceye boşaltıp te-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mizlik malzemelerini lavabonun altındaki dolaba götürdü.

Kendini aşağılanmış hissediyordu. Leeda "onlara göz kulak olmaya" bayıldığını mı sanıyordu yani? Ama işin en kötü kısmı Birdie daha önce hiç kimseyle gizlice göle girmemişti ve yıllardır burada yaşıyordu. Hayat akıp gidiyordu ve Birdie asla yolunu bulamamıştı. Murphy ve Leeda gibi insanlar gerçekten yaşıyorlar, yollarına devam ediyorlardı ve Birdie gibi bir istasyona tıkılıp kalmış insanları da küçümseyip onlara uzaylı casuslarmış gibi bakıyorlardı.

Sorun şu ki Birdie kendini nasıl aşacağını bilmiyordu. Bu konuda en ufak bir fikri bile yoktu.

"Bilmiyorum," dedi hayran hayran kendisine bakan köpeklerine dönerek. Yavrular koşulsuz şartsız onun muhteşem biri olduğunu düşünüyordu tabii. Bakışlarından belliydi bu.

Banyoya gittiği zaman dolapta hiç pamuk kalmadığını gördü. Bir dahaki sefere Poopie ve işçilerle birlikte alışverişe gittiği zaman, Leeda için pamuk alması gerektiğini aklına not etti.

Eşyalarını yerleştirdikten sonra mutfağı temizlemeye koyuldu. Birkaç dakika sonra kadınlar da yavaş yavaş içeriye doluşmaya başlamış, radyoyu açmışlardı. Birdie'nin yeni dekorasyonu hakkında konuşup gülüşüyorlardı. Birdie bacaklarını birleştirip kanepeye oturdu. Sonraki beş gününü burada geçireceği için duyduğu heyecandan dolayı huzursuzdu. Leeda mutfaktan atıştıracak bir şeyler almak için aşağı indiği zaman, kadınlar birbirlerine dönüp imalı bakışlar atmışlardı. Leeda tekrar odasına döndüğü zaman Birdie'nin ne kadar iyi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir kız olduğundan ve bazı insanların ne kadar da tembel olabildiğinden bahsetmeye başladılar. Emma sevgiyle Birdie'nin dizine uzanmış, kaşlarıyla üst katı işaret ederek bir şeyler ima etmeye çalışıyordu; sanki Birdie ve bu kadınlar daha büyük, daha bilgeydiler ve Murphy'yle Leeda'ysa tamamen başka bir jenerasyona aittiler. Biri hava durumunu dinlemek için radyoyu açtı. Haberler İngilizce olduğu halde kadınlar hava durumunu dinlemeye adeta bağımlıydılar.

Kadınlar sohbet edip hava durumunu bekledikleri sırada, radyo da cızır cızır haberleri veriyordu. Sonunda Florida lafı geçtiği zaman herkes susup hava durumuna kulak kesildi.

Florida, Georgia ve Alabama'nın güneydoğusundaki çiftçileri bu haftanın sonunda geç gelen bir don bekliyor olacak. Hava sıcaklıklarının eksi iki dereceye kadar düşmesi bekleniyor. Bu sıcaklık yeni mahsuller için...

Birdie bacaklarını karnına iyice çekip boynundaki opal kolyeyle oynamaya başladı. Başını kaldırdığında bütün kadınların yüzlerinin ona doğru çevrildiğini gördü. Belli belirsiz iç geçirerek kadınlara döndü ve o yapmacık gülümsemesiyle gülümsedikten sonra camlı verandaya geçti. Sallanan sandalyeye yığılıp kaldı. Bir öne bir arkaya sallanarak içerinin bunaltıcı sıcağını ve midesinden bütün vücuduna yayılan panik duygusunu bastırmaya çalıştı.

"Por qué tan trsite, Birdie?"

Başını kaldırıp yukarıya baktı. Enrico burnunu cama dayamış, ona bakıyordu. Burnu adeta yanaklarına yapışmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birdie, Enrico'nun burnunun gerçekten böyle olduğunu hayal etti. O zaman onu bu kadar yakışıklı bulmazdı ve ondan hoşlanmazdı herhalde.

Dudaklarının üzerinde biriken teri silip gülümsedi. "Merselam."

Enrico şaşkın şakın yüzüne bakıyordu. Aslında "merhaba" demek istemişti, ama daha sonra "selam" demenin daha samimi olacağına karar vermişti. Sonuçta "merselam" diye çıkmıştı ağzından. Birdie utançtan kıpkırmızı oldu. "Imm. Estoy muy bueno."

"Muy bien," diye düzeltti Enrico.

"Muy bien," diye cevap verdi Birdie. Gözlerinin içi gülüyordu.

Enrico da gülümseyerek karşılık verdi. Ama sıcak bir gülümseme değildi bu. Yalnızca nazik olmaya çalışıyor gibiydi. Sanki dudağının üzerinde bir şeye bakıyordu. Birdie üstdudağını bir kez daha sildi.

"Babanı arıyordum. Etiketleme makinesi nerede diye soracaktım. Bu işe bir an evvel başlayayım diyordum. Şişeler için." Son derece ciddi ve resmi bir hali vardı. Tamamen işlerle ilgileniyordu. Gözlerinde geçen haftaki o parıltıdan eser yoktu.

"Ah," dedi Birdie. Eli atkuyruğuna uzandı. Sıcak ve yorucu bir günün ardından bütün vücudu kir ve ter içindeydi. "Sanırım onları henüz sipariş etmedik," diye cevap verdi.

"Tamam. Geldikleri zaman bana haber verirsin o zaman." Enrico resmi bir şekilde gülümsedi yine. Babasıyla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

konuşsa bu kadar olurdu herhalde.

"Tabii. Mutlaka haber veririm."

Birdie, Enrico gider gitmez kendini banyoya attı. Enrico'nun yüzünde neye baktığını görmek için aynaya baktı. Aynada yüzünü gördüğü anda sızlanmaya başladı.

Üstdudağını sildiği zaman bütün yüzüne tozdan bir bıyık çizmişti adeta. Bir tek Meksika şapkası eksikti gerçekten.

Banyodan bahçeye açılan dikdörtgen şeklindeki pencereden dışarıya baktı. Enrico evin önündeki yoldan meyve suyu atölyesine doğru yürüyüp gözden kayboldu.

Bıyıklı tombul bir kızla flört etmeyi reddettiği için onu kim suçlayabilirdi ki?

Birdie elini boynuna, pıt pıt atan nabzına doğru götürüp damarlarında akan kanın ritmini dinleyerek Enrico'nun gözden kaybolmasını izledi.

***

Sonraki birkaç gün boyunca Leeda'nın tam otuz yedi tane iğneli karınca tarafından ısırılmış bacaklarındaki kızarıklıklar sivilce gibi su toplamış ve Poopie'nin alkollü pansumanı nedeniyle etrafları kupkuru olmuştu. Şimdi Rex'i ne zaman evin etrafında ya da bahçede görse, ağaçların arkasına saklanıyor, ondan kaçıyordu. Rex de onu görmezlikten geliyordu, ama bu duruma içten içe gülüyordu tabii. Bir erkeğin bacaklarındaki su toplamış yaraları görmesi Leeda için son derece utanç verici bir şeydi. Annesinin de bu konuda onunla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aynı fikirde olacağından emindi.

Birdie tıpkı bir melek gibiydi. Kendince, ufak tefek şeylerle kuzenine göz kulak oluyordu. Televizyon seyrederken kanepede uyuyakaldığı zamanlarda vantilatörü öteki tarafa doğru çeviriyordu. Geçen gün kapısına bir paket pamuk asmıştı. Ama Leeda ne zaman ona teşekkür edecek olsa, samimi bir şekilde cevap vermeyi beceremiyor, yine yapmacık bir tavır takınıyordu. Ayrıca yüz temizleme pamukları geceleri dışarı kaçamayacak olmaları gerçeğini telafi etmiyordu tabii. Çünkü gündüzleri bahçede çalıştığı için Rex'le ancak hava kararddığında görüşebiliyordu ve bacakları da bu durumdayken zaten Rex'i ancak geceleri yanına yaklaştırabiliyordu.

O cuma sabahı Murphy ve Leeda her zamanki gibi bahçede karşılaştı ve gölde geçirdikleri o geceden beri sürekli yaptıkları gibi belli belirsiz, tuhaf bir biçimde birbirlerine selam verdiler. Fakat bu kez ikisi de aynı anda usul usul ağaçlığa doğru yürümeye başladı.

Leeda yan gözle Murphy'yi izliyordu. Gölde hissettiği o tuhaf şey her neyse, o gece Poopie'yi geceliğiyle ona doğru koştururken gördüğü an silinip gitmiş ve hâlâ da geri gelmemişti. Murphy'nin onu iç çamaşırlarıyla yüzerken gördüğü düşüncesine katlanamıyordu. En çok da ağaçlarla ilgili tuhaf düşüncelerinden ona bahsetmiş olduğuna inanamıyordu. Arkadaşlarının evlerinde verdikleri partilerde, birkaç kez içkiyi fazla kaçırarak insanlara sarılıp yanaklarına yapış yapış öpücükler kondurarak onu gerçekten sevip sevmediklerini sorduğu geceler olmuştu. İşte, öyle gecelerin sabahında da tıpkı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

böyle hissederdi kendini. Ne var ki gölde geçirdikleri o gece kesinlikle sarhoş değildi.

Tembelliğini gizlemeye bile üşenen Murphy iyice yavaşlayıp Leeda'nın ona yetişmesini bekledi.

"Bacağın nasıl oldu?" diye sordu.

"Çok çirkin," diye cevap verdi Leeda bacağını işaret ederek. Dünden beri ısırıklar yeni bir evreye geçmiş, deliler gibi kaşınmaya başlamıştı.

"Kötü."

Leeda başını salladı. "Evet." Murphy'nin nasıl da kambur durarak dallara vurmasına bakıyordu. Kendisi de biraz kambur durmaya çalıştı ve o sırada Rex'i gördü.

"Ah, lanet olsun!" diyerek Murphy'nin arkasına saklandı hemen. Rex çaprazlar çizerek ağaçların arasında ilerliyordu. Onlara doğru bakıp gözlerini devirdi ve sonra yoluna devam etti.

Leeda sonunda tekrar doğrulduğu zaman Murphy sorgulayan gözlerle ona doğru baktı.

Leeda omuz silkti. "Bacağımdaki su toplamış sivilcemsi şeyleri görmesini istemiyorum."

Murphy'nin yüzünde alaylı bir gülümseme belirdi. "Bacağındaki kızarıklar geçene kadar erkek arkadaşının seni görmesine izin vermiyor musun yani?"

"Hayır, vermiyorum," dedi Leeda. Bunun kulağa aptalca geldiğinin farkındaydı, ama şimdi Murphy'nin bakışları karşısında kendini daha da aptal hissediyordu. "Biraz titizim işte," diye ekledi geçiştirmeye çalışarak.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Murphy başını iki yana sallayarak dalları sallamaya devam etti. Halbuki o daldaki meyvelerin düşürülmemesi gerekiyordu ve Leeda da bunun farkındaydı.

"Hayır. Bu cinsel takıntı," dedi Murphy kendinden emin bir şekilde.

Leeda öyle şaşırmıştı ki verecek cevap bulamadı. Murphy, Leeda'ya bakıp samimiyetle göz kırptı ve tişörtünü kıvırıp belini açtı. O sırada iki tane işçi göründü. Bunun üzerine tekrar tişörtünü aşağı çekti. İkisi de dönmüş, işçileri izliyordu şimdi. Diğerleri de birer birer yaklaşıyordu. Ama bu ikisi el ele tutuşmuş, gülüşüp konuşuyordu. Sonra öpüşüp kendi yollarına ayrıldılar.

"Dondan bahsediyorlar," dedi Murphy. "Kesin gibi görünüyor."

"Biliyorum."

"Onlar da konuşuyorlar mı?" diye sordu Murphy, Darlingtonların evini işaret ederek.

"Sayılır," diye cevap verdi Leeda. Hiç kimsenin konuşmadığı akşam yemeklerinden Murphy'ye bahsetmenin doğru olup olmayacağını düşündü. Aslında Walter Amca'nın o gün, etrafındaki her şeyin yıkılıp parçalandığını görmezden gelerek masasındaki yığınla evrağın arasından başını kaldırıp nasıl da acınası bir biçimde gülümsediğini biriyle paylaşabilmek için canını bile verirdi. Bu bahçe yüzünden evliliği yıkılmıştı, saçları bembeyaz olmuştu ve şimdi de bütün parasını kaybetmek üzereydi. "Çiftçiliği bırakmak onun için en iyisi olacak sanırım," diye ekledi sonunda.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Murphy sorgulayan gözlerle onu inceliyordu. "Bütün hayatını verdiğin bir işi mecbur kaldığın için bırakmak zorunda olmanın kimseye bir iyiliği dokunmaz," dedi bilmiş bir tavırla. Leeda'nın tüyleri diken diken oldu.

"İnsanlar ektiklerini biçerler," diye cevap verdi Leeda hemen. "Eğer çiftliği satmak konusunda bu kadar inatçılık etmeseydi..."

Murphy kahkahayı bastı. "Tabii böyle söylersin. Nasılsa senin ailen zengin."

Leeda'nın ağzı bir karış açık kaldı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Huzursuzca dudağını ısırdı. Murphy başını iki yana sallayarak oradan uzaklaştı. Leeda'yı aptal gibi orada tek başına bırakmıştı.

Leeda etrafına bakınıp ağaçların arasında Rex'i aradı. Etrafta yoktu. Çimenliğe doğru yürümeye başladı. Rex bir traktörün yanında bir kilimin üzerine çömelmişti. Aletleri traktörün üzerinde duruyordu.

Leeda da gidip yanına çömeldi. Rex'in bütün vücudu motor yağı kokuyordu. Bu koku burnunun direğini kırıyordu. Yine de ellerini kızarıklıklarla kaplı baldırlarına koyup Rex'e doğru eğildi. Rex arkasını döner dönmez de dudağının kenarına bir öpücük kondurdu. Onu diğer insanların sevgililerini öptüğü gibi öpmediğinin farkındaydı. Onların öpüşmesinde gizli saklı, çalıntı gibi farklı bir şeyler vardı. Tatlı ama duygusuz bir öpücüktü bu, tıpkı gazı kaçmış bir bardak kola gibi.

Murphy genellikle kendini neden berbat hissettiğini çok

BELONGS TO KAKTUS TEAM

iyi bilirdi. Bir çocuğun parmaklarıyla kaç yaşında olduğunu saydığı gibi, o da övünerek dertlerini sayardı. Ama o cuma akşamı neden kendini bu kadar kötü hissettiğini bir türlü anlayamamıştı. İlk başta bunu bahar tatilinin bitmek üzere olmasına yordu. Meyve bahçesindeki son iki günüydü ve burada kaybettiği zamanı hiçbir şekilde telafi edemeyecekti. Sona yaklaşmış olmak ona iki haftalık tatilini burada harcamış olduğu gerçeğini hatırlatmıştı. Kendi kendine bunları söyleyip durdu, ama asılında bir şeyler tam olarak yerine oturmuyordu. İki hafta boyunca burada sabahtan akşama kadar çalıştıktan sonra sonunda buradan gideceği için havalara uçuyor olması gerekirdi. Kafesinden yeni çıkmış bir kuş gibi özgürlüğe kanat çırpıyor olmalıydı. Ama böyle hissetmiyordu. Sanki buradan uçar uçmaz bir cama çarpacaktı.

O akşamüstü durmaksızın ağaç dallarını sallayıp meyveleri seyreltti. Gerçekten çalıştığının farkında bile değildi. Leeda'yla sabahki sürtüşmesinin ardından kendini herkese kapatmıştı. Kendini toplum için bir tehlike unsuru gibi görüyordu adeta. İşçiler her zamanki gibi arkasında değildi. Çoktan önüne geçmişlerdi. Ama bunu bile fark etmedi. Kendi sırasından ayrılmadı ve diğerlerinin gözden kaybolmasını bekledi. Dalları seyrelttiği sırada etrafını sarıp sarmalayan boşluğu hissedebiliyordu. Sonunda koruluğun sonuna ulaştığı zaman dönüp yatakhanelere doğru baktı. İşçilerin endişe dolu yüzlerini görmeye katlanamayacaktı. Kahvaltı ve öğle yemeği boyunca heyecanla radyoda hava durumunu dinlemiş ve sanki donu savmak istercesine başlarını iki yana sallayıp

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

durmuşlardı. Bu Murphy'nin moralini iyice bozmuştu. Böylece A Kampı'nın merdivenlerinin önüne vardığında, içeri girmekten vazgeçip sağa döndü ve yürümeye devam etti. Buranın gür çalılıklarla kaplı olduğunu biliyordu, fakat yakından bakınca çalıların arasında küçük bir yürüme yolu olduğunu gördü. Böylece patikayı takip etmeye başladı.

Etraf görünmeyen çiçeklerin kokusuyla dolup taşıyordu. Patika çalıların arasında bir görünüp bir kaybolurken Murphy temiz havayı derin derin içine çekti. Sonunda Darlingtonların evinin yan tarafına uzanan dar, toprak bir yola çıktı ve yolun sonunda tellerle çevrilmiş ufak, boş, tuhaf bir toprak parçası gördü. Murphy tellerin etrafında dolanıp yapraklara dokunarak farklı tür ve biçimleriyle hangi bitkinin hangi gövdeye ait olduğunu inceledi. Burada gül ağaçları, açelyalar ve şakayıklar vardı. Henüz hiçbiri çiçek açmamıştı. Japonsarmaşıkları ve asmalar çiçekleri boğuyordu. Burası insanın kâbuslarında göreceği türde bir bahçeyi andırıyordu. Kedileriyle yaşayan korkunç, yaşlı kadınların sahip olacağı türde bir bahçe diye düşündü Murphy. Elli yıl önce mihrabın önünde evlenmeyi beklerken, sevgilisi tarafından reddedildiğinden gelinliğiyle gezen yaşlı, korkunç bir kadının bahçesi.

Murphy cebinden bir sigara çıkarıp yaktı ve harap vaziyetteki bahçeyi izleyerek sigarasından derin bir nefes aldı. Morali daha da bozulmuştu. Her zamanki gibi diye düşündü. İnsanlar asla başladıkları işleri bitirmiyorlardı.

O sırada arkasından bir hışırtı duydu. Eve doğru uzanan patikanın ucunda Birdie belirmişti. Birdie, Murphy'yi gör-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

düğü zaman şaşkınlıkla irkildi ve sonra da yüzü kızardı.

"Ah, selam Murphy."

"Selam." Murphy, Birdie'yle karşılaştığı zaman ona ne diyeceğini bilemiyordu. Sanki dili tutuluyordu. Sol elini cebinden çıkarıp bahçeye doğru işaret etti. "Bu senin bahçen mi?"

Birdie yönünü bulmaya çalışırcasına etrafına bakındı. "Ah, o annemin bahçesiydi." Sessizlik. "Birkaç yıl önce onu tekrar düzenlemeye uğraştım, ama diğer işlerden vakit kalmıyor."

Murphy, Birdie'nin ne demek istediğini çok iyi anlıyormuş gibi başını salladı. Ama işin aslı bu konuda en ufak bir fikri bile yoktu. Hayatı boyunca asla çok işi olmamıştı. Tek meşgul olduğu konu yapması gereken bütün işlerden kaçmaya çalışmaktan ibaretti.

"Bu şeftali ağacını Poopie dikmişti, ama meyveleri sürekli böcekleniyor," diyerek başını ağaca doğru çevirdi. "Poopie, bu ağaç günün birinde sağlıklı bir meyve verirse, bunun mucize olacağına inanıyor," diye ekledi hemen usulca. Tekrar sessizlik.

"Çok sıkıcı bir şey olmalı."

Birdie kafası karışmış bir şekilde Murphy'ye baktı. "Çiftçilik mi?"

"Yani genel olarak bir meyve bahçesinde yaşamak." Bu söylediklerine tam olarak kendisi de inanmıyordu aslında. Yalnızca şu don meselesi için Birdie'yi teselli etmeye çalışıyordu. İyi yanından bakmaya çalış, zaten berbat bir hayatın var demeye getiriyordu sanki.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tanrım, hayır, hiç de sıkıcı değil," diyerek hüzünlü bir şekilde gülümsedi Birdie.

Murphy sigarasından derin bir nefes çekti. "Demek annen bahçesini yüz üstü bırakıp gitti, ha?"

Birdie'nin yüzündeki gülümseme bir anda silİniverdi. "Yüz üstü bırakıp gitti... bahçeyi, evet." Kaygılı, utangaç, huzursuz ve kaybolmuş gibi görünüyordu; tüm bu ifadeler bir bulut gibi birer birer gelip geçmişti yüzünden. Murphy insanların, Birdie'nin gerçekte neler hissettiğini böyle açıkça görebilmeleri için yüzlerinden kaç tane maske çıkarmaları gerektiğini düşündü. Sayılamayacak kadar çok olmalıydı. "Şey..." dedi Birdie. "Gidip bahçe için ısıtıcıları getireceğim. Sadece iki tane çalışan ısıtıcımız var."

"Görüşürüz," dedi Murphy. Birdie patikanın sonunda gözden kaybolduğu sırada, arkasından bakakaldı.

Birdie iyice uzaklaştıktan sonra Murphy tekrar bahçeye döndü. Orada, asma yapraklarının arasında tek başına ayakta duran bir gül ağacı gördü. Birdenbire bu manzara içine dokundu. Yere çömelip gül fidanının etrafını saran çalı çırpıyı temizlemeye koyuldu.

Zamanın nasıl geçtiğini anlayamıyordu. Başını kaldırdığında havanın kararmak üzere olduğunu fark etti. Hava serinlemişti. Birdenbire ürperdi. Poposunun üzerine yığılıp kaldı. Elleri toz toprak olmuştu ve parmakları bitkilerin klorofiliyle yeşile boyanmıştı. Darlington malikânesinin ışıkları yandı. Buradan bakılınca içerisi gün gibi ortadaydı şimdi. Pencerelerden birinde Birdie'nin siluetini rahatlıkla seçebi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

liyordu. Birdie cumbada oturmuş, telefonla konuşuyordu. Murphy'yi görmemişti. Yatakhanelerin ardında uzanan bahçelere doğru bakıyordu. Omuzları çökmüş, vücudu yenilmiş gibiydi.

Murphy gözlerini tekrar bahçeye çevirdiğinde, bahçenin ortasında kocaman bir alanı temizlediğini fark ettiği zaman bir anda derin bir uykudan uyanmış gibi hissetti kendini. Transtan çıkmıştı sanki. Elinde sıkı sıkı tuttuğu çalı çırpıyı yere bırakıp ayağa kalktı ve patikadan aşağı doğru yürümeye başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dokuz

Ertesi gün meyve bahçesi Meksikalı hayaletler tarafından işgal edilenmiş terk edilmiş bir kasabayı andırıyordu adeta. İşçiler kaşlarını çatmış, bir ağaçtan diğerine geçiyor, birbirleriyle fısıldayarak konuşup ellerini ovuşturuyorlardı. Gün ilerledikçe hava sıcaklığı fark edilecek oranda düşmüştü. Bu Murphy'nin kalbini bile üşütmüştü ki zaten buz gibi bir kalbi vardı.

Ama bu hayaletler arasında en solgunu verandada omuzları aşağı düşmüş, sakin ve sessiz bir şekilde olup bitenleri izleyen Walter'dı. Tıpkı gri bir gölge gibi görünüyordu. Yeraltı dünyasının lordu gibiydi.

Akşam yemeği sırasında işçilerin arasındaki konuşma-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ların enerji düzeyi de A Kampı'nda asılı termometreyle aynı ibreyi gösteriyordu ve gece olduğunda, bütün konuşmaların yerini ardı arkası kesilmez bir uğultu almıştı.

Murphy ertesi gün eve döndüğünde, Richard'ın hâlâ evde olup olmayacağını merak ediyordu. Eğer hâlâ annesiyle birlikteyse, acaba Murphy döndükten sonra daha ne kadar birlikte olmaya devam edeceklerdi? Ama bir yandan da donla ilgili uğultuları duymadan edemiyordu. Kapısı kapalı olduğu halde dışarıda olup bitenleri duymamak mümkün değildi. Akşamüstü Walter, çalışan son ısıtıcılarını da bahçenin en uç köşesine taşıttı. Buradaki ağaçlar en bodur ağaçlardı ve donun en çok burayı etkilemesi bekleniyordu. İşçiler o tarafa doğru gidip geri döndüler. Murphy camdan başını uzattığı zaman ileride ısıtıcıların çalıştığını görebiliyordu. Fakat ısıtıcılar yatakhanelere doğru uzanan ağaçlara kadar yetişmiyordu ve bu sıradaki ağaçlar kendi başlarına kalmıştı. Pat, pat, pat. Hımf, hımf, hımf. Murphy ayağa kalkıp kapısını açtı. Bu köpeklerden biriydi. Honey Babe ya da Majestic, hangisi olduğunu bilemiyordu.

Köpek başını kaldırmış, mahzun mahzun Murphy'ye bakıyordu.

"Anne nerde?" diye sordu Murphy. Köpek başını eğip Murphy'ye baktı.

"Sen çok çirkin bir köpeksin. Ama gel bakalım."

Murphy tekrar yatağına geçip oturdu. Köpeği de yanına aldı. Birdie bütün gün deliler gibi bir oraya bir buraya koşturmuştu. Honey Babe bu yüzden kendini yalnız hissediyor olmalıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Murphy'nin gözü ayak parmaklarına takıldı bir anda. Ayaklarında mantar olabilirdi. Bir keresinde fakir, ama süper zeki çocukların gittiği Bright Horizon Kampı'nda başına gelmişti bu. O zaman parmaklarıyla dokunduğu anda ölü tırnakları düşüp gitmişti. Hem de hiç acımadan. Ama şimdi işe yaramıyordu. O sırada bir anda kapı çalındı. Leeda kapının önünde, üzerinde pırıl pırıl parlayan gri ipek pijamalarıyla durmuş, şaşkın şaşkın Murphy'ye bakıyordu.

"İçeri gelsene."

Leeda içeri girip Murphy'nin yatağına kuruluverdi. Murphy ayaklarını çekmek zorunda kaldı.

"Ne yapıyorsun?"

"Ayak tırnaklarımda mantar mı var, onu anlamaya çalışıyorum."

Ayaklarını Leeda'nın burnuna doğru uzatmıştı. Leeda hiçbir şeyden iğrenmediğini kanıtlamak istercesine Murphy'nin tırnaklarını inceledi. Murphy ayağını iyice uzatıp Leeda'nın üzerine doğru yaslamak üzereydi ki Leeda son anda baldırından tutup onu öteki tarafa ittirdi. "Iyy."

"Kendi odamda duramıyorum. Herkes çok endişeli. Sinirlerim bozuluyor."

Murphy başını salladı. "Hımm, evet."

Leeda uzanıp Honey Babe'in sırtını okşadı. Honey Babe mutlulukla homurdanmıştı.

Murphy omuz silkti. Leeda konuşacak başka bir şeyler bulmaya çalışıyor gibi görünüyordu ve aralarında uzun bir sessizlik oldu. Genelde bu kadar cömert davranmazdı, ama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bu kez sohbeti Murphy açtı sonunda.

"Eski hayatıma dönmek için sabırsızlanıyorum."

Leeda birkaç kez gözlerini kırpıştırdıktan sonra, "Ben de" diye cevap verdi.

Murphy kimseyi kıskanmamaya çalışırdı ve bunun için özel olarak çaba gösterirdi. Ama bazen gerçekten de birilerini kıskandığı oluyordu ve bu da o anlardan biriydi. Şu anda annesi asla ne liseli bir gençle ne de evli bir adamla çıkmış olmadığı için Leeda'yı kıskanıyordu. Leeda eve döndüğü zaman Pep Boys'dan Richard'ın kanepesine çöreklenmiş olup olmadığını düşünmek zorunda değildi. Leeda buradan çıkınca arkadaşlarına geri dönebilirdi, ama Murphy'yi bekleyenler yalnızca sıkışınca onu tren raylarının üzerinde Walter Darlington'ın merhametine bırakacak türde erkeklerden ibaretti. Ve Leeda gerçekten de eve gitmek için sabırsızlanıyor olmalıydı. Oysa Murphy söylediklerinde samimi değildi. Yalan söylemişti.

"Zavallı Birdie," dedi Leeda.

"Evet." Leeda gerçekten de çok kaygılı görünüyordu. Yine gözlerini kırpıştırmaya başladı. Murphy önceki gün ona ne kadar da sert çıkıştığını düşündü. Rahatsızca oturduğu yerde kıpırdandı.

"Eğer ağaçlar ölmezse, o kadar da zavallı sayılmaz," diyerek dalga geçti Murphy.

Leeda zorla da olsa yarım ağızla güldü. "Rex, donun ağaçlara ne kadar zarar verdiğini belli bir zaman sonra anlayabileceğimizi söyledi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Galiba bu Rex her şeyden anlıyor."

Leeda'nın dudakları gerildi. "O harika biri."

"Eminim öyledir," dedi Murphy. Neden böyle söylemişti ki şimdi? Bazen kendine engel olamıyodu.

Leeda solgun, uzun kollarını uzatıp gerindi. "Gidip biraz uyumaya çalışacağım. Görüşürüz."

"Görüşürüz."

Birbirlerine son kez veda ediyor gibi bir hava vardı aralarında. Halbuki pazartesi günü biyoloji dersinde karşılaşacaklardı yine. Leeda kapıyı çekip çıktı. Murphy yanında getirdiği Nietzsche kitabının sayfalarını karıştırarak bir saat boyunca radyonun alt kattan yükselen sesini dinledi. Sonunda ışığı kapamak için ayağa kalktığı zaman resmen soğuktan donmuştu. Nefesini verdiği zaman ağzından buhar çıkıyordu.

Murphy'nin içi burkuldu. Işığı kapatıp yorganın altına gömüldü ve zavallı Birdie'yi düşündü. Hayat bazen insanlara ne kadar da acımasızca davranıyordu.

Murphy, yatağına yatmış, karanlıkta tavanı izlerken birdenbire duvarda turuncu bir ışığın yansımasını gördü. İlk başta bunun bir göz yanılması olduğunu sandı, ama aynı şeyi birkaç kez daha gördü. Sonunda ayağa kalkıp camdan dışarı baktığı zaman kalbi bir an duruyor gibi oldu sanki.

Minik Birdie Darlington kendisinden büyük kocaman bir şeyi ambardan dışarı sürüklemeye çalışıyordu. Üzerinde kocaman alevler yükselen o şeyi ağaçların arasında sürüklemeye çalıştıkça, küçücük bedeni bir öne, bir arkaya sarsılı-

BELONGS TO KAMTUS TEAM

yordu. Alevlerin ışığıyla aydınlanan yüzü kıpkırmızıydı. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Murphy şaşkınlık içinde olup bitenleri izlerken Birdie'nin aklını kaçırdığını ve bütün ağaçları yakmaya çalıştığını sandı.

Birdie alevlere son bir kez baktıktan sonra tekrar koşarak ambara girdi ve birkaç saniye sonra elinde kırık bir sandalyeyle dışarı çıktı. Sandalyeyi sürükleye sürükleye bir sonraki ağaç dizisine kadar getirdi. Bir arkasına, bir önüne bakarak aradaki mesafeyi hesaplamaya çalışıyordu.

Murphy yanıldığını anladı. Birdie ağaçları yakmaya değil, onları ısıtmaya çalışıyordu.

Murphy durduğu yerde donup kaldı. Bu belki de hayatında gördüğü en üzücü şeydi. Birdie'nin minicik bedeni, ambarda bulabildiği her türlü şeyi ağaçların arasına sürüklemeye çalışırken, bir o yana bir bu yana eğiliyordu. Bu tam anlamıyla bir hayatta kalma savaşıydı. Ama ne yazık ki kaybedilmeye mahkûm bir savaş. Birdie, Murphy'nin durduğu yerden öyle küçük, çelimsiz ve tuhaf görünüyordu ki! Murphy bu manzara karşısında her zamanki kara mizah anlayışına sığınabileceği bir şeyler aradı; onu gördüğü şeylerden uzak ve güvenli bir mesafede tutacak, durumu gerçekte olduğu o ham ve korkunç halinden uzaklaştıracak bir şeyler, ama bulamadı. Birdie tek başına evini ayakta tutmaya çalışıyordu ki bunu yapması imkânsızdı.

Murphy pencerenin kenarında başını cama yaslayarak çöküp kaldı. Yolun kenarında terk edilmiş bir köpek gördüğü zaman ya da haberlerde müdahale edemediği bir felaketin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

haberini izlediğinde yaptığı gibi boş veremedi bu kez. Yatakhanelerinde durup bu manzarayı izleyen diğerlerinin de böyle hissettiğini düşündü.

O sırada Birdie'nin yanında bir figür belirdi; ondan daha uzun, ince ve kaslı bir siluet. Bu erkekler yatakhanesindeki çocuklardan biriydi. Alevlere doğru yaklaştığı zaman Murphy yüzünü açıkça görebildi. Çocuk, Birdie'ye bir şeyler söyledikten sonra koşarak ambara girdi. Murphy koridorda koşturarak ilerleyen işçilerin ayak seslerini duymaya başladı.

Kapıyı açtığında kadınların koşturarak merdivenlerden indiğini gördü. Aşağıdaki kapıdaki sineklik çarpılmıştı. Leeda da tam karşısında, kapısının önüne çıkmış, şaşkın şaşkın olup biteni izliyordu.

"Bahçeyi kurtarmaya çalışıyorlar," dedi Murphy aciz bir biçimde. Leeda buna verecek cevap bulamadı.

Murphy odasına girip pencereye doğru yürüdü. İşçiler bahçenin dört bir köşesine dağılmıştı. Orada, burada küçük ateşler belirmeye başladı. Sanki gökyüzündeki yıldızlar yere inmişti. Alevler ateşböcekleri gibi yanıp yanıp sönüyordu.

Murphy birkaç dakika boyunca orada öylece dikildi. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Onlara yardım etmek istiyordu. Onlara katılmak istiyordu. Birbirine yardım eden bu insanların bir parçası olmak istiyordu. Ama bu onun için o kadar yabancı bir histi ki bunu yapabileceğinden bile emin değildi. Sonunda Leeda'yı beklemeye karar verdi. Eğer Leeda, o ve Murphy iki hafta boyunca kaytarırken canını dişine takıp çalışan o insanlara yardım etme cesaretini gösterirse, Murphy de aşağı inecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birkaç dakika sonra Leeda'nın kapısının aralandığını duydu. Şimdi tuvalete girmişti. Bir dakika sonra tekrar koridorda ayak sesleri duyuldu ve Leeda odasına girip kapıyı kapattı. Murphy, Leeda yatağına girdiği zaman, karyolasının gıcırdadığını duydu. Belki o da kendisini o insanların arasında göremiyordu.

Murphy usulca kapısını kapattı. Uzunca bir süre odasının tavanında dans eden ışıkları izledikten sonra sonunda uyuyakaldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On

Birdie ter içinde kalmıştı, kalçalarından aşağı düşmek üzere olan kot pantolonunun belini çekiştirerek dizlerinin üzerine çöktü. Poposunun üzerinde geriye doğru kayarak sırtını yakındaki ağaçlardan birinin gövdesine yaslayıp etrafına bakarak önceki gece bahçeye ne kadar zarar verdiklerini kestirmeye çalıştı.

Neredeyse sabah olmak üzereydi. Hava hâlâ karanlıktı, ama hayvanlar şimdiden oradan oraya koşuşturmaya başlamıştı. Kuşlar cıvıldıyordu ve etraf gün gibi kokuyordu.

Birkaç tane işçi hâlâ gölge gibi ağaç dizilerinin arasında dolaşarak beyaz kumların üzerinde yakılmış ateşe sağda solda buldukları kuru dalları ve gübreleri atarak alevleri can-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

landırmaya çalışıyordu. Dallar için için yanıyordu. Ateş sönmeye yüz tutmuştu artık. Ama gece bitmişti. Herkesin enerjisi tükenmişti. Artık yapabilecekleri bir şey yoktu.

Birdie'nin babası gece boyunca birkaç kez işçilere talimat vermek üzere dışarı çıkmıştı, ama öyle moralsiz görünüyordu ki Birdie, donmaması için onu da ateşe vermeleri gerektiğini düşünmüştü. Çok geçmeden tekrar eve girmişti zaten. Oysa bahçede hiçbir hissesi olmayan ve çalışabilecekleri milyonlarca başka yer olan işçiler bütün gece ayakta kalmıştı. Yarım saat önce onlar da yavaş yavaş yatağına dönmeye başlamıştı. Yorgun argın yatakhanelerine dönerken durup Birdie'ye sarılıyor, sonra gece karanlığında bir bir gözden kayboluyorlardı. Birdie insanların ne kadar iyi yürekli olabildiğine inanamıyordu.

Ve bazılarının da insanı nasıl hayal kırıklığına uğrattığına.

Leeda da, Murphy de bütün gece yataklarından çıkmamış ve bu Birdie'yi çok şaşırtmıştı. Yarım saat öncesine kadar bunu fark etmemişti, ama ortalık durulduğu zaman bunu düşünmeden edemedi. "Her neyse," diye homurdandı kendi kendine. Ertesi gün buradan gitmiş olacaklardı ve bu Birdie'nin umurunda bile değildi.

Birkaç dakika sonra ortalıkta kimseler kalmamıştı artık. Bir tek kişi hariç. Birdie ona ilk yardıma gelen kişinin yine en son yanından ayrılacak kişi olduğunu gördü. Ağacın altında gizlendiği yerden Enrico'nun güçlü kollarıyla nasıl da durmaksızın ateşleri körüklediğini izledi. Çocuk ter içinde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kalmıştı. Bu bahçeyi kurtarmak için ter döküyordu ve bu Birdie'yi büyülemişti. Şimdi oturduğu yerden fark edilmeyi dileyerek ona doğru baktı.

Enrico ona doğru döndü. Birdie'ye doğru yürümeye başladı. Enrico başından beri Birdie'nin orada olduğunu biliyor olmalıydı.

Enrico gelerek yanında diz çöküp bağdaş kurarak oturdu.

"Birdie, bence sen Süperman gibi bir kızsın," diyerek yorgun yorgun gülümsedi. Terden dolayı gözünün kenarına yapışıp kalmış külleri elinin tersiyle sildi. "Çok güçlü birisin."

Birdie başını iki yana sallayarak kekelemeye başladı. "Oh... oh, hayır. Başka çarem yok, biliyorsun. Ama sizler..." Sözcükler boğazında düğümlenip kaldı. Utangaçlık edemeyecek kadar yorgundu. Bu yüzden kendini daha fazla zorlamadan susup kaldı.

Enrico da kendini tuhaf ve rahatsız hissedemeyecek kadar bitkindi. Gülümsemesi kayboldu. Ciddi bir şekilde iç geçirdi. "Başka seçeneklerin de vardı. Baban yatağına dönmeyi seçti, değil mi? Ama sen denemeyi seçtin." Başını iki yana salladı. "Sen delisin."

"Oh." Birdie rahatsızca yerinde kıpırdandı. Enrico'nun, babasıyla kendisini eleştirdiğini düşünüyordu, ama Enrico sözlerine devam ederek onu rahatlattı.

"Demek istediğim şey, herkes senin kadar güçlü değil... herkes senin kadar ilgilenmiyor. Bu yani."

"Herkes bana yardım etti. Sen de öyle..." diyerek karşı-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

lık verdi Birdie. Enrico'nun ne tür bir güçlü olma halinden bahsettiğini anlamamıştı. Evet, iri bir vücudu olduğunu biliyordu. Gerçekten de çok güçlüydü, ama Enrico'nun bunu ortaya atmasını ve övmesini istediğinden emin değildi gerçekten de.

Ama Enrico çok ciddi görünüyordu. "Birdie, herkes bunu senin için yaptı. Ben de senin için yaptım. Bunu göremiyor olabilirsin." Birdie ne diyeceğini bilemiyordu. Enrico bu yüzden sözlerine devam etti. "Annem de böyle şeyler söyler bazen. Düşünceli bir çocuk olduğumu, zeki olduğumu, iyi biri olduğumu. Ama ben bunu göremem. Sanırım ben..." Durup İngilizce olarak söyleyebileceği doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. "Bunu normal görüyorum. Ama insanlar güzel şeyler söylediği zaman buna inanmak lazım."

Birdie gülümsedi. "İltifatları kabul etmek yani."

"Evet," diyerek ağır ağır başını salladı Enrico. "Belki de" diyerek elinin tersiyle terli yüzünü sildi Birdie ve sonra bir anda durup kaldı.

Enrico endişelenmiş gibi görünüyordu. "Ne oldu?"

"Imm." Birdie, Enrico'ya döndü. "Imm... şey. Yüzümde bıyık mı var yine?"

Enrico bir an için şaşkın şaşkın ona baktıktan sonra kahkahalarla gülmeye başladı, tıpkı meyve suyu imalathanesinde olduğu gibi. Birdie, Enrico'nun ona gülmediğinin farkındaydı. Onun söylediklerine gülüyordu. Birdie de gülmeye başlamıştı.

"Gördün mü? Hangi kız böyle bir şey sorar ki? Delisin sen."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birdie kendini hiç de delirmiş biri olarak görmüyordu. Hatta tam tersi, her zaman olabildiğince akıllı bir şekilde davranmaya çalışıyordu. Ama şimdi Enrico'nun söylediği türde çılgın biri olmaktan gurur duymuştu.

"Bugün hava sıcaklıkları artacak, değil mi?"

Birdie başını salladı. "Evet. Sanırım."

"Şeftalilerin iyi olup olmadığını ne zaman anlayacağız?" Enrico ayağa kalkıp arkasındaki tozları silkelemeye başladı. Bunu yaparken omuzlarıyla kaslarının kıpırdanışı Birdie'nin kalbine bir hançer sapladı sanki. Ama sonra Enrico'nun sorduğu soru kafasına dank edince bir anda içi korkuyla doldu.

"Olgunlaştıkları zaman," diye cevap verdi. "Meyveleri toplamaya başladığımızda. Haziranda."

Enrico başını salladı. "Yarın Teksas'a gidiyorum."

"Geri dönecek misin?" diye sordu Birdie sesinin çok ağlamaklı çıkmadığını umarak.

"Evet. Yazın görüşürüz." Enrico elini uzatıp Birdie'nin ayağa kalkmasına yardım etti. Sonra Birdie'nin elini sıktı. Resmi, kısa bir el sıkışmaydı bu. Birdie, henüz gitmediği halde Enrico'nun yine çok uzağında olduğunu hissetti bir anda. "Hoşça kal Birdie."

Birdie de Enrico'nun elini sıktı. "Hoşça kal." Enrico ağaçların ardında gözden kaybolduğu sırada, filmlerde olduğu gibi peşinden koşmayı düşündü Birdie. Ona seslendiğini, kollarına atılıp onu öptüğünü hayal etti. Onun da dönüp dudaklarına bir öpücük kondurduğunu. Birkaç dakikalığına

BELONGS TO KAKTUS TEAM

odasına gidip onu orada öptüğünü düşündü.

Ama Enrico uzaklaştıkça nisandan hazirana kadar çok şeyin değişeceği düşüncesi Birdie'nin kafasında daha gerçek hale geliyordu. Enrico yazın buraya kız arkadaşıyla dönecek olabilirdi. Belki de hiç dönmeyecekti.

Enrico'nun arkasından yürüdükten sonra bir süre yatakhanelerin önünde dönüp durdu. Gidip onu odasında görme olasılığını düşünüyordu. Hatta erkekler yatakhanesinin merdivenlerini tırmanmaya başladı. Ama kimi kandırıyordu ki? İçeri girmeye asla cesaret edemezdi.

Kafasını dağıtmak için biraz yürümeye karar verdi. Sonunda ceviz koruluğuna çıktı ve golf kulübünün sınırlarında durup kaldı.

Ufukta güneşin turuncu hareleri belirmeye başlamıştı. Sabahın ilk ışıkları golf kulübünün özenle biçilmiş çimleriyle villalarının çatılarının üzerinde pırıl pırıl parlıyordu. Kulüp bu haliyle Disney World'ü andırıyordu adeta. Birdie, Disney World'e gitmiş, ama orayı hiç beğenmemişti. Gerçek dünyaya hiç benzemiyordu orası.

İnsan bu manzarayı görünce Tanrı'nın, Horatio Balmeade'ye gülümsediğini düşünürdü herhalde. Onun donu düşünmek gibi bir derdi yoktu. İthal olarak getirttiği çam ağaçlarını öldürmezse tabii. Bu ağaçların Georgia'da ne işi vardı ki zaten? İnsan bu golf kulübünde hiçbir sorunun olmadığını, buranın sonsuza dek böyle kusursuz kalacağını ve günün birinde meyve bahçesini de yiyip yutacağını düşünebilirdi.

Ama Birdie böyle düşünmüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Güneşin Horatio Balmeade'nin arazisi üzerinde böyle pırıl pırıl parladığını gördüğü zaman, bugünün de diğer günlerden hiçbir farkı olmadığını düşündü ve bunu iyi bir işaret olarak gördü. Güneş bugün de her sabahki gibi aynı renkteydi. Yine her sabahki gibi doğmuştu işte. Yine şeftaliler gibi tupturuncuydu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

1976 yılında Sonny ve Cher'in ezgileri eşliğinde henüz ekilmemiş bir meyve bahçesinde iki genç öpüşürken üzerlerine yıldırım düştü. İkisi de bu kazadan sağ kurtuldu, ama Pep Boys'ta çalışan Richard adındaki genç, o günden sonra ses dalgalarıyla arasında özel bir bağ kurulduğunu ve radyoda ne zaman I've Got You Babe çalacak olsa, bunu önceden tahmin edebildiğini iddia etmişti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

On Bir

Nisan ve mayıs aylarında şiddetli sağanak ve gök gürültüleri eşliğinde Bridgewater'da tam on beş gün boyunca kesintisiz yağmur yağmış olsa da Danay'nin mezuniyetinin olduğu gün hava son derece açık ve güneşliydi. Leeda, bunun başka türlü olabileceğini düşünmemişti zaten, çünkü herkes gibi Tanrı da Danay'yi daha çok seviyordu.

Cawley-Smithler ve Brighton'ın ailesi Westler törenden sonra yemeği Nikolai's Roof'ta yemişlerdi; burası Atlanta'yı 360 derece açıyla gören bir çatı katıydı ve burada inanılmaz derecede seksi Rus garsonlar çalışıyordu. Leeda önceki gün Buckhead'den aldığı GSUS marka dökümlü, kolsuz elbisesini giymişti. Bacakları yine her zamanki süt beyazı rengine

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ve yumuşaklığına geri dönmüş, iğneli karıncaların ısırıklarından eser kalmamıştı. Saçları kusursuzdu ve birkaç ay önce bahçede çalışırken yüzünde oluşmuş çiller de yok olup gitmişti. Gerçekten de mükemmel görünüyordu, ama Bridgewater'dan tanıdığı ve yemeğe davet ettiği arkadaşı Alicia dışında kimse bunun farkında değildi.

Yetişkinler kendi arasında konuştuğu sırada Alicia'yla Leeda da dedikodu yapıyordu.

"Rex nasıl?" diye sordu Alicia manalı manalı kaşlarını kaldırarak. Alicia, sanki dünyanın en merak uyandırıcı konusu buymuş gibi sürekli Rex'ten bahsetmeye çalışıyordu. Bu Leeda'yı hem gururlandırıyor hem kıskandırıyor hem de sıkıyordu.

Leeda omuz silkti. "Fena değil. Golf kulübüyle meyve bahçesinde çalışıyor. Onu çok sık göremiyorum."

"Yazık. Görüşmeye değdiğine eminim."

Leeda yarım yamalak gülümseyerek karşılık verdi. Rex'le çıkmaya başladıkları ilk birkaç hafta boyunca Rex'in görünümüyle vücudundan fena halde büyülendiği doğruydu. Ama sonra bu tarafını tamamen unutmuştu. Sanki zaman içinde Rex'in bu yanı bir şekilde arka planda kalmıştı. Aynı şeyi Rex de yaşıyor olmalıydı. Onun da kendisini şimdi nasıl gördüğünü merak ediyordu aslında. "Alicia, sence ben takıntılı mıyım?"

Alicia hayır anlamında başını iki yana salladı. "Alakası yok. Yalnızca titizsin."

Leeda dönüp arkadaşını süzdü. Önceki gün Lenox'ta

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Leeda'nın denediği elbisenin aynısını almıştı kendine.

Leeda iç geçirdi. Yavaş yavaş sıkılmaya başladı.

Konu hafta sonu planlarına gelmişti şimdi. Cawley-Smithler oraların en zengin oteli olan Bridgewater Plantation View'da kızları Danay'nin mezuniyeti şerefine bir yemek verecekti. O sırada Horatio Balmeade'nin de adı geçti.

"Onu çağırmayı düşünmüyorsun herhalde, değil mi?" diye sordu Leeda.

Babası o sırada ekmeğini morina havyarına batırmakla meşguldü. "Elbette davet edeceğiz. Horace benim yakın dostumdur."

"Baba, ona katlanamıyorum."

"Onu sevmeye başlasan iyi olur. Benim için çok iyi bir iş ortağı olmuştur her zaman."

Danay yine aynı saçmalıkları konuştuklarını ima edercesine gözlerini devirdi. Annesi de sıkılmış bir ifadeyle tabağındaki havyarı tırtıklıyordu.

"Baba, adam bana asılıyor ve bundan nefret ediyorum."

Bay Cawley-Smith utanarak Bay Westler'e baktı. "Leeda, yeter artık. Abartıyorsun. Sadece senin güzel, genç bir bayan olduğunu düşünüyor, hepsi bu."

Leeda'nın kanı kaynamaya başlamıştı. Önündeki gümüş çatal kaşıkları düzeltti. Alicia'nın yanında rahatsızca kıpırdandı. Sonunda müsaade isteyerek tuvalete gitmeye karar verdi. Danay de bu fırsattan yararlanarak kardeşine doğru sokuldu.

"Konuşmanı hazırladın mı bakalım?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Leeda rahatsızca oturduğu yerde biraz daha kıpırdandı. Ama bu insanların karşısına geçip kardeşine övgüler yağdırdığını hayal bile edemiyordu ki hepsi zaten gün boyunca onu övüp duruyor olacaktı zaten.

"Neredeyse bitti," diye mırıldandı.

Danay'nin dudakları heyecanla aralandı. "Peki, bekârlığa veda partisi?"

"Şey." Leeda bunu düşünmemişti bile. Hatta başnedime olarak bu partiyi düzenlemesi gerektiğini bile unutmuştu.

Danay gülümseyerek Leeda'nın omzunu sıvazladı. "Tamam, bunun sürpriz olması gerektiğini biliyorum, ama partiyi burada, Atlanta'da yapmayı çok isterim. Şu Pelüş Otobüs'e binip şehirde dolaşmak harika olurdu." Leeda irkildi. Pelüş Otobüs, isminden de belli olduğu üzere tüyler, yanıp sönen ışıklar ve disko toplarıyla süslenmiş, şehir turu yapan ve içindekilerin de gece boyunca içip sarhoş olduğu bir otobüstü. Leeda hareket halindeyken içki içmekten nefret ederdi. "Ve Ritz'deki tatlılara bayılıyorum; Xavier Salomon mükemmel. Dans edebileceğimiz bir yerler olmalı. Compound'un harika olduğunu duydum."

"Ama ben oraya giremem ki!"

"Ah," diyerek kaşlarını çattı Danay. "Doğru. Lanet olsun."

"Ve striptizciler olmasın Leeda, lütfen," diye ekledi Bayan Cawley-Smith alaylı bir şekilde masanın öbür ucundan başını uzatarak.

"Anne, iğrençleşme," diye homurdandı Leeda. Ama Danay ve annesi, sanki ikisi de bir anda kadınlara özgü özel

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir şeyi paylaşıyormuşçasına kıkırdamaya başladı.

"Bütün her şeyi planladığına göre bu işi neden bana veriyorsun, anlamdım," dedi Leeda.

"Leeda, lütfen," diye araya girdi Bayan Cawley-Smith. "Bu Danay'nin en özel gecesi olacak ve her şeyin kusursuz olması gerekiyor. Lütfen bebek gibi davranmayı kes."

"Biliyor musunuz?" diyerek elinde oynadığı kaşığı yere indirdi Leeda ve sandalyesini geriye doğru ittirdi. "Benim ayağınızın altından çekilmem en iyisi olacak sanırım. Birbirinizin dilinden çok iyi anlıyorsunuz nasıl olsa. Bütün yazı New York'ta geçirebilirim. Ya da Walter Amca ve Birdie'yle. Partiyi de orada planlayıp bilgisayardan gönderirim."

Lucretia bir süre ona bakıp gözlerini kırpıştırdı ve sonunda yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Bu şahane bir fikir bence." Leeda müdahale edemeden Danay'nin arkasından eğilerek babasını dürttü. "Leeda yazı Walterlarda geçirmek istiyor. Ne dersin?"

"Leeda, bu harika."

Leeda örümcek ağına düşmüş bir sinek gibi donup kaldı. Öyle demek istemediğini söylemek istiyordu, ama gururu buna engel oluyordu. Göğsü daraldı.

Cep telefonuna uzandı sonunda. "Telefon numarasını biliyor musunuz?"

***

Leeda, o gece yatağına uzanıp Murphy McGowen'ı düşündü. Bahçeden döndüklerinden beri biyoloji sınıfında iki-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sinin de birbirini tanımazlıktan geldiği birkaç tuhaf karşılaşmanın dışında, onu hiç düşünmemişti.

Böyle bir durumda Murphy'nin ailesine karşı nasıl bir tepki göstereceğini hayal etmeye çalıştı. Onun gibi böyle çenesini kapatıp oturmazdı herhalde. Ya da yapmayı hiç istemediği bir şeye zorlamazdı kendini. Ama Murphy dolu bir insandı. Leeda ise bomboştu.

Yatağında dönüp saate baktı. Saat sabaha karşı 02:13'tü. Leeda yine göle gidip yüzmek istiyordu. Cesaret isteyen bir şeyler, kendini içinde bulduğu bu felaketin, bu yıkıntının dışında bambaşka biri gibi hissettirecek bir şeyler yapmak istiyordu.

Birkaç dakika sonra anne babasını uyandırmamaya çalışarak kalktı ve arabayla gürültü etmemek için Danay'nin dağ bisikletine atlayıp Rex'in evine doğru sürmeye başladı.

Daha önce hiç gece bisiklet sürmemişti. Hele de şehrin bu tarafında, Rex'in oturduğu yerde, yani şu saatte yalnızca fast food restoranların açık olduğu ve yalnızca amaçsızca yanıp sönen kırmızı, sarı ve yeşil trafik lambalarının ışığıyla aydınlanan bomboş sokaklarda.

Pearly Gates Mezarlığı'nın önünde bisikletini park etti ve Rex'in evinin bodrum penceresinden içeri süzüldü. Rex uyanmamıştı. Leeda, evden çıkarken ipek, kolsuz geceliğinin üzerine bir kot geçirmişti sadece. Şimdi kot pantolonunu çıkarıp üzerindeki ipek gecelik gibi yumuşacık bir biçimde Rex'in yatağına süzüldü.

Rex irkilerek duvara doğru kaçtı.

"Benim," diye fısıldadı Leeda, Rex'in yumuşacık, sıcak

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dudaklarına bir öpücük kondurarak.

"Tanrım, Lee, ödümü patlattın."

"Özür dilerim." Rex'in bedeni sıcacık ve rahattı. Saçları darmadağındı ve bedeni her zamanki güçlü haliyle kıyaslanınca, çok daha kırılgan görünüyordu. Bu uykulu haliyle savunmasız gibiydi. Leeda, eski bir tişörte sarılırcasına Rex'e sokuldu. "Seni görmek istedim sadece."

Başını usulca Rex'in boynuna doğru götürdü ve çenesinin altından öptü. Rex de onu öpmeye başladı; önce alnını ve sonra dudaklarını.

Leeda, Rex'in, üzerindeki geceliği çıkarıp ellerini hafifçe vücudunda gezdirmesine izin verdi. En fazla bu kadar ileri gidiyorlardı. Rex gerçekten de tam bir centilmendi bu konuda.

"Rex," diye fısıldadı ellerini tutup, "Bütün yaz yine meyve bahçesinde çalışacaksın, değil mi?"

"Evet, neden?"

"Şey, babama yazı orada geçirmek istediğimi söyledim de."

Rex inanamayan gözlerle yatakta doğruldu. "Bunu neden yaptın ki?"

Leeda da doğruldu. "Bu yaz onların ayaklarının altında dolaşmak istemiyorum. Onların da umurunda değil zaten. O yüzden meyve bahçesinde olsam da fark etmez."

"Oh, Lee," diyerek elini alnına götürüp hafifçe gülmeye başladı Rex.

"Ne?" diyerek kaşlarını çattı Leeda. "Leeda, bazen öyle şımarık oluyorsun ki."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Leeda somurtarak Rex'e baktı. "Bununla ne ilgisi var şimdi?"

"Bu diva çıkışını ne zaman yaptın bakayım?"

Leeda kaşlarını çattı. "Danay'nin mezuniyetinde."

"Anlıyorum."

"Rex, senin bana destek olman gerekmiyor mu?"

Leeda geceliğini üzerine çekmişti şimdi. "Anlamıyorsun. Beni Danay'yi sevdikleri kadar çok sevmiyorlar." Leeda gitmek üzere ayaklanmıştı, ama Rex arkasından uzanıp ona dokundu.

"Gel buraya." Leeda'yı bileğinden yakalayıp usulca kendine doğru çekti. Onu yatağa oturtup dudaklarının köşesinden, sonra da yanağından öptü. "Yarın ailene o gün öyle demek istemediğini söyle."

"Olmaz. Walter Amca'yı aradım bile. Sözümü geri alamam."

"Bravo..."

"Rex."

"Lee, şu makarna gibi kollarına bak." Leeda'nın bileğini sıkıp incecik kollarını oynattı. "Şeftali toplamak için yaratılmamışsın sen."

"Ben gidiyorum."

"Tamam. Hoşça kal."

Bu, Leeda'nın ilişkilerinde en nefret ettiği ve aynı zamanda en sevdiği şeydi işte. Diğer erkekler Leeda'yı yanlarında tutabilmek için her şeyi yapardı, ama Rex onun buzlar kraliçesi tavırlarına aldırmıyordu. Arkasını dönüp yatmıştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Gel, hadi. Biraz uzan burada işte. Ne fark eder. Zaten yazın ne yapmayı düşünüyordun ki?"

"Bilmiyorum. Fransa'ya gitmeyi. Pedikür yaptırmayı." Sorun da buydu zaten: Leeda hiçbir şey yapmak istemiyordu. Rex elleriyle çalışmayı seviyordu mesela; Danay okulu seviyordu. Kuzeni Birdie köpekleri ve şeftalileri seviyordu.

"Gördün mü? Belki de iyi olmuştur."

Leeda yumuşayıp Rex'in yanına uzandı. Rex her zaman ona kendini daha iyi hissettiriyordu ve aynı zamanda da daha kötü. Rex onu çarşafların altına alıp kaslı kollarını bedenine doladı.

"Yani orada çalışmaya devam edeceksin?"

"Evet. Fark etmez."

"Teşekkürler Rex."

Leeda, sonraki bir, bir buçuk saat boyunca kafasından çizgi film sahneleri gibi geçen düşüncelerle Danay'nin Pelüş Otobüs'teki halini, Rex'le Tybee Beach'te, sahilde oturduklarını, Murphy ve Birdie'nin durmaksızın dalları seyrelterek şeftali ağaçlarının arasında dolaştığını hayal ederek transa girmiş gibi orada öylece, Rex'in kollarında uzandı.

***

Birdie çatalını indirip buzlu çayından bir yudum alarak annesine gülümsedi. Cynthia şahane görünüyordu. Üzerinde kırmızı, yazlık bir elbise vardı ve yeni boyanmış saçlarını yeni bir modelde kestirmişti. Bahçede olduğu zamanlarda öyle bakımsız görünürdü ki!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cynthia hesabı istemek için garsona işaret etti.

Liddie's Tea House küçük, yuvarlak masalarıyla Bridgewater'daki en ünlü restoranlardan biriydi ve içerisi bağıra çağıra konuşup gülüşen kadınlarla dolup taşıyordu. Cynthia'nın sesini duyurabilmek için Birdie'nin üzerine doğru eğilmesi gerekti.

"Üzülme tatlım. Bahçe yıllardır bu durumdaydı. Zor ayakta duruyordu. Yeni bir başlangıç yapmak sana da iyi gelecek. Sen biraz kilo mu verdin?" Cynthia kırmızı boncuklu kolyesiyle oynuyordu.

Birdie, annesinin o gelmeden önce ısmarlayıp önüne getirttiği salatadan bir parça alarak kaburgalarının hemen altında büyümeye başlamış olan göbeği hakkındaki konuşmayı geçiştirmeye çalıştı. Annesinin şeftali bahçesini çoktan kaybetmişler gibi böyle rahatça konuşuyor olması onu rahatsız etti. Ayrıca bu durum onu gerçekten de üzdüğü için kendisini fazla dramatik davranıyor gibi hissetti. Oysa annesi herhangi bir şeyden bahsediyor gibi konuşuyordu.

"Duyduğuma göre Bay Balmeade villalar için Howl Mill'in mimarını getirtecekmiş. Kim bilir? Belki de birkaç yıla kadar tam evimizin olduğu yerde yeni bir villaya yerleşiriz biz de!"

Howl Mill, Cynthia'nın yeni taşınacağı siteydi. Yemeğin başında bundan bahsedip moralini bozmuştu zaten. Birdie'yi arayıp şehre geleceğini söyleyerek Liddie's Tea House'ta öğle yemeği yemeyi teklif ettiği zaman, annesinin boşanma konusunu yeniden gözden geçirmeye karar verdiğini zannet-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mişti. Oysa şimdi annesinin bu konuda daha da kararlı olduğunu görüyordu. Cynthia yeni evini anlata anlata bitiremiyordu.

"Çimlerle ilgilenmek yok. Hiçbir şey yok. Her şeyle yönetim ilgileniyor."

"Bu harika anne." Birdie buzlu çayından bir yudum daha alırken hafifçe pipetin ucunu ısırdı. Karşısında oturan bu kadının bir zamanlar çamurun içinde traktörlerin üzerinde toprağı süren o kadınla aynı kadın olduğuna inanamıyordu ve o traktörler her geçen yıl daha da eskimiş, daha da bakımsız hale gelmişti. Bir keresinde Birdie henüz küçük bir çocukken büyük bir piknik düzenlemişti ve piknikte halat çekme yarışı yapmışlardı. Cynthia ve Birdie aynı taraftaydı, ama Birdie takımın en son pes eden üyesi olmuştu. Cynthia çamura düşüvermişti ve Birdie o küçücük bedeniyle tek başına karşı takıma direnmeye çalışmış, ama başaramamıştı tabii. "Ben taşınır taşınmaz sen de yanıma gelebilirsin. Şahane olacak. Ağustosun on beşi gibi diyorum. Böylece okullar başlamadan önce yerleşmek için iki hafta zamanın olur."

"Ama, şey..."

"Odana bayılacaksın. Öyle büyük ki! Piyano ve çello için bile yer var, tıpkı bir konservatuar gibi," diyerek kelimeleri uzata uzata ekledi Cynthia.

"Ama sanırım Danay'nin düğünü de o gün anne," dedi Birdie. Bu konuda tek itiraz edebileceği şey buydu sanki.

"Ona güzel bir hediye göndeririz."

Birdie sessizce iç geçirdi. Evinden taşınmak gibi bir ni-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yeti yoktu. Babası onsuz ne yapardı? Annesine bunu nasıl söyleyeceğini bilemiyordu.

"Ortalık darmadağın, değil mi? Poopie var tabii, ama o adamın dağınıklığına bir kadın yetmez."

Annesi, Walter hakkında atıp tuttuktan sonra, kendine ait bir evinin olmasının ne kadar güzel bir his olduğundan, yoga dersleri almaya başladığından, Birdie'nin de evliliği olabildiğince ertelemesi gerektiğinden, hatta mümkünse hiç evlenmemesinin en iyisi olacağından bahsetmeye başladı. Birdie bütün bunları dinlerken sessizce başını salladı. Birdie'ye derslerinin nasıl olduğunu ve yazı nasıl geçirmeyi planladığını sordu.

Birdie bir ara annesine Enrico'dan bahsetmeyi düşündü. 7. Heaven'da ya da Tampax reklamlarında anne kızların birbiriyle konuştuğu gibi bir konuşma hayal etti. Birkaç kez sözcükler dilinin ucuna kadar gelmiş olsa da sonra vazgeçti.

Cynthia hesabı ödedikten sonra ayağa kalkıp saçını arkaya doğru savurdu. Birdie de onun arkasından ayağa kalktı. "Babana söyle, o belgeleri bir an evvel imzalayıp bana göndersin, tamam mı tatlım?" Birdie kendini korumak istercesine elini karnına doğru götürdü. En iyi gömleğinin yumuşak kumaşı üzerinden karnına dokundu. Annesiyle birlikte otoparka doğru yürüdüler. "Yakında görüşürüz tatlım. Seni ararım."

"Tamam."

Birdie eve gider gitmez kapının önündeki mektupları alıp peşinde Honey Babe ve Majestic'le birlikte babasının

BELONGS TO KAKTUS TEAM

çalışma odasına gitti. Masanın üzerinde yığın yığın duran evrakları inceledi. Belki de babasının göremediği bir çıkış yolu bulabilirdi. Faturaları ve gelir gider belgelerini inceledi. Bu rakamlar iyice kafasını karıştırmıştı. Rakamlarla arası hiçbir zaman iyi olmamıştı zaten. Birdie eliyle tutamadığı şeyleri pek sevmezdi.

Dizlerinin üzerine çöküp yerdeki kâğıtları düzenlemeye çalıştı. Doğal afet sigortasıyla ilgili evrak çöp tenekesinin yanında yığılmış bir tomar kâğıdın altında kalmıştı. Walter'ın haberi olmadan sigortayı yenilese miydi acaba? Kâğıdı havaya kaldırıp baktıktan sonra elini alnına götürdü. Farkında olmadan kâğıdın ucunu kemirmeye başladı.

"Annen ne dedi?"

Birdie başını kaldırıp kâğıdı ağzından çekiverdi. Yutkundu. "Kâğıtları imzalayıp yollamanı istiyor."

Walter, omuzları düşmüş, gözlerini yere dikmiş, halının desenlerini inceliyordu.

"Tamam."

Birdie uzun süre oturduğu yerden kalkamadı. Annesi de, babası da çoktan teslim olduysa, kendi başına bir şeyleri ayakta tutmayı nasıl başaracaktı ki?

Sigorta kâğıdını buruşturup çöp tenekesine fırlattı. Kâğıt sepeti boyladı; tam isabet!

***

Murphy her zamanki gibi okula geç kaldı. Mısır gevreğini bulabilmek için kileri karıştırırken bir yandan da gözü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nün ucuyla Richard ve annesinin yattığı yatak odasını gözetliyordu. Sonunda sandalyelerden birine çöküp Froot Loops kutusundan bir avuç mısır gevreği alıp ağzına attı. Oturduğu yerden banyonun aynasında kendini görebiliyordu.

O sırada kapının açıldığını duydu. Lanet olsun. "Selam Richard."

"Selam Murph."

"Adım Murphy."

Annesi de yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Richard'ın arkasında belirdi. Richard'ın poposuna vurup kulağına doğru eğilerek, "Tamam, bundan sonra canım Sonny ve Cher dinlemek istediğinde sana danışırım," dedi ve kıkırdamaya başladı. Murphy'nin de mutfakta olduğunu daha yeni fark etmişti. Saate baktı. "Murphy, yavaş yavaş yola koyulsan iyi olur tatlım; saate bak."

"Biliyorum. Biliyorum."

Murphy koşar adımlarla merdivenlerden inip arabasına atladı.

"Trafik canavarım benim," diyerek arabayı çalıştırdı. Arabanın motoru korkunç bir gürültüyle çalışmaya başladı. Bridgewater Lisesi'nde o sırada ders yapmakta olan herkes arabanın sesinden Murphy'nin okula saat 09:10'da geldiğini anlamıştı.

Bridgewater Lisesi'nin küçük bir kasaba okulu olduğu gerçeğinin üstünü örtüp binaya modern bir hava katabilmek için bahçenin bir köşesine kocaman, katlı bir çeşme yaptırmışlardı. Çeşmenin üzerinde Yunanca bir şeyler yazıyordu,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ama şimdi kimse o sözcüklerin ne anlama geldiğini hatırlamıyordu artık. Murphy avucunda kalan mısır gevreklerini geçerken suyun içine fırlattı. Okulun iki kapılı girişinden içeri girip İngiliz edebiyatı dersinin olduğu sınıfın yolunu tuttu.

Bu dersi Bay Meehan veriyordu ve adam Murphy'ye hayrandı. Bu yüzden Murphy içeri süzülüp sırasına doğru geçtiği sırada yalnızca sessizce başını salladı.

Murphy'nin ders kitabı ders esnasında karaladığı onlarca resimle doluydu; acıktığı zamanlarda çizdiği yiyecek resimleri, müzik gruplarının logoları, kendi resimleri ve son zamanlarda bir türlü aklından çıkmayan şeftali ağaçlarının resimleri. Vasatın altında bir ressamdı, ama çok çalışıyordu. Kitabın üzerinde boş ve nispeten geniş bir alan bulup küçük bir ağaç fidesi çizmeye başladı. Fidenin gövdesi beyaz boyayla kaplanmıştı ve iki el gövdeye uzanmış onu sağlamlaştırmaya çalışıyordu.

Bay Meehan *Wife of Bath* hikâyesi hakkında vızıldayıp duruyordu. Murphy başını avuçlarının arasına aldı. Kitapları kendi başına okumayı sevdiği için dersleri hiç dinlemezdi. Sınıfta geçen zamanları beynini boşaltmak için kullanıyordu. Hemen arkasında, onuncu sınıftayken göğüslerini ellemesine izin verdiği Allen Brewer oturuyordu. Şimdi arkasından topuzunu çekip, "Bip, bip," diye fısıldadı. Murphy elini arkasına götürüp çocuğa hareket çekti.

Sınıftan çıktıkları zaman Allen peşinden gelip ona yetişti. "Hey, Murphy, neden bana hareket çektin ki?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Beni rahatsız eden insanlara böyle yaparım çünkü."

"Dinle, bu gece evde parti veriyorum ve..."

"Bana viski ve Gatorade içirip yatağa atmaya çalışabilesin ve ben de tam o noktada kıçına tekmeyi basayım diye benim de partiye gelmemi istiyorsun."

"Kıçıma tekmeyi basmak kısmı dışında haklısın," diyerek sırıttı Allen.

Murphy durup kaldı şimdi. Leeda, onun gibi giyinmiş, onun gibi konuşan ve tıpatıp ona benzeyen her zamanki kızlarla koridorda ona doğru yaklaşıyordu. Aldırmayan bir tavırla dolaplardan birine yaslandı ve Leeda geçene kadar Allen'la konuşmaya karar verdi. Leeda'yı gördüğü zaman kendini bir tuhaf hissediyordu ve çoğunlukla onu görmezden gelmeye çalışıyordu; aynı sınıfta oldukları zamanlarda bile.

"Hey, baksana, seninle arkadaş olduğumuza göre bedava benzin alabilir miyim, ha?"

Murphy'nin kaşları çatıldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Allen da kaşlarını çatıp Murphy'yi dirseğiyle dürttü. "Annen Pep Boys'ta çalışan şu adamla çıkıyor ya."

Murphy'nin bütün vücuduna kramplar girdi.

Herkes her şeyi nasıl da öğrenivеriyordu. "Kapa çeneni!"

Allen orgazm olur gibi bir yüz ifadesi takınarak hayali bir popoyu tokatlamaya başladı. "Oh, Jodee. Ah, Tanrım!"

Murphy ona dönüp sahte sahte gülümsedi. "Not defterine bir dakika bakabilir miyim?"

"Tabii," dedi Allen sırıtarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Murphy defteri açıp sayfaları bir bir yırtmaya başladı.

"Hey, ne yaptığını sanıyorsun?"

Cırt, cırt, cırt.

Murphy sayfaları yırtıp Allen'ın başından aşağı fırlatırken bir yandan da koridor boyunca geri geri yürüyordu. Sonunda bütün sayfaları yırtıp defterin kabını Allen'ın suratına fırlattı. Koridorda herkes durmuş, onu izliyordu. Leeda bile gri gözlerini kocaman açmış, şaşkın şaşkın ona bakıyordu.

Bir tek kişi hariç. Bay Moheen, Murphy'ye doğru yürümeye başladı.

"Eskorta ihtiyacım yok," dedi Murphy ve koridorun sonundaki müdür odasına doğru yürümeye başladı.

"Murphy, ortalamanın ne olduğunu biliyor musun?"

"Evet. Bütün notları toplayıp ortalamasını alıyorlar. Tabii ki biliyorum."

"Ortalaman dört nokta, ah! Bu mükemmel Bu bir insanın alacağı en yüksek not bu. Dört nokta bir diye bir şey yok."

Murphy gözlerini devirdi. Müdür Bay Lafitte herkesle bu yavaşlıkla konuşuyorsa, notu "dört nokta ah!" bile olabilirdi.

"Bu okulda insanların senin gibi yüksek notlar alabilmek için ne kadar çalıştığını biliyor musun?"

"Hayır." Murphy'nin umurunda bile değildi. Tırnaklarını kemirmeye başladı. Çorabındaki deliği çekiştirip kot eteğinin fermuvarıyla oynadı.

"Bak Murphy. Evde bazı sorunların olduğunu biliyorum. Söylemek istediğim şu ki eğer bu konuda birileriyle ko-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nuşmak istersen, rehber öğretmenimiz her zaman hazır."

Murphy boş gözlerle adama bakıyordu.

"Seni cezalandırmayacağım. Ama bunu yapabilirdim, biliyorsun." Bay Lafitte imalı gözlerle Murphy'ye baktı. "Ama bana öyle geliyor ki pek çok insan sana müsamahalı davranıyor. Çünkü sana inanıyoruz. Sanırım senin de davranışlarına çekidüzen vererek bize olan borcunu ödemenin zamanı geldi. Son sınıfta kendini aşıp büyük bir atak yapabilirsin."

Murphy ölü balıkların baktığı gibi boş gözlerle müdüre bakıyordu.

"Allen Brewer'ın defterini baştan yazacaksın. Bundan sonra her gün okul çıkışında buluşup defter tamamlanana kadar birlikte çalışacaksınız. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Ve okulların kapanmasına bu kadar az bir süre kalmışken, eğer seni odamda bir kez daha görecek olursam, bu kez işler ciddiye binecek, haberin olsun."

"Bundan eminim."

Murphy ellerini göğsünde kavuşturmuş, koridorda yürürken adeta bir barut fıçısı gibiydi. Sınıfın kapısı çoktan kapanmıştı ve biyoloji öğretmeninin bugünkü laboratuvar dersi hakkındaki vızıltılarını kapının önünden duyabiliyordu. Dün kafeteryadaki dondurucudan aldığı buzu laboratuvara bıraktığını söyledi.

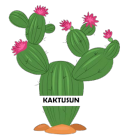
Murphy sınıfı geçip yoluna devam etti ve karanlık televizyon odasına girerek saklandı. Kapıyı kapatıp başını arkasına yasladı. Derin bir iç geçirdi ve odadaki sıra sıra tele-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

vizyonlara, çekim araç gereçlerine baktı. Duvarlarda Star Wars, American Beauty, Casablanca posterleri asılıydı. Tam karşısında elli santim uzunluğunda bir Yoda heykeli vardı ve masanın üzerinde de kocaman bir Darth Vader maskesi duruyordu.

Murphy elini ağzına götürüp gülümsemeye başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tarih: 18 Mayıs
Konu: Murphy McGowen/Darth Vader
Gönderen: MAbbott@GAjudicial.gov
Gönderilen: DarlingtonPeaches@yahoo.com

Walter

Pazar günkü gazeteyi okuduysan Bridgewater Lisesi'nin çeşmesini görmüşsündür. Resimde pek bir şey görünmüyor, ama Walter seni temin ederim ki Bayan McGowen bu kez gerçekten de kendisini aşmış. Aslında çeşmeyi gören ilk kişi karım olmuş, biliyorsun, müdüriyette yarı zamanlı olarak çalışıyor. Darth Vader'ın kafasını çeşmenin üstünde, dumanların arasında süzülürken gördüğü zaman, neredeyse düşüp bayılacakmış.

Dumanların buzdan yükseldiğini ve Darth Vader'ın maskesinin de televizyon odasından alındığını hemen anlamışlar. Ama Veda Wilkes Teeter'ın gerçekten de uzaylıların geldiğine inandığını duydum. Yine de itiraf etmeliyim ki kız çok zeki. Veda değil. Murphy yani.

Her neyse. Sana bu konuda danışmak istemiştim. Okuldan beni aradılar ve ben de annesiyle görüştüm. Bahar tatilindeki anlaşmamız işe yaradığına göre yazın da fazladan bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

işçiye ne dersin? Kim bilir, belki de yaz boyunca ağır işlerde çalışmak ona iyi gelir ve davranışlarına çekidüzen vermeyi öğrenir.

Şeftalilerin durumu nasıl? Beni durumdan haberdar et.

MA

Yargıç Miller Abbott Kings Eyaleti Bölge Mahkemesi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

On İki

Georgia'da 1952 yılından beri bu kadar sıcak bir hazıran yaşanmamıştı. Bridgewater'ın her yerinde aralıksız çalışan klimaların sesi sokakları dolduruyordu. Şeftali bahçesinin her yerinde sıcaktan eğilip bükülen ağaçların hışırtısı duyuluyordu. Leeda arabadan iner inmez terlemeye başlamıştı.

Murphy McGowen'ın eski püskü, sarı Volkswagen'i de bir metre kadar ileride park edilmişti. Arabasını okulun önünde daha önce de görmüştü. Kocaman bavulunu A Kampı'na doğru sürüklediği sırada gördüğü ilk insan da yine Murphy oldu. Tek eliyle bacağı koltuğun tepesinde, tek eli aşağıda, kanepeye yayılmış, yatıyordu. Leeda'yı gördüğü zaman hafifçe başını kaldırıp, "Sen ha?" dedi.

Leeda, Murphy'nin burada olacağını biliyordu. Okuldaki herkes çeşmenin orada yaptığı şeytanlığı duymuştu. İlk

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

başta Leeda'nın arkadaşları da altlarına yapana kadar gülmüş, sonra da onunla dalga geçmeye başlamışlardı. Onun kaçığın teki olduğunu söyleyerek önce annesiyle, sonra da onunla ilgili birtakım şeyler anlatmışlardı. Söylediklerine göre annesi, veli toplantısına siyah deri bir şort ve dantel bir büstiyerle gelmişti. En son Tootles Honky Tonk'un önündeki piknik masalarından birinde güpegündüz biriyle öpüşürken görülmüştü. Ayrıca Murphy McGowen'ın da Jodee gibi kayıp vaka olduğunu söylemişti arkadaşları. Leeda böyle düşünmüyordu ama. Bunu arkadaşlarına söylememişti, fakat Murphy'nin şakasını çok yaratıcı bulmuştu.

Yine de şimdi, Murphy'nin yeşil gözleriyle soğuk bakışlarının altında, omuzlarını geriye atıp sıkıntılı bir tavır takınmıştı. "Selam Murphy."

Bütün takım yine oradaydı. Birkaç tane yeni yüz de vardı tabii. Herkes Leeda'yı mesafeli ve kibar bir şekilde selamladı. Leeda koca bavulunu yavaş yavaş üst kata taşıyıp odasına çıktı.

Bomboş odaya baktığı zaman bir anda sarsıldı. Bir anda bütün öfkesi kabardı ve kıpkırmızı olmuş gözlerinden yaşlar boşandı. Bavulunu açıp evden ona teselli olması için getirdiği eşyaları çıkarmaya başladı; arkadaşlarının fotoğrafları, gümüş, Tiffany's marka bir çerçevenin içinde Rex'in resmi, annesiyle babasının resimleri, annesinin geçen doğum gününde Sawrowski'den aldığı kristal kuğu heykelciği. Bu hediyeyi onun için Danay seçmişti.

Leeda ertesi sabah herkesle birlikte şafak vakti uyanıp

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Walter Amca'nın konuşmasını dinlemek üzere yorgun argın ön bahçeye doğru yürüdü. Önceki gece fark etmemişti, ama şeftali bahçesi ağır, güzel bir kokuyla dolup taşıyordu. Ağaçlar cılız yapraklarla yemyeşil olmuştu ve tabii balon gibi şeftaliler parlak turuncu renkleriyle her yerdeydi. Buradan bakınca gayet iyi görünüyorlardı, ama bu pek de bir şey ifade etmiyordu. Ailesi, Walter'ın fazlasıyla iyimser davrandığını düşünüyordu. Walter Amca ve iyimserliğin aynı cümlede kullanılması bile, Leeda'ya tuhaf geliyordu aslında. Söylenenlere göre ilk birkaç tane şeftali iyi çıkmıştı ve henüz hiçbirinde çürüme yoktu. Bu yüzden de Darlingtonlar diğer şeftalilerin de iyi çıkabileceği umuduyla yaz boyunca hasata devam etmeye karar vermişti.

Yine de bu imkânsız gibi görünüyordu. Walter Amca, nisan ayından beri daha da yaşlanmış görünüyordu. Şakaklarındaki beyaz saçlar mantar gibi türemiş, tepelere kadar ulaşmıştı.

Walter Amca'nın hemen yanında duran Birdie ise tam tersi tazelenmiş, zayıflamış ve heyecanlı görünüyordu. Gözleriyle deliler gibi kalabalığı tarıyordu şimdi. Leeda kime bakındığını anlamak için arkasını döndü, ama Murphy'yi görünce neye baktığını unuttu. Murphy, gözlerinin altı mosmor halde, ellerini beline atmış, duruyordu.

Leeda önüne dönüp başının ağrımaması için gözlerini güneş ışığından korumaya çalışarak şapkasını biraz daha aşağı çekti.

"Önümüzdeki iki hafta boyunca Empress, Sunbright,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Springprince ve Candor şeftalilerini toplayacağız," diye vızıldadı Walter tekdüze bir ses tonuyla. "Daha sonra Goldprince, Summerprince, Gala ve Rubyprince'e geçeceğiz. Birdie size nereden başlamanız gerektiğini gösterecek. Hasat üç ayrı bölümden oluşacak; lütfen yalnızca olmuş meyveleri toplamaya dikkat edin."

Walter Amca sanki Yunanca konuşuyordu. O şeftali isimleri şaka yapıyormuş gibi çıkmıştı ağzından.

"Üniformalarınızı ambardan alabilirsiniz. Sepetler de orada ve kadınlar seçme işlemi için tezgâhları kurdular bile. Şeftalilerinizi oraya bırakabilirsiniz. Kaç kilo şeftali topladığınızı belirlemek üzere Poopie her seferinde size fiş dağıtacak."

Walter bir an için susup huzursuzca kımıldandı. "Nisan ayında ateşin yakıldığı gece yardım eden herkese çok teşekkür ederim. Hasat sonunda şeftaliler bozuk çıkmazsa bu hepinizin başarısı olacak." Leeda o geceyi hatırlayınca tırnaklarını kemirmeye başladı. O hayatının en gurur duyduğu anlarından biri sayılmazdı. Aslında kendiyle gurur duyduğu bir anısı yoktu zaten. Walter'ın yüzü biraz asıldı. Yavaşça arkasını dönüp içeri girdi sonunda.

Birdie etrafına bakınmaya başladı. "Bu taraftan," dedi sonunda, ama bunu öyle sessiz söyledi ki ne dediğini anlamak için Leeda'nın dudaklarını okuması gerekmişti. Yine de herkes onu takip etmeye başladı.

Kalabalığın içinde rahatsız olan Leeda, Birdie'ye yetişmek için hızlandı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sen ambardaki tezgâhlarda çalışacaksın," dedi Birdie, Leeda'ya. Bunu söylemek için durduğunda Murphy de yetişmişti.

"Selam, Birdie. Bu işler ne anlama geliyor? Yani toplamamız gereken belli bir miktar mı var?"

"Murphy sen de tezgâhlarda çalışacaksın. Kadınların çoğu ambarda meyveleri ayırma işinde çalışacak, çünkü bu fiziksel olarak daha az kuvvet gerektiriyor. Daha güçlü olanlarınız isterse meyve toplamaya da gidebilir. Eğer o tarafa giderseniz Poopie size anlatacak."

"Walter yeterince güçlü olmadığımı mı düşünüyor?" diye sordu Murphy. Yürürken kıvırcık saçları kulaklarının arkasında havalanıyordu.

"Şey..." dedi Birdie gözleri fal taşı gibi açılmış, gergin bir tavırla, "biraz minyonsun."

"Olsun. Ben şeftali toplayacağım."

"Murphy..."

"Seçme hakkım var, öyle değil mi?"

"Evet, ama..."

"O zaman meyve toplayacağım."

Leeda gergin bir şekilde olanları izliyordu. "Eğer Murphy şeftali topluyorsa, ben de toplarım."

Birdie bir an durup arkasını dönerek ikisine de korkunç bir bakış fırlattı. Leeda kuzenini ilk defa böyle gördüğü için öyle şaşırdı ki birdenbire öyle dönünce bir iki adım gerilemek zorunda kaldı. "Peki. Nasıl isterseniz." Birdie iki elini havada sallayıp hızla yürümeye başladı. İkisi de arkasında kalmıştı şimdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Murphy, Leeda'ya dönüp baktı. "Gördün mü; kızdırdın onu işte. Kuzenin barut fıçısı gibi."

Leeda'nın kaşları çatıldı. Birdie asla barut fıçısı gibi olmazdı. Fişek bile sayılmazdı. En fazla bir kibrit çöpü olabilirdi herhalde.

Birdie, günün son durağı olan B Kampı'na doğru yürümeye başladığında, hava çoktan kararmıştı bile. Tevas marka sandaletlerini ayağına geçirerek verandadan aşağı inip bahçede yürümeye başladı. Bütün vücudu öyle çok ter içinde kalmıştı ki sanki masallarda ateşte bile yanmadığı söylenen o efsanevi Semender hayvanı gibi hissediyordu kendini. Honey Babe ve Majestic de etraflarında gördükleri böcekleri yakalamaya çalışarak peşinden gidiyordu.

Her tarafta cırcırböcekleri ötüşüyordu. Birdie daha önce hayatında hiç bu kadar yorgun hissetmemişti kendini herhalde. Önceleri işçilerle yalnızca annesi ilgilenirdi; işçilerin yerleşmelerinden, meyve toplama işlemi için gerekli alet edevatların alınmasından, her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için gerekli kontrollerin yapılmasından hep o sorumluydu. Ama Birdie şimdi bütün bunlara tek başına yetişebildiğinden emin değildi. Çiftliğe geldiğinden beri Enrico'yla yalnızca bir kez baş başa kalabilmişti. Springprince şeftalilerini toplamak üzere yönlendirdiği gruptaydı Enrico, ama o sırada göz göze bile gelememişlerdi. Ayrıca yüreği ağzında, bozulup bozulmadıklarını anlamak için bıçağıyla meyveleri ortadan ikiye ayırıp şeftalileri gözden geçirmekle öyle meşguldü ki Enrico'yu fark etmemişti bile.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama şimdi, B Kampı'nın önüne ulaştığında, atkuyruğunu iyice sıkıp terden yapış yapış olmuş saçlarını arkasına attı ve yüzündeki teri bir kez daha sildi. Kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Köpeklerine dönüp, "Burada bekleyin," dedi. Sonra merdivenleri çıkıp kapıyı çalarak içeriye seslendi. "Puedo entrar?"

Adamlardan biri ki Fonda'ydı bu, hafifçe kapıyı aralayıp gülümsedi.

"Bir ihtiyacınız var mı diye bakmaya geldim." Birdie içeri girer girmez kapı gıcırdayarak arkasından kapandı. İçerisi Birdie için yabancı bir ülke kadar farklı kokuyordu. Erkek kokusuydu bu. Birdie kızarmaya başladığını hissetti. "Her şey yolunda mı? Necesita mas?"

Fonda yalnızca gülümseyerek omuz silkti. Sonra dönüp onu salona götürdü. İçerisi kadınların yatakhanesiyle karşılaştırıldığında tek kelimeyle iğrençti. Kanepe savaş alanı gibiydi. Bütün minderler yerlere atılmıştı. Yerlerde bira kutuları ve soda şişeleri yuvarlanıyordu. Televizyonun üzerinde bir külot vardı. Beş, altı tane erkek odanın ortasında yere oturmuş, kâğıt oynuyordu. Herkes terden sırılsıklam olmuştu. Fakat Enrico onların arasında değildi.

"İçeri bir bak istersen," dedi adamlardan biri. "Sanırım hiçbir eksiğimiz yok."

"Tamam," dedi Birdie. Gerçekten de bir şeye ihtiyaçları yoktu herhalde. Bir iki adım geriledi. Burada fazlasıyla erkeksi bir hava hâkimdi ve Birdie, kendini ait olmadığı bir yeri işgal ediyor gibi hissediyordu. Sanki yasak bölgeye adım atmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gözünün ucuyla koridora doğru bakıp yutkundu. "Yine de çabucak bir kontrol etsem iyi olacak..." Erkeklerin yatakhanesi kadınlarınkinden daha büyüktü. Alt katta sağda dört, solda dört olmak üzere sekiz tane oda ve uzun bir koridor vardı. Birdie koridorda ilerlerken bir yandan da yan gözle odaları kontrol ediyordu.

O sırada odalardan birinde onu gördü. Enrico pencerenin yanındaki yatağına uzanmış, küçük televizyonunda bir şeyler izliyordu. Kolları terden sırılsıklam olmuştu.

Birdie'yi görünce gözleri bir anda fal taşı gibi açıldı. "Birdie." Hemen ayağa kalkıp etrafına bakındı ve çarşaflarını düzeltmeye çalıştı. Eliyle karman çorman haldeki saçlarını toplamaya uğraşıyordu.

"İçeri gelsene."

Birdie içeri girip Enrico'nun yatağın üzerinde oturması için gösterdiği yere ilişti.

Burası yatakhanenin diğer yerlerinden daha güzel kokuyordu. Erkek gibi değil de genç bir çocuk gibi kokuyordu daha çok. Huzursuzca gözlerini odada gezdirdi. Yerde bir sürü kitap açık duruyordu. Sonra gözlerini televizyona çevirdi.

"Ne izliyorsun?"

"*The O.C.*'yi."

"Ah."

O sırada reklamlar vardı. "Bu eski külüstürle dolaşmaktan sıkılmadınız mı? Credit Doctors'a gelin, yeni arabanızı almanız konusunda size yardımcı olalım."

Birdie gülmemeye çalıştı, ama kıkırdamasına engel ola-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

madı. Enrico şakayla karışık omzuna vurdu.

"Arabamın külüstür olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Külüstür kelimesini bildiğine inanamıyorum."

"Bir sürü İngilizce kelime biliyorum ben," dedi Enrico sırıtarak.

Birdie rahat görünmeye çalışarak hafifçe arkasına yaslandı. Başı duvarda, iki büklüm olmuştu.

"Yastık alsana," dedi Enrico. Ders verir gibi bir tavır takınarak, "Almobada," diye ekledi.

"Almobada," diye tekrarladı Birdie.

Enrico yastığı Birdie'nin arkasına yerleştirdi. "Teşekkürler."

Sonra o da geçip Birdie'nin yanına uzandı.

"Bu kız çok güzel," dedi Enrico televizyonda Mischa Barton'a işaret ederek.

Ah! Birdie, Mischa'yı baştan aşağı incelemeye başladı. Bir kere çok zayıftı. Ve son derece zarif. Birdie, Enrico'nun tipi olup olmadığını bilmiyordu.

The O.C.'nin sonuna kadar böyle yan yana uzandılar.

Dizi bittiğinde Birdie'nin de gitme zamanı gelmişti artık, ama sonra saat başı haberlerini de izledi. Zaman zaman başını çevirip Enrico'ya bakıyordu ve Enrico da bir şey söylemesini bekleyerek ona dönüyordu. Birdie hiçbir şey söylemeyince yine hiçbir şey olmamış gibi televizyona bakmaya devam ediyorlardı.

Birkaç kez kalçaları birbirine değmişti, ama Enrico hemen geri çekildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonunda saat dokuz buçuk olunca ana haber bülteni başladı. Birdie'nin yüreğine bir sıkıntı çöktü. Haberleri izlemek burada daha fazla kalabilmesi için geçerli bir sebep değildi. Enrico'nun nefes alıp verişlerinin hızlandığını, kalbinin giderek tek tük atmaya başladığını hissedebiliyordu. Kolu hafifçe, belli belirsiz bir biçimde Birdie'nin koluna değdi. O güzelim kahverengi tüyleri Birdie'nin içini gıdıkladı. Birdie hafifçe sola, Enrico'ya doğru eğildi. Bu açıdan görebildiği kadarıyla onu inceliyordu; yanık tenli bacaklarını, ellerini...

Dirseğini hafifçe Enrico'nun dirseğine yasladı.

Enrico hemen ayağa fırladı. Camın kenarında bir kola kutusu vardı. Eğilip kola kutusunu alarak bir yudum içip kutuyla oynamaya başladı. Başparmağı ve işaretparmağıyla kutunun deliğiyle oynuyordu. Birdie parmaklarının nasıl da daireler çizerek kutunun üzerinde dolaştığını izledi. O anda başparmağının kesildiğini hayal etti. Yanında diz çöküp yarasını sarabilir ve sonra göz göze gelir, yavaşça birbirlerine doğru yaklaşıp öpüşebilirlerdi.

"Ah!" Enrico elini havaya kaldırıp yerinde zıplayıverdi. Başparmağı değil, ama işaretparmağından kanlar akmaya başladı.

"Ah!" Birdie şaşırıp kaldı. Telepati yeteneği mi vardı böyle? "Şey." Heyecandan midesi altüst oldu. "Sana bir yara bandı getireyim."

Koşarak koridoru geçip kapının yanında asılı duran büyük ecza kutusundan pembe olanlarından yara bandını aldı ve yavaş yavaş odaya doğru yürümeye başladı. Bunun bir

BELONGS TO KAKTUS TEAM

işaret olduğunun farkındaydı ve hem kendini hem de kader perilerini mahcup etmeden bu işten sıyrılmak istiyordu.

Enrico hâlâ yatağın kenarında oturuyordu. Parmağını ağzına sokmuştu. Tanrım!

Birdie odaya girip tam önünde durarak yara bandının ambalajını yırtıp attı. Enrico gözlerini dikmiş, ona bakıyordu.

"Al bakalım!" Yanlışlıkla yara bandını elinden erken bırakmıştı. Yara bandı döne döne yere düştü. Enrico düşen bandı almak için tuhaf bir açıyla yere eğildi.

"Teşekkürler," dedi tereddütle. Birdie'nin delirmiş olduğunu düşünüyor olmalıydı.

"Önemli değil." Enrico bandın yapışkanlarını çıkarıp parmağını sardığı sırada Birdie, yanlış boy yara bandı getirdiğini fark etti. Yara bandı o kadar küçüktü ki kesiği doğru düzgün kapatmamıştı bile.

"Teşekkürler," dedi Enrico tekrar.

Birdie ağırlığını öbür ayağına vererek, "Bir şey değil," diye cevap verdi.

Aralarındaki gerginlik öyle somut bir hale geldi ki Birdie kıpırdadığı anda başını çarpacakmış gibi bir hisle duvara toslayabileceğini hissetti. Koltukaltları uyuşmuş, sanki iğne batıyormuş gibi hissetmeye başlamıştı. Sonunda Enrico kollarını uzatıp gerindi ve kaburgalarını dışarı doğru çıkararak esnemeye başladı. "Sanırım artık uyuyacağım ben."

Birdie dokunsalar yere düşecekmiş gibi hissediyordu. "Ah! Oh! Pardon. Özür dilerim."

Enrico'nun kaşları güzel gözlerinin üzerinde endişeyle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çatılıverdi. "Şey, bir anda yorgun hissettim de" dedi huzursuzca gülümseyerek. "Yarın görüşürüz."

"Evet," dedi Birdie kızararak. "Tabii. İyi geceler." Enrico arkasından kapıyı kapattı ve Birdie koridorda yürümeye başladı. Bu kırık dökük ahşap döşemeler yarılsa da içine girsem keşke diye düşünüyordu.

Verandaya çıktığı zaman elini alnına götürüp homurdandı. "Neden?"

Başını kaldırdığında babasının merdivenlerin başında durmuş, kendisine bakmakta olduğunu gördü.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Walter. Birdie donup kaldı. "Imm, şey... bir şeye ihtiyaçları var mı diye bakıyordum. Sen... ne yapıyorsun?"

Walter biraz rahatlamıştı. "Sana bakmaya geldim. Sabah saat beşte eve gelmeni istiyorum. Ofiste yardımına ihtiyacım var."

"Tamam baba."

"Birdie, erkekler yatakhanesine girmeni istemiyorum. Çocukken sorun değildi, ama şimdi..." Ağzı tuhaf, hafif bir şekilde aralanmıştı. "Bundan sonra burayla ben ilgileneceğim."

Birdie yutkundu. "Ama ben..."

"Şu anda yatağında olman gerekiyordu."

"Peki."

Walter öpmesi için kızına yanağını uzattı. Birdie babasını öpüp iyi geceler dileyerek A Kampı'na doğru yürümeye başladı, ama hiç uykusu yoktu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kanepede bir o tarafa, bir bu tarafa dönüp durdu. Öyle çok kıpırdanmıştı ki sonunda başı kanepenin ucuna kadar geldi.

Birileriyle konuşabilmeyi öyle çok istiyordu ki! Daha önce hiç bu kadar ihtiyaç duymamıştı herhalde. Babası olmazdı tabii. Annesi hiç olmazdı.

Görünüşe bakılırsa ilkbaharda filizlenip büyümeye başlayan o şey, her neyse, daha fazla içinde tutamayacaktı. Artık saklayamayacağı kadar çok büyümüştü.

***

Leeda yatağında uzanmış, ayaklarını duvara yaslamış, yatıyordu. Cereyan yapsın diye odasının kapısını açık bırakmıştı. Bütün vücudu sızlıyordu. Bir yandan da içinde bulunduğu durumu gözden geçiriyordu. Bu yaz geçmek bilmeyecekti. Bu kadarından emindi en azından.

Bugün cehennem gibi geçmişti. Tüm sabah şeftalileri toplayıp sepetlere doldurmuş, sonra sepetleri ambara taşıyıp meyveleri tezgâhlara boşaltmıştı. Bütün gün Rex'i görmemişti. Herkesin beşte biri kadar çalıştığı halde yorgunluktan ölüyordu. İşçilerin ilkbaharda olduğu gibi, yine ona iyi davranmaya başlamalarını istiyordu. Ama bu çalışma hızıyla onların gönlünü kazanması imkânsızdı.

Hava öyle sıcak ve nemliydi ki bütün vücudu terden sırılsıklam olmuştu. Leeda hayatı boyunca hiç bu kadar terlememişti herhalde ve kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Yatağında doğrulup ipek sabahlığını üzerine geçirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Saat neredeyse on olmuştu. Çok geç sayılmazdı. Evi arayıp onu buradan almalarını isteyebilirdi. Zorla sızlayan bacaklarının üzerinde doğrulmayı başardı sonunda. Başka çaresi yoktu. Evi arayacaktı.

Alt kata indiği zaman evdeki kocaman, yumuşacık yatağının konforunu düşünmeye başlamıştı bile. Hizmetçinin getirdiği cin toniği yudumlarken havuz başında, şezlonglarda uzandığını hayal etti. Plastik şezlongun yanık tenine değen oyuklarını bile hissedebiliyordu o anda. Parmaklarının ucunda yürüyerek kapıya doğru yöneldiği sırada kanepede yatan Birdie'nin mışıl mışıl uyuduğunu gördü. Kapıyı açıp dışarı çıktığı sırada döşemeler gıcırdadı ve köpekler bu sesi duyunca kulaklarını kaldırıp meraklı gözlerle ona baksa da havlamadılar.

Ambara doğru yürüdüğü sırada, çimenlerin arasında yaşayan haşaratlar olabileceğini çoktan unutmuştu bile. Bu saatte telefonun başında başka birinin olacağını hiç zannetmiyordu ki o sırada Murphy'yi gördü. Murphy, Darlingtonların evinden yansıyan loş ışığın altında yere doğru eğilmiş, bir yandan telefonla konuşurken, bir yandan da yerdeki çimenleri yoluyordu. Leeda durup Murphy'nin ona doğru dönmesini bekledi, ama görünüşe bakılırsa geldiğini duymamıştı.

"Orası bizim evimiz anne. Ben de o evde yaşıyorum." Murphy, telefonu omzuyla kulağının arasına sıkıştırmıştı. Diğer eliyle de sinirli sinirli kolunu kaşıyordu. Sesi titredi. Vücut dilinden anlaşıldığı üzere neredeyse sinirden ağlayacak gibi görünüyordu. Bedeni yorgunluğa yenik düşmüştü. Çok bitkin görünüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Benim eşyalarımı kullanmasını istemiyorum," dedi soğuk bir ses tonuyla.

Sessizlik. Sonra. "Tamam, her neyse."

Murphy telefonu çat diye kapatıp yere çömeldi ve hırsla yerdeki çimenleri yolmaya başladı. Leeda'nın ağzı bir karış açık kalmıştı.

Kendini bir anda röntgenci gibi hissetti. Sanki Murphy'yi çıplakken gözetliyormuş gibiydi. Sessizce bir adım geriye attı.

Murphy irkilerek ona doğru döndü. Çabucak elleriyle gözlerini sildi. Bir türlü kendini toparlayamıyordu. Leeda kendini bir şeyler söylemek zorunda hissetti.

"Sen iyi misin?"

"Ne zamandır oradasın?" diye gürledi Murphy sonunda.

"Imm, yeni geldim."

"Ha, tamam." Murphy bir avuç dolusu çimeni yolup avucunda sıkmaya başladı. "Kendi işine baksana sen."

Leeda kaşlarını çatıp kollarını kavuşturdu. "Niye her şeyi kendine yoruyorsun ki? Bu telefon herkesin kullanması için."

Murphy gözlerini devirdi. Sonra kızgın olduğunu bile unutarak elindeki çimenlerle oynamaya devam etti.

Leeda yine yumuşadı. "Sorun ne?"

Murphy onu duymazlıktan geldi. Bir şeyler arıyormuş gibi elini cebine attı. Sonra derin derin iç geçirerek elini cebinden çıkardı. Gözlerini Leeda'ya dikmişti şimdi. "Jodee'nin erkek arkadaşı bize taşınıyor."

"Oh!" Leeda ne diyeceğini bilemiyordu. Jodee Mc-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gowen her zaman tuhaf bir yaratık gibi görünmüştü ona; Cawley-Smithlerle aynı familyadan olmadıkları kesindi en azından. Böyle bir konuda Murphy'ye nasıl teselli verebileceğini bilmiyordu.

Murphy de teselli bekliyor gibi görünmüyordu zaten. "Buna inanamıyorum. Ne zaman işler bundan daha kötü olamaz desem bir şey oluyor." Murphy başını iki yana salladı.

Leeda hâlâ ne diyebileceğini düşünüyordu. "Ne kadar zamandır çıkıyorlar?"

Murphy burnundan soluyarak güldü. "İki saniyedir."

Leeda gerçekten de ne diyebileceğini bilmiyordu. Murphy'nin onun bu konuda en ufak bir fikri olmadığını anlamasını istemiyordu. "Tanrım, kardeşim ve nişanlısı yalnızca altı ay çıktılar ve şimdi evleniyorlar. Bu çok tuhaf gerçekten."

Murphy inanamayan gözlerle Leeda'ya baktı. "Burada annemden söz ediyoruz ama."

Leeda bir anda sert bir tavra büründü. Sadece yardım etmeye çalışıyordu halbuki. "Neden annen adına mutlu olmayı denemiyorsun?" diye karşılık verdi.

Murphy gülmeye başladı. Kahkahaları daha çok otomatik tüfek sesi gibi geliyordu. "Bu da saman alevi gibi sönüp bitecek. Bunu bilmek için kâhin olmaya gerek yok."

"Bundan nasıl emin olabiliyorsun ki? Belki bu kez işler yolunda gider."

"Annemi tanısan böyle söylemezdin."

Leeda aslında duyduğu şeylerden dolayı onu tanıyor sayılırdı. Murphy'nin Lucretia Cawley-Smith'i tanıdığından

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çok daha iyi tanıyordu Jodee'yi, ama ne diyebilirdi ki?

"Bunun için üzgünüm Murphy." Leeda, Murphy'nin yine ters bir cevapla çıkışmasını bekliyordu, ama Murphy yalnızca durgunlaşmıştı. Leeda yine kendini röntgenci gibi hissetmeye başladı. Murphy'nin bu derece yenilmiş görünebileceği ve bu haldeyken insanların onu görmesine izin vereceği aklının ucundan bile geçmezdi. Bu istiridyeleri kabuğu olmadan görmek gibi bir şeydi. Bir keresinde Rex onu zorla bir evcil hayvan dükkânına sokmuştu. Orada kabuksuz istiridyelerden görmüştü ve gerçekten de çok tuhaf görünüyorlardı.

"Tanrım, bundan nefret ediyorum. Annemden nefret ediyorum. Etrafında ona bir pislikmiş gibi davranan bir geri zekâlı olmadan yaşayamıyor. Ve onları elde edebilmek için taklalar atıp duruyor. Daha ne olduğunu anlayamadan adamın biri çıkıp senin evine yerleşiyor ve..." Bir anda bütün bunları bağırarak söylediğini fark ederek sustu. Suratı asıldı. O sırada bir anda sola doğru eğilip Leeda'nın arkasına doğru baktı. Leeda da arkasını döndü. Çimenlerin üzerinden onlara doğru bir siluet yaklaşıyordu.

Birdie bir metre kadar ötelerine gelip durmuştu. Köpekleri de ayaklarının ucunda duruyordu. Her zaman yaptığı atkuyruğu çözülmüştü ve saçları türelmişti. Leeda içgüdüsel olarak hemen saatine baktı. Sokağa çıkma yasağını ihlal etmişlerdi çünkü. Bunun için bir bahane bulmaya çalışıyordu.

"Ben de sizi arıyordum çocuklar," dedi Birdie saçlarını geriye atarak, ama saç telleri terli alnına yapışıp kalmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çok ciddi ve gergin bir hali vardı ve nefes nefese kalmıştı. Bu yüzden sonrasında ağzından çıkan cümleler fazlasıyla resmi, yersiz ve komik gelmişti kulağa. "Ben, düşündüm de belki de siz buradan kaçmama yardımcı olabilirsiniz."

Leeda ayağa fırlayıp üzerini silkeleyerek şüphe dolu bakışlarla Birdie'yi süzen Murphy'ye döndü. Ama Murphy'nin yüzünde inceden inceye bir gülümseme vardı.

"Benim bir casus olduğumu sandığınızı biliyorum," dedi Birdie. "Ama bu benim suçum değildi." İri, kahverengi gözleriyle diğerlerini süzüyordu. "Eğer bir şeyler yapmazsam... bilemiyorum... sanırım patlayacağım," dedi yüzü kızararak. "Gerçekten ben... belki siz... siz kaçmama yardım edebilirsiniz diye düşünmüştüm."

Leeda, nedense kararı Murphy'ye bırakmıştı, sanki aralarında hiçbir zaman konuşmadıkları halde aldıkları gizli bir karar varmış gibi. Sanki Birdie'ye karşı iki kişiydiler de patron Murphy'ydi.

"Patlamak üzereyim," diye atıldı Birdie. İkisi yeniden dönüp ona baktı. Birdie kıpkırmızı oldu. "Gerçekten," diye ekledi. "Ben... bana yardım edebileceğinizi düşünmüştüm."

Murphy'nin yüzü birkaç saniye içinde yepyeni bir şey keşfetmişçesine kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. Birdie elbette kaçmak istiyor olmalıydı ve Murphy bunu anlamıştı. Leeda'nın gözlerinin önünde bir anda tekrar kabuğuna çekilen bir istiridye gibi bir değişime uğramıştı sanki. Yine birlikte gölde yüzmeye gittikleri gece gördüğü kıza dönüşüvermişti. Sert, ama dayanılmaz biri. "Sana söylemiştim,"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dedi Leeda'ya dönüp Birdie'yi işaret ederek. "Bu kız tam bir barut fıçısı."

"Eğlenebileceğimiz bir yer biliyorum," dedi Birdie. Bunu söyler söylemez, sanki yıldırım çarpmışçasına gözleri fal taşı gibi açıldı. Oysa yıldırım filan çarptığı yoktu tabii. Gökyüzünde bir tane bile bulut yoktu.

"Çocuklar, onları da almak zorundayım. Eğer bir yere kapatırsam, havlamaya başlayacaklar."

"Tanrım!" dedi Murphy. "Hadi gidelim." Bahçenin yarısına kadar gelmişlerdi bile ve Honey Babe ve Majestic hâlâ kızların peşinden geliyordu. Murphy arkasına döndüğü zaman, bir metre kadar gerilerinden gelen köpekler bir anda durup aynı anda başlarını aynı yöne doğru eğip Murphy'nin nefret dolu bakışlarını sezmişçesine mahzun mahzun bakmaya başlamıştı.

"Çizgi film gibiler."

Birdie gülümseyerek, "Evet, çok tatlılar, değil mi?" diye cevap verdi.

"Şapşal havhavlar," dedi Murphy. Telefon kabininin önündeki ağlamaklı halinden dolayı utanarak yan gözle Leeda'ya doğru baktı. Ama Leeda olanları çoktan unutmuş gibi görünüyordu. Kendisi de şimdiden daha iyi hissetmeye başlamıştı zaten. Annesi söz konusu olduğu zaman hisleriyle arasına belli bir mesafe koymak en iyisi oluyordu. Zaman zaman gardını indirdiği oluyordu tabii, ama bu hiçbir zaman çok uzun sürmüyordu. Bu şekilde kafasını dağıtıyordu işte.

"Bizde Bichon cinsi Terierler var," diye fısıldadı Leeda.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çünkü onlar alerji yapmıyor. Danay'nin alerjisi var da. Köpekleri pek sevmiyor aslında. İnsanları yalamalarından hoşlanmıyorum."

Birdie ve Murphy boş gözlerle Leeda'ya baktılar.

Gündüz esen azıcık rüzgârdan da eser kalmadığı için şeftali bahçesi şimdi çok daha ağır bir kokuyla dolmuştu. Şeftaliler öyle tatlı kokuyordu ki Murphy, sırf nefes alıp vermekten bile dişinin çürüyeceğini düşünmeye başladı. Leeda yola çıkmadan önce odasına dönüp fenerini almak istemişti ve şimdi de ağaçların arasında tehlikeli bir haşarat bulmayı umarak fenerle her tarafa ışık tutuyordu. Bahçeyi diskoya çevirmişti adeta.

"Şunu keser misin lütfen? Bizi yakalatacaksın."

"Hey, şuna bak!" diye tısladı Leeda.

Fenerin ışığını ağaçlardan birine doğru tutuyordu. Beyaz, çember şeklindeki ışığın ortasında küçük, kahverengi bir kuş dala tünemiş, kıpırdamadan duruyordu. Üçü birden birkaç adım yaklaşıp kuşu yakından inceledi.

"Ölmüş mü?" diye sordu Murphy.

Birdie gülmeye başladı. "Sadece uyuyor."

"Uyuyor mu?"

İyice ağacın yanına yaklaştılar. Birdie önden gidiyordu. Kuş bacaklarını karnına doğru çekmiş, gözlerini kapatmış, uyuyordu gerçekten de.

"Işıktan rahatsız olmaz mı?" diye sordu Murphy, Birdie'ye bakarak. Birdie'nin hislerinin pamuk ipliğine bağlı olduğunu bildiği için dikkatli davranmaya çalışıyordu. Arala-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rındaki bu şeyi bozmak istemiyordu.

Birdie başını iki yana salladı. "Sese ve ışığa rağmen uyurlar, ama harekete çok duyarlıdırlar. Mesela yanlarına bir yılan yaklaşacak olsa hemen uyanıverirler."

"Vay canına," dedi Murphy ve uzanıp dalı hafifçe salladı. Kuş cıyaklayarak hemen uçup gitti.

Birdie ve Leeda, Murphy'ye dönüp ters ters baktılar. Murphy başını önüne eğip omuz silkti. "Pardon." Murphy önden önden hızla göle doğru yürüyordu. Bir ara durup bluzunu çıkardı, sonra da şortunu. Gölü yüzyıldır görmemiş gibi hissediyordu. O ilk geceyi kafasında bu derece efsaneleştirdiğini daha önce fark etmemişti.

"Ah, bu harika!" Leeda da hemen soyundu. Üzerinde beli düşük bir boxer şort ve kolsuz bir sutyen vardı. Gölün kıyısına kadar gidip parmağının ucuyla suya dokundu. Birdie hemen arkasında sıkılgan bir şekilde dolanıyordu.

"Şunu izle," dedi Murphy yine aynı ağaca tırmanarak.

"Oh, Murphy, lütfen..."

Murphy, Leeda'ya aldırmadı. İçinde yükselen bu enerjiyi durdurmasına imkân yoktu. Göle ilk geldiği gece hissettikleri yaz sıcağının da etkisiyle ikiye katlanmıştı ve Murphy kendini zor zapt ediyordu. Belki de az önce hissettiği öfke kendini bu şekilde açığa vuruyordu.

Böylece ağacın üzerinden süzülerek suya daldı. Birdie hemen Leeda'nın arkasında ilerliyordu. Kendi bedenini, kuzeninin zarif vücuduyla ya da dolgun kıvrımları olan Murphy'nin vücuduyla karşılaştırmamaya çalışıyordu. Murphy

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nefes nefese suyun yüzeyine çıktı.

"Tanrım, bu inanılmaz!" diyerek iç geçirdi Murphy.

"Ayağın yere değdi mi? Orası sığ mıydı?" diye sordu Leeda.

"Geçen sefer değmiş miydi ki?" diye sordu Murphy. Leeda kaşlarını çatıp ona baktı.

Birdie yatakhaneden çıkmadan önce içine üstü nispeten kapalı olan bir bikini giymişti. Utangaç utangaç Murphy ve Leeda'ya bakarak gömleğini ve dizlerine kadar gelen tulumunu çıkardı.

Kendini son derece mutlu ve umutlu hissediyordu. Bu coşkuyla adeta sarhoş olmuştu. Kuzeni ve Murphy'yle yakınlık kurduğuna inanamıyordu ve bu öyle kolay olmuştu ki! Bunun olacağı aklının ucundan bile geçmezdi.

Leeda'nın yatakhaneden çıktığını gördüğü zaman o da hemen peşlerine düşmüştü. O an kalbinin yerinden çıkacağını hissetmişti. Oysa şimdi korkulacak hiçbir şey olmadığını görebiliyordu.

Etrafına bakınıp Honey Babe ve Majestic'in yerlerinde durduğundan emin oldu. Honey Babe çimenlere uzanmış, poposunu kaşıyordu. Majestic de yerdeki böceklerle oynuyordu. Birdie de suya girdi sonunda.

Suyun yüzüne çıktığı zaman ağzına giren suları tükürdü. Murphy şıpır şıpır sularla oynuyordu. Leeda da gölün kenarına oturmuştu. Baldırları suya değiyordu. Honey Babe ve Majestic de gölün kenarına gelmiş, suyu kokluyordu.

Honey tedbirli bir şekilde tek patisini suya değdirdi ve

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sonra hemen çekip silkelemeye başladı.

Murphy de kıyıya kadar geldi. Dirseklerini yere dayayıp Leeda'nın yanına yüzüstü uzandı.

"Hadi, Leeda."

"Mımm... sanmıyorum... Rex burada olsa..."

"Siz çıkıyor musunuz?" diye sordu Birdie. Kendini dışlanmış gibi hissetmişti. Rex'in, babasının tadilat işlerine bakmak için yarı zamanlı işe aldığı çocuk olduğunu biliyordu. Ama son derece titiz çalışması ve hoş görünümlü bir çocuk olmasının dışında onun hakkında pek bir bilgisi yoktu.

Honey Babe sızlanmaya başladı.

"Evet," dedi Leeda doğal görünmeye çalışarak. Ayaklarıyla suda daireler çiziyordu. Bu haliyle Birdie'den çok daha büyük görünüyordu.

"Peki, ya sen Bird, buraya erkeklerle geldiğin oluyor mu?"

Birdie başını iki yana salladı. "Hayır." Gecenin sessizliğinde hayır sözcüğü bir süre havada asılı kaldı sanki. "Annemle şurada piknik yapardık eskiden. Buraya tek başıma da gelirim sık sık."

"Benim annem böceklerin sandviçlerine tırmanabileceği bir yerde, ölse yemek yemez," dedi Leeda.

"Sana benziyor," dedi Murphy, Leeda'nın dizlerine su sıçratarak.

Leeda'nın kaşları çatıldı, ama Birdie, Murphy'nin haklı olduğunu biliyordu. Leeda annesiyle aynı davranışlara, aynı alışkanlıklara sahipti. Ama bütün bunlar Leeda'nın üzerinde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir tuhaf görünüyor, sanki üzerine uymayan giysiler giymiş gibi duruyordu.

Murphy eliyle davul çalar gibi suya vurmaya başladı. "Annemle yaşamak televizyonda tekrar programlarını izlemek gibi bir şey. Ne zaman bir adamla görüşmeye başlasa, sanki gözünün önündeki perde bir anda kalkıyor ve aynaya bakıp, 'Oh, ben çok güzelim!' diye seviniyor." Bunları söylerken ellerini çırpıp annesini taklit etti. "Ama sonra yine ağlamaya başlıyor. Ve adam onu terk edince de yine çirkin ördek yavrusuna dönüyor."

Leeda huzursuca boğazını temizledi. Birdie de.

Murphy'nin bir an yüzü düştü. "Biliyor musunuz, bir ara şu Horatio denilen adamla da çıktı." Murphy gözlerini kırpıştırarak Birdie ve Leeda'ya baktı. "Horatio Balmeade."

Birdie dudağını ısırdı. Annesiyle babasının bir ara Bay Balmeade'yle görüşen bir kadından bahsettiğini hatırlıyordu. Kadınla resmen alay etmişlerdi.

"Anneme boşanmak üzere olduğunu söylemiş. Yoksa evli bir adamla asla görüşmezdi. Yani en azından mutlu bir evliliği olan bir erkekle..." Murphy kararsız gibiydi. "Yani saçmalıyorum aslında. İki kolu, iki bacağı olan ve kalbi atan her şeyle ilişki kurardı herhalde. Ama tabii," diye devam etti sonra, "o da sonunda annemi terk etti."

Birdie ne diyeceğini bilemiyordu. Görünüşe bakılırsa Leeda da aynı durumdaydı. Murphy, Leeda'nın ayaklarının altından bir avuç çimen yoldu. "Sanırım annemle aramızdaki en büyük fark şu ki o adamların hepsi annemi kullanıyor. Ama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ben tam tersini yapıyorum. Ben erkekleri kullanıyorum."

"İşe yarıyorsa ne âlâ..." dedi Birdie. Ama içten içe iki yöntemin de doğru olmadığını düşünüyordu. Belki de böyle düşünmekle safça davranıyordu aslında.

"Tanrım!" dedi Leeda suyu işaret ederek. Honey Babe gölün en sığ kısmından suya girmiş, minicik ayaklarını çırparak kıyı çizgisi boyunca yüzmeye başlamıştı.

"Honey!" diyerek gülmeye başladı Birdie. Majestic de her zamanki gibi onu takip ediyordu.

Murphy ve Leeda kahkahalara boğulmuştu. "Bu hayatımda gördüğüm en komik şey," dedi Murphy kendinden emin bir ses tonuyla. "Köpeklerinin yüzebildiğini bilmiyordum."

Honey Babe ve Majestic yan yana ilerleyerek Birdie'ye doğru yüzüyorlardı. Kocaman kulakları suyun üzerinde ritmik bir şekilde bir aşağı bir yukarı oynuyordu. Senkronize yüzen minik yüzücülere benziyorlardı adeta.

Birdie uzun, tiz bir kahkaha attı. İlk defa hayat onu pas geçip yanı başından akıp gidiyormuş gibi hissetmiyordu. İçinde dolup taşmak üzere olan o şey her neyse, yok olmuştu şimdi. Patlayacak gibi de hissetmiyordu. Ama içten içe genişlediğinin farkındaydı. Şimdilik, o his her neyse, onu zapt edebilecek kadar genişlemişti kalbi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Üç

Murphy alnındaki teri silip tekrar dala uzandı. Avuçlarıyla şeftalinin etrafını sarıp tık diye koparmıştı. Meyveyi elinde hafifçe sıkıştırarak önündeki sepete bıraktı. Hep beraber göle gittikleri günün üzerinden birkaç gün geçmişti. O günden beri Murphy işlere daha sıkı sarılmıştı. Ama bunu Walter için ya da Darlington Şeftali Bahçesi'ne yardım etmek için değil, Birdie için yapıyordu.

Birdie'yi ağaçların arasından görebiliyordu. Evin önünde, yine kendinden bir türlü emin olamayan o telaşlı haliyle işçilerle konuşuyordu. Endişeli olduğu iri gözlerinden belli oluyordu. Murphy herhalde ilk kez bu kadar iyi biriyle tanışmış ve ilk kez böyle bir insandan gerçekten hoşlanmıştı. Çok

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tatlı biri olduğu kesindi, ama aynı zamanda konu çiftlikle ilgili şeylere geldiği zaman son derece bilgili ve güçlü bir insandı. Hayvanlarla bahçeden çok iyi anlıyordu; o gün daldaki kuşun uyuduğunu söylediği zaman mesela. Önceki gün traktörle dolaşıp ağaçları ilaçlamıştı. Sevimli biriydi, ama kesinlikle güçsüz değildi. Murphy buna saygı duyuyordu ve bu yüzden içten içe onu hayal kırıklığına uğratmak istememenin verdiği bir huzursuzluk hissediyordu.

Sıranın biraz berisinde, iki adamın arkasında çalışan Leeda da daha çok çalışmaya başlamıştı sanki. Ama Leeda'yı çalışırken izlemek gerçekten de çok komikti. Kopardığı her şeftaliyi önce burnuna götürüp kokluyor, sonra meyvenin havlarını silip elinde bir sanat eseri tutuyormuş gibi birkaç kez önünde çeviriyor, ondan sonra sepete koyuyordu. Bembeyaz omuzlarıyla burnunun ucunda hafif hafif çiller belirmeye başlamıştı. Terden yapış yapış olmuş saçlarını düzeltmeye çalışıyordu sürekli. Bunlar Murphy'yi gülümsetti.

Emma, Murphy'nin sol tarafında ustaca, durmaksızın şeftalileri topluyordu. Henüz olmamış şeftalileri bir sonraki tura bırakıyor, yalnızca olmuş meyveleri alıyordu. Murphy bu işi daha tam olarak öğrenememişti.

Tekniği çözebilmek için yan gözle Emma'yı izlemeye başladı. Murphy, bir işi ele aldığı zaman hakkını vererek yapmak isterdi. Ama Emma onu kendisine bakarken yakalayıp gülümsemeye başladı. Bahar tatili sırasında kadınlar Murphy'ye mesafeli davranıyorlardı, ama şimdi çok daha sıcaktılar. "Ağaçlar öyle eğri büğrü ki" dedi Murphy. Emma'yı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

izlemekteki asıl amacını gizlemeye çalışıyordu. "Sanki birileriyle boğuşmuş da bu hale gelmişlerdi. Estan..." durup çirkin kelimesinin İspanyolcasını düşündü, "... feo."

Emma'nın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Yeni dalların büyümesi için ağaçları buduyoruz."

"Oh." Murphy gözlerini dikmiş, dikkatle Emma'yı dinliyordu.

"Eski ağaçta yeni şeftali yok, anladın?"

Murphy ağaca yepyeni bir gözle bakıyordu şimdi. Yeni dalların büyüyebilmesi için kesilip düğüm düğüm bükülen bu dallar gözüne daha güzel görünmeye başladı.

"Ağaçlar kendi kendilerine büyüyemiyorlar mı, yani bizim yardımımız olmadan? Doğa Ana filan gibi yani?"

Emma omuz silip işine döndü. Murphy ağaca tekrar baktı. Dalların öbür tarafında Rex durmuş, sırıtarak ona doğru bakıyordu.

"Şimdi de Doğa Ana'ya mı çattın Murphy?" Gözleri ışıl ışıldı. Çok eğleniyor gibi bir hali vardı.

Murphy, Rex'in yüzündeki bu alaycı ifadeden nefret ediyordu. Elindeki sepeti sıkıca kavradı. "Her zaman Doğa Ana'yı bilge ve besleyip gözeten bir kadın olarak hayal etmişimdir. Sence de öyle değil mi?"

Rex omuz silkti.

"Ama şimdi kafamda daha çok anneme benzeyen bir imaj canlandı. Kendi başına büyüyemeyen ağaçları etrafa saçıp, sonra da kanepede Mallomars yiyip yan gelip yatarak Chilli's Bar&Grill'de sigara içip erkeklerle buluşan biri." As-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

lında bu benzerliği iki gün önce, çiftliğe döndüğünden beri ilk kez Cynthia Darlington'ın bahçesine gittiği zaman keşfetmişti. Daha önce yolup temizlediği otlar yeniden bitmişti. Murphy bunu kan davasına çevirmişti. Yine bahçedeki bütün çalıları koparıp temizlemişti. Bugün yine yapacaktı zaten. Yapmazsa olmazdı. İçi rahat etmezdi.

"Biliyorsun, hepimiz insanız ve elimizden geleni yapıyoruz işte," dedi Rex.

Murphy gözlerini devirdi. "Tabii."

Rex şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Sence öyle değil mi?"

Murphy'nin kaşları çatıldı. "Biliyor musun?" İnce bir dala tutunup asıldı. "Aslında umurumda bile değil. İnsanlar bir şey olduklarını zannediyorlar, ama gerçekte başka bir şey oluyorlar. Mesela annem Afrodit olduğunu zannediyor, ama aslında Medusa. Bunun hakkında konuşmaya bile değmez."

Ama Rex hâlâ ikna olmamıştı. "O zaman neden her zaman bu kadar sinirlisin?"

Murphy kalakaldı. Aslında sayabileceği binlerce neden vardı. "Çünkü..."

"Çünkü işin aslı şu ki eğer umurunda olmasaydı, bu kadar sinirli olmazdın," diye lafını kesti Rex.

Murphy bakakaldı. Rex hâlâ sırıtıyordu. "Darth Vader olayına bayıldım bu arada," dedi sonra. "On numara bir şakaydı."

Son derece rahat bir tavırla geri geri yürümeye başlamıştı bile. Ağaç dizisinin sonunda konuşmanın başından beri onları izlemekte olan Leeda'nın kulağına eğilip bir şeyler fı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sıldadı. Leeda sinirle Rex'in poposuna bir tane patlattı.

Nedense onları böyle görmek Murphy'nin moralini bozdu.

O sırada Leeda, Murphy'yle göz göze geldi. Hâlâ arkadaş olup olmadıklarını anlamak istercesine, tereddütle bakıyordu. Yoksa yine iki yabancı gibi miydiler?

Murphy'nin bu soruya verecek cevabı yoktu. O da bilmiyordu çünkü.

Akşamüstü Leeda ikinci kez sepetini boşaltmak üzere ambara gitti. Birdie, Poopie ve diğer kadınlar köhne binanın önüne düşen kare şeklindeki küçücük gölgenin altında toplanmış, önlerindeki tezgâhlara toplanan şeftalileri iki kategoriye ayırıyorlardı: Sağlam olanlar ve sağlam olmayanlar. Leeda sepetinin üstündeki örtüyü özenle kaldırıp şeftalileri varile boşalttı. Yorgunlukla derin bir iç geçirerek kadınların yanına gidip avuçlarını masanın serin yüzeyine koydu. Ambarın içinden esen hava öyle serindi ki! Eskimiş metal ve ahşabın küflü kokusu şeftalilerin tatlı kokusuyla karışıyordu. Ağaçların arasındaki cehennem sıcağından sonra burası buzlu bir içecek gibi serinletici gelmişti.

"Ben de gelip biraz sizinle çalışsam olur mu?" Leeda, Birdie'nin haklı çıktığını göstermek isteyeceğini sanmıştı, ama böyle olmamıştı tabii. Birdie'nin gözleri parlamıştı bir anda ve Poopie'nin yanına doğru kayarak Leeda'ya yer açtı. Birdie. Poopie. Büyükannesi kuş kakasına o Güney aksanıyla Birdie Poopie derdi. Ama Leeda, Birdie'nin bu şakaya güleceğinden emin değildi. Şimdi durmuş, yan gözle kuzenini iz-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

liyordu. Son birkaç gündür Birdie'yle ilişkilerinde büyük değişiklikler olmuştu. Murphy'yle de tabii. Leeda yine de onlarla ne kadar samimi olduğundan emin olamıyordu. Leeda herkesle aynı sorunu yaşıyordu aslında. İnsanlar için ne ifade ettiğini tam olarak bilmek istiyordu her zaman.

Birdie bereli şeftalileri tezgâhın bir ucuna, sağlam olanları diğer ucuna ayırdıklarını söyledi. Bereli olanlar pazarlarda satılıyordu. Sağlam olanlar da Kuzey'e gönderiliyordu.

"Neden güzel şeftalileri Kuzeylilere veriyorsunuz ki?"

"Hepsi iyi," dedi Birdie şeftalilerden birini ikiye bölüp içini inceleyerek. Leeda kuzeninin kendine olan güvenini şaşkınlıkla izliyordu. Birdie, Leeda'nın yanında daha önce hiç olmadığı kadar rahat davranıyordu.

"Sadece bazıları daha güzel," diye ekledi Poopie.

"Peki, şimdi ne yapıyorsun?" diye sordu Leeda.

Birdie bir şeftaliyi daha ikiye böldü. "İçlerinde çürüme var mı diye bakıyorum."

"Anladım." Bu demek oluyordu ki çiftlik hâlâ tehlikeden kurtulmuş sayılmazdı.

Diğerlerinin nasıl çalıştığını izleyerek Leeda da meyveleri ayırmaya başladı. Ama diğerlerinden çok daha yavaş çalışıyordu. Şeftalileri alıp elinde evirip çevirerek iyice inceledikten sonra yerine bırakıyordu. Bazen hata yaptığına karar verip bıraktığı şeftaliyi alıp tekrar öbür tarafa koyuyordu. Bir süre sonra bütün işçiler mola vermek üzere dağıldı, ama Leeda, Poopie ve Birdie'yle kalıp işe devam etti. Kendini iyice kaptırmıştı. O sırada Murphy de son sepet şeftalisini yüklenmiş,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ambarın önüne gelmişti. Şeftalileri yavaşça varile boşalttı.

"Selam Murphy," diye cıvıldadı Birdie. Murphy bir an için boş gözlerle Birdie'ye baktı. Sanki Birdie umduğu kişi değil de bambaşka biriymiş gibi şakın gözlerle onu izliyordu.

"Selam." Sonra dönüp Leeda'ya baktı. "Ne oldu? Yoruldun mu prenses?"

"Kapa çeneni," dedi Leeda alaylı alaylı. Murphy şimdi tam arkasına doğru bakıyordu. Leeda da arkasını dönüp baktı. Bu Poopie'ydi. Leeda'nın ellerine bakarak başını iki yana sallıyordu.

"Ne?" diye sordu Leeda. Parmakları şeftali suyu içinde kalmış, tırnakları şeftali havlarıyla dolmuştu.

"Şeftaliler konusunda bu kadar beceriksiz bir kız daha görmedim. Baksana, güzelim şeftalileri berelilerin arasına atmışsın. Bunun nesi var şimdi?" Poopie tezgâha uzanıp şeftalilerden birini eline aldı.

"Alt kısmında bir bombe var."

Murphy kahkahayı patlattı. Birdie de kıkırdıyordu şimdi.

Murphy, Birdie'nin yanına doğru kaçtı ve Poopie geçip Leeda'nın yanına oturdu. Öyle yavaş oturmuştu ki Leeda kadının kemiklerinin kıtırtısını bile duymuştu.

"Tatlım, bu kusursuz bir şeftali."

Leeda şeftaliye tekrar baktı. "Diğerlerinden bir farkı yok gibi."

Poopie şeftaliyi havaya kaldırdı. Meyve, en altındaki küçük bombe dışında yusyuvarlaktı. Ufacık bir sarılığın dışında her tarafı kıpkırmızıydı. Poopie küçük parmağıyla şef-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

taliyi sapından ucuna kadar okşadı.

"Poopie, seni şeftaliyle yalnız bırakalım istersen," dedi Murphy.

Birdie suratını buruşturdu. Poopie, Murphy'ye dönüp alaylı alaylı gülümseyerek dizine bir tane patlattı.

"Sen hayatında böyle kusursuz bir şeftali yedin mi hiç?"

"Ben meyve sevmem pek," diye cevap verdi Leeda gergin bir şekilde.

Poopie şeftaliyi leş gibi gömleğine silip ışıl ışıl gözlerle bakarak Leeda'ya uzattı. "Darlington Şeftali Bahçesi dünyanın en lezzetli şeftalilerini üretir. Dene bak."

Leeda kaşlarını kaldırıp Poopie'nin gömleğine baktı. Sonra şeftaliyi alıp kendi gömleğine sildi ve kocaman bir ısırık aldı. Ön dişleri meyvenin incecik tüylü yüzeyine saplanmıştı. Kabuğu bir yelken gibi dişlerinin arasına sıkıştı. Leeda kabuğu tırnağının ucuyla çekip bir anda çiğnemeden yuttu. Şeftali suları kollarından aşağı akıyordu. Leeda bileklerinden damlayan suları iştahla yalayıp meyveden bir ısırık daha aldı. Bu kez daha düzgün, daha temiz ısırmıştı.

"Siz kızlar; hiçbir şeyden haberiniz yok. Hayattan zevk almayı bilmiyorsunuz." Poopie, İspanyolca bir şeyler homurdanarak tezgâhın başından kalktı. Kendi kendine konuşarak ambara doğru ilerlemeye başladı. Kızlar arkasından bakakalmıştı.

"İşte, böyle," dedi Murphy bereli şeftalilerin arasından bir tane seçerek. Şeftalinin üzerinde kahverengi bir beresi vardı. "Ustanı izle de öğren." Murphy ilk önce kahverengi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tarafını ısırdı. Şeftalinin suyu çenesinden aşağı akıp tişörtüne, tam sağ göğsünün üzerine damladı. "Bunlar benim şeftali yakalayıcılarım işte," dedi ağzını şapırdatarak.

"Bu iğrenç," dedi Leeda. Bir eliyle çenesini siliyordu.

Murphy onu duymazlıktan geldi.

"Tabii ki öyle," dedi Birdie. Şimdi bir şeftali de o almış, yemeye koyulmuştu. "Bazı şeftaliler tatsız olur. Bazıları sulu değildir. Bazıları da fazla tatlıdır. Bazen fazla tüylü olurlar. Ama bizim şeftalilerimiz en iyisidir. Bugün en az yedi tane yedim herhalde," diye mırıldandı. Onun da her yeri şeftali olmuştu.

Leeda ısırdığı şeftaliye baktı. İki eşit şekilde ısırmıştı meyveyi. Isırdığı yerde tam bir yuvarlak oluşmuştu. Bu kez yine aynı yerden rasgele bir ısırık aldı. Ön dişleri meyvenin bombesine denk geldi. Meyvenin derisi yarıldı ve ağzı şeftali suyuyla doldu. Leeda meyveyi ağzının içinde iyice düzleştirdi. Daha önce hiç yapmadığı bir şey yapmak istiyordu. Sanki gerçekten bunun tadını almak, bu tadı tanımak istiyordu. Bu turuncu, yeşil, sarhoş edici derecede tatlı bir lezzetti. Birdie'nin dediği gibi çok tatlı değildi. Öyle zengin bir aroması vardı ki dudakları büzüşmüştü. Dilinin her tarafında farklı bir tat bırakıyordu. Dilinin ucu ekşiliği hissediyordu. Yanlar ve arka kısımlarında tatlı bir lezzet alıyordu. Bu kez şeftali suyunun parmaklarından akıp gitmesine izin vermedi.

"Şimdi gerçekten zevk almayı öğrendin işte," dedi Birdie, Poopie'nin aksanını kusursuz bir biçimde taklit ederek. Bu sırada ellerini havaya kaldırıp son derece dramatik bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

poza bürünmüştü. Leeda öyle şaşırmıştı ki gülerken şeftali suyu burnundan geldi. İki parça şeftali kabuğu Birdie'nin ağzının kenarından vampir dişi gibi sarkıyordu.

"Harika. Şimdi burnum da enfeksiyon kapacak," dedi Leeda. Ama gülmekten kırılıyordu.

"Lanet olsun, Birdie, sende ne meziyetler varmış," dedi Murphy. "Seni bereli şeftaliler kraliçesi ilan ediyorum. Gerçekten etkilendim."

"Bereli şeftaliler kraliçesi olmak istediğimden emin değilim," diye cevap verdi Birdie. Murphy yapmacık yapmacık sırıttı.

"Senin ne gibi gizli meziyetlerin var Leeda?" diye sordu Murphy.

Leeda ağzını şapırdatıyordu. Hâlâ çenesinden aşağı akmakta olan şeftali suyunu hissedebiliyordu. "Şahane liste yaparım," dedi karamsar bir ses tonuyla. Bunun aslında bir meziyet olmadığını söylemek ister gibi bir bakış atmıştı Murphy'ye.

"Ne güzel," dedi Murphy. "İstesem de bir liste hazırlayamazdım herhalde. Ciddiyim. Burası karman çorman," diyerek eliyle kafasını işaret etti. "Her neyse." Leeda, Murphy'nin olağanüstü bir zekâsı olduğunu biliyordu.

"Leeda her konuda iyidir," dedi Birdie. Leeda sorgulayan gözlerle ona döndü. Birdie'nin onun herhangi bir konuda başarı gösterdiğine tanık olduğunu sanmıyordu.

"Şey, açıkçası zannettiğim kadar kaybetmeye mahkûm biri değilmişsin," diye ekledi Murphy.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah, sağ ol gerçekten," dedi Leeda alınmış gibi görünmeye çalışarak, ama aslında içten içe sevinmişti. Gururu okşanmıştı ve birdenbire bir şeylerin yerine oturduğunu hissetti. Bütün vücudu, bütün kasları rahatlamıştı. Sanki her şey yoluna girmişti. Artık birbirlerine yabancı değillerdi. Ve bu az önce oybirliğiyle karara bağlanmıştı sanki.

Güneş batmaya yüz tutmuş, ambarın önündeki gölgeyi de geçip yüzüne vuruyordu. Ama Leeda mor ötesi ışınların yüzünü kırıştırıp çillerini belirginleştirmesinden endişelenmiyordu artık. Daha önce hiç bu kadar rahat hissetmemişti kendini. Bütün günün yorgunluğu şimdi çıkıyordu ve yanında iki tane arkadaşı vardı. Sevildiğini hissediyordu adeta. Leeda pek çok insan tarafından beğenilirdi, ama insanların onda buldukları şeyler aslında hiç de önemli şeyler değildi. Birdie ve Murphy onu koşulsuz şartsız seviyordu sanki. Ne kadar süreceğinin önemi yoktu, ama bu his daha önce yaşadığı her şeyden çok daha gerçekti.

Leeda arkadaşların hiç de umulduğu gibi çıkmadığını çok iyi biliyordu. Tıpkı denizde oluşan gelgitler gibi dostlar da bir vardılar, bir yoktular. Bir an size kendinizi iyi hissettiriyor, sonra da boşluğa bırakıp gidiyorlardı. Filmlerde dostlukların sonsuza dek devam ettiği söyleniyordu ve Leeda da uzun zaman böyle arkadaşlıklar kurmaya çabalamıştı. Ama her zaman arada bir boşluk oluyordu; bir eksiklik.

Murphy'yi, hatta kuzenini bile çok iyi tanıdığı söylenemezdi. Ama o anda, o minicik zaman süre içinde, yorucu bir günün sonunda hak edilmiş bir tembellik ve uyku halinin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

huşu dolu rahatlığı eşliğinde şeftalinin muhteşem aromasının tadını çıkarırken, Murphy ve Birdie'nin filmlerdeki gibi arkadaşlar olabileceğini hissetmişti. Aralarında ortak hiçbir şey yoktu. Ama onun da tırnaklarının arasına şeftali tüyleri dolmuştu ve onun da kollarından akan şeftali suyu yapış yapış kollarında kuruyordu işte. Leeda mutluydu.

O an silinip gitmişti. Ama sırf kusursuz olmadığı için o anı hayatının en kusursuz anı olarak hatırlayacaktı her zaman.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

1993 yılının temmuz ayında Darlington Şeftali Bahçesi'nde onlarca ateşböceği tıpkı yeni yıl ışıkları gibi aynı anda yanıp sönmeye başlamıştı. Bu gizemli böcekler açıklanmayan bir biçimde, dünyanın her tarafına yayılan binlerce hemcinsiyle aynı anda yanıp sönmeye başlamalarıyla ünlüydü. Bu böceklerin dünyada yalnızca birkaç yerde yaşadığı bilinir ve Bridgewater kesinlikle bu yerlerden biri değildir. O hafta, dünyanın dört bir tarafından entomolojistler böcekleri gözlemleyebilmek için şeftali bahçesine akın etmişlerdi. Ama ateşböcekleri birkaç gün içinde bahçeyi terk etti ve o günden sonra da o bölgede birkaç tane ya göründü ya görünmedi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

On Dört

Leeda akşam yemeklerini de işçilerle birlikte yemeye başlamıştı artık. İşçiler her gece onu da yemeğe davet ediyorlardı ve bunun asıl sebebi bahçede gerçekten çalışmaya başlamış olmasıydı tabii. Leeda ilk başta kibarlık edip tekliflerini geri çeviriyordu, ama sonunda onlara katıldı; yiyecekler öyle lezzetliydi ki!

Her gece şeftalinin başka bir kullanım biçimine tanık olup şaşırıyordu. Kadınlar şeftaliden her türlü yemeği pişirmeyi biliyorlardı: Cevizli şeftali çorbası, acılı şeftali sosu, soğan ve şeftali kızartması, likörlü şeftali jölesi. Erkekler yatakhanesinin arkasında yetiştirdikleri sebzelerle şeftalileri birleştirip türlü türlü yemekler yapıyorlardı. Yemeği erkekler

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yaptığı zaman ortaya çok da yaratıcı şeyler çıkmıyordu; genelde ızgara köfte ya da biftek pişiriyorlardı. Ama sofrada her zaman mısır, sirkeli salatalık ve maydanoz salatası, kuru fasulye ve üzerine yumuşak beyaz peynir serpilmiş, sacın üzerinde pişirilmiş tortilla ekmekleri oluyordu.

Ama ızgaranın şahane kokusu eşliğinde samimi işçilerin arasında yemek yiyip yemekten sonraki sohbetleri dinlemek Walter Amca'nın, serin, konforlu, ama soğuk ve kasvetli masasında oturmaktan çok daha iyiydi.

Havalar da iyiden iyiye ısınmıştı. Temmuz ayı cayır cayır sıcaklarla başlamıştı ve kızlar sonraki hafta boyunca hemen hemen her gece göle yüzmeye gitmişti. Bir kere gidince artık durmaları mümkün değildi zaten. Uzun bir günün ardından serin sularda ferahlayıp karanlıkta, nemli çimenlerin üzerinde uzanmak ve yatakhanelerin boğucu sıcağından uzakta olmak düşüncesi karşı konulamazdı. Her gece kızlardan biri bir diğerinin odasının önünde dikilip kaşlarını kaldırarak imalı imalı diğerine bakıyordu. Sonra ikisi birleşip diğerinin yanına gidiyor, aynı manalı bakışları ötekine sergiliyordu. Ama sonunda kimsenin kimseyi baştan çıkarmasına gerek kalmamıştı. Artık hepsi gece olunca ne yapacağını biliyordu.

A Kampı'ndaki diğer kadınlar neler olup bittiğinin farkındaydı, ama kimse ağzını açıp tek kelime etmiyordu. Yine de Leeda; Birdie ve Murphy'yle aralarında gizli bir bağ oluştuğunu, tıpkı koku salgılayarak aynı anda harekete geçen iğneli karıncalar gibi birbirlerinin kokusunu aldıklarını düşün-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

meden edemiyordu. Onların arasında oluşan bu heyecan dalgası bütün yatakhaneye yayılmıştı sanki.

Leeda gün boyunca Murphy ve Birdie'yle çok fazla konuşmuyordu. Birdie, babası, birlikte çok eğlendiklerini fark ederse ve geceleri göle girdiklerini öğrenirse, onu yatakhaneden alıp eve kilitleyeceğini söylemişti. Leeda bundan nasıl bu kadar emin olduğunu sorduğu zaman Birdie, üzgün bir surat ifadesi takınarak Walter'ın taklidini yapmıştı. Gerçekten de Walter'ın bütün gün yüzünde taşıdığı o ifade eğlencenin tam zıttı olduğunun kanıtıydı.

Sanki geceleri başka, gündüzleri başka hayatlar yaşıyor gibiydiler. Ama meyve suyu imalathanesini kızlara göstererek bu kuralı bozan ilk kişi yine Birdie olmuştu.

O akşamüstü inanılmaz bir sıcak vardı. Yerdeki beyaz toprak sıcağı iyice çekiyor ve ağaçlar olmuş şeftalilerle yerde çoktan çürümekte olanların kokusunu bir battaniye gibi hapsediyordu. Bu şeftali bahçesini her zaman olduğundan daha kapalı hale getirmişti. Sanki ağaçların arasına hapsolan hava bahçeyi iyice yere çiviliyor, onu yerde tutuyordu. Leeda başına güneş geçtiğinden emindi, çünkü etrafına bakınıp kırmızı yanaklı işçileri izlemek, bütün kaslarının nasıl da yumuşayıp rahatladığını hissetmek, hatta terlemek bile gözüne romantik gelmeye başlamıştı. Miskin miskin ensesinde biriken terleri sildiği sırada birdenbire Birdie ağaçların arasından fırlayıverdi. İri, kahverengi gözleri kocaman açılmış, sevimli sevimli Leeda'nın gözlerinin içine bakıyordu. Sıcaktan biraz olsun etkilenmişe benzemiyordu üstelik.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Notumu aldın mı?" diye fısıldadı.

Leeda gözlerini kısıp ellerini beline atarak kuzenine baktı. "Ne notu?"

Birdie kaşlarını kaldırıp başıyla sol tarafa doğru işaret etti. Bu haliyle öyle komikti ki! Leeda'nın şeftali topladığı ağacı işaret etti. Dalların arasında küçük, beyaz bir kâğıt vardı.

Leeda gülümsedi. Gizemli bir havaya bürünüp gizli ajanlar gibi başını salladı. Birdie uzaklaşmaya başlamıştı. Leeda kuzeninin arkasından bakıp başını iki yana salladı. Ne komik kızdı bu. Dalların arasındaki kâğıdı alıp açtı.

Meyve suyu imalathanesi. On beş dakika.

Leeda, ayağının altındaki çürümüş şeftaliyi kenara savurup yürümeye başladı.

Yarım saat sonra Leeda, Murphy ve Birdie imalathanenin sert, serin zemininde uzanmış, keyif yapıyorlardı. Ellerinde notlarla kapının önünde buluştuklarında, Leeda ve Murphy bu çocukça oyunları yüzünden Birdie'yle alay ettiler. Murphy, "Birdie, beni seviyor musun? Evet ya da hayırı işaretle," diyerek şakacıktan elindeki kâğıdı uzattı. Ama Leeda kuzenine minnettardı. Burası meyve bahçesinin en serin köşesiydi ve o ana kadar bunu bir tek Birdie biliyordu. Meyve suyu imalathanesi şeftali bahçesine bakan küçük tepenin üzerine kurulmuştu ve rüzgâr alıyordu. Ayrıca Leeda'nın poposunu koyduğu en rahat beton zemine sahipti.

Leeda gelmeden önce gizlice yatakhaneye uğrayıp not defterini almıştı. Murphy dışarıdaki ağaçlardan birinden kopardığı elindeki manolya yaprağıyla serin zemine boylu bo-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yunca uzanmış, yatıyordu. Birdie, hemen arkasında bacaklarını kavuşturmuş, oturuyordu.

Murphy dizlerini karnına çekerek oturdu ve diliyle yanağına vurup lak, lak diye sesler çıkardı. Leeda'nın omzunun üstünden kafasını uzattı sonra.

"Ne yapıyorsun?"

"Ablamın bekârlığa veda partisi için fikirler üretmeye çalışıyorum." Günlerdir bunu erteliyordu ve bu iş ne zaman aklına gelse, içini bir korku kaplıyordu. Ağustosa da hiçbir şey kalmamıştı artık. Ama Leeda plan yapmak konusunda doğuştan yetenekliydi. Murphy'ye bakarken bir yandan da sinirli sinirli kalemiyle oynuyordu.

"Aaa. Ne düşündün?"

Leeda not defterini sıkı sıkı göğsüne bastırdı. "Hiç, Atlanta'da bir şeyler işte."

"Ne gibi şeyler? Okusana." Murphy ayaklarını açıp iki yana uzattı.

"Imm. Tamam." Leeda, huzursuzca not defterini açtı.

"Bölüm Bir."

Murphy gülmeye başladı. "Bölüm Bir mi?" diye homurdandı. Doğru düzgün konuşamayacak kadar miskindi.

"Akşam yemeği için üç tane seçenek var. Buckethead'deki Regal Fez Maroken restoranı, Bistro Bijou..."

"Kardeşin bu saçma yerlerden gerçekten hoşlanıyor mu yani?"

Leeda gergin bir şekilde Murphy'ye doğru döndü. Gri gözleri buz gibi bakıyordu. "Hiç de saçma değil. Bölüm İki,"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diye devam etti. "Phipps Plaza'da bir sinemayı kapatmayı düşünüyorum."

"Kardeşin hayatının en çılgın gecesinde film mi izleyecek yani?"

Leeda iç geçirdi. "Beni kulüplere almıyorlar ki!"

"Tabii ki alırlar. Kapıdaki görevliyle biraz flört edersin, olur biter."

Murphy öyle bir söylemişti ki bu sanki çok kolay bir şeydi. "Ben yapamam öyle bir şey."

"Peki, o ne yapmak istiyor? Herhangi bir şey ima etti mi sana?"

Leeda gözlerini devirdi. Nikolai's Roof'ta yemek yedikleri gece söyledikleri geldi aklına. "Danay, Pelüş Otobüs'le gezmek istiyor." Anlayışlı olmasını beklercesine Murphy'ye baktı.

"Bu kulağa gayet hoş geliyor," diye atıldı Birdie. "Belki de ne istiyorsa onu yapmalısın."

Bunları söyleyen Birdie olduğu halde Leeda, Murphy'ye dönüp kendini savunmaya çalıştı. "Ama o zaman ben hariç herkes sarhoş olacak."

"Sen neden içmeyecekmişsin ki?"

"Her şeyden ben sorumlu olacağım çünkü," diye cevap verdi Leeda sert bir ses tonuyla. "Benim ayık olmam gerek yor."

Murphy bir saniyeliğine sorgulayan gözlerle ona baktı.

"Ne?" diye sordu Leeda, ama işin aslı cevabı duymak istediğinden emin değildi.

"Her şey seninle ilgili yani. Aslında sen onun istediği hiçbir şeyi istemiyorsun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Leeda aceleyle not defterini kapattı. "Sadece güzel bir gece hazırlamaya çalışıyorum."

Murphy bilmiş bilmiş başını salladı. Siyah, kıvırcık saçlarının uçları yere değiyordu. Leeda soğuk gözlerle Murphy'ye baktı.

"Neden ablandan bu kadar nefret ediyorsun?" diye sordu Murphy sonunda. Bunu söylerken öyle kendinden emindi ki Leeda sinirle elindeki kalemi suratına fırlatmak istedi.

"Nefret etmiyorum." Leeda kalemin kapağıyla oynuyordu.

Murphy iyice doğruldu. "Bekârlığa veda partisinde, Regal Fez gibi bir yere ancak nefret ettiğin birini götürürsün herhalde."

"Dinle, ben..."

O sırada Murphy'nin gözleri kocaman açıldı. Leeda'nın omzunun üzerinden, elinde tuttuğu şişenin etiketini sevgiyle okşamakta olan Birdie'yi işaret etti. Sanki Murphy ve Leeda'nın orada olduğunu unutmuş gibiydi. Sonunda şişeyi havaya kaldırıp etiketin üzerine bir öpücük kondurdu.

"Imm, Birdie?" dedi Murphy.

Birdie bir anda irkilip elindeki şişeyi kucağına bırakarak Leeda ve Murphy'ye döndü. Murphy uzanıp Birdie'nin elindeki şişeyi çevirdi ve üzerindeki etiketi okumaya başladı. "Darlington Şeftali Suyu... Muhteşem Şeftali Suyu... Taze ve Tatlı. Dalından yeni koparılmış Georgia şeftalilerden üretilmiştir." Murphy dönüp Birdie'ye baktı. "Neden bunu öpüyordun ki?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cevap yok. Murphy yavaş yavaş başını sallamaya başladı. "Oh! Oh, Tanrım! Sen âşıksın."

Leeda'nın kafası karıştı. "Şeftali suyuna mı âşık olmuş?"

"Hayır. Burada çalışan çocuğa. Enrico'ya."

Birdie'nin yanakları kıpkırmızı oldu. "Hayır, hiç de bile."

Murphy gülmeye başladı. "Evet. O Enrico denen çocuğa âşıksın sen. Onu seviyorsun. Onun yapıştırdığı etiketleri koklayıp öpüyorsun."

Birdie dehşete düştü. "Hayır, ben..."

Murphy, az önce Leeda'nın savunmacı tavrını bastırdığı gibi Birdie'nin utangaç halini de görmezden gelerek bastırmıştı. "Gerçekten de tatlı bir çocuk. Biliyor musun, bence kesin o da senden hoşlanıyor. Birbirinize nasıl baktığınızı gördüm."

Birdie elindeki şişeyi yavaşça kenara bıraktı. "Gerçekten mi?" dedi nefesi kesilerek.

"Birdie!" Leeda kendini dışlanmış gibi hissediyordu. Murphy bile bunu anlamışken nasıl olup da kendisi anlayamamıştı!

Birdie iç geçirerek arkasına doğru yaslandı. "Tanrım! Öyle muhteşem biri ki!"

Murphy'nin ağzı kulaklarına varıyordu. "Etiketler bir yana, onu gerçekten öptün mü hiç?"

"Ah, hayıır!" Birdie kafasını iki yana salladı.

"İyi de neden?" diye üsteledi Murphy. "Yaz sonunda Meksika'ya dönmüyor mu?"

"Teksas'ta yaşıyor," dedi Birdie. Sesi öyle ağlamaklı

BELONGS TO KAKTUS TEAM

çıkmıştı ki sanki hayatında söylediği en acı şeydi bu. Neredeyse acıyla cıyaklamıştı.

"Aynı şey. Neden harekete geçmiyorsun ki?"

Birdie yutkundu. "Ben daha önce kimseyle öpüşmedim."

Leeda buna hiç şaşırmamıştı, ama Murphy sanki parmağını bir yere sıkıştırmış gibi şaşkınlıkla geri sıçradı. Dili tutuldu.

"Ben daha önce hiç biriyle tanışmadım bile," diye açıkladı Birdie hemen. "Bilirsin işte."

Murphy tekrar ellerinin üzerine yaslandı. "Pekâlâ, bunu halledebiliriz. Sorun şu ki bu işe gerçekten hoşlandığın biriyle başlayamazsın. Gözünü korkutur bu."

Birdie kafası karışmış bir şekilde başını aşağı eğdi. Her zamanki saf haliyle, "Nasıl yani?" diye sordu.

Murphy omuz silkti. "Gidip, gerçekten hoşlanmadığın birini bulacağız. İstersen bu gece hallederiz bu işi."

"Ne yapacağız ki?" diye sordu Birdie. Leeda da meraklanmıştı şimdi.

Murphy ayağa fırlayıp bacaklarındaki tozu silkeledi.

"Dışarı çıkıp sana öpüşecek birini bulacağız."

Gece yarısına doğru Murphy, Leeda, Birdie, Honey Babe ve Majestic, Murphy'nin sarı Volkswagen'i Yellowbaby'ye atlayıp bahçe yoluna çıktılar. Ama önce arabayı geri geri itmeleri gerekti. Bu sırada direksiyona Leeda geçti tabii. Arabanın içi Leeda'nın parfümüyle dolup taşıyordu, çünkü köpekler de dahil beşi birden onun parfümünden sıkmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birdie, köpeklere de biraz sıkmıştı ve köpekler bununla baya eğlenmişti. Murphy hava girsin diye camını araladı.

Leeda endişeyle oturduğu yerde sağına soluna bakarak kımıldandı. "Bu araba patlayacak gibi çalışıyor. Patlar mı acaba?"

"Patlayabilir," dedi Murphy.

Birdie kahkahalara boğuldu. Gülmeden duramıyordu zaten. Geceleri gizlice göle gitmek başka bir şeydi, bu başka bir şey. Gece gece şeftali bahçesinden dışarı çıkmak öyle heyecanlı, öyle cesaret isteyen bir şeydi ki Birdie sersem gibi olmuştu.

"Tanrım!" dedi Leeda başını arkaya yaslayıp pencerenin altındaki kola sıkıca yapışarak.

Murphy nereye gittiklerini söylememişti daha. İlk önce Bridgewater'a giden anayola çıkmışlardı, ama şehre girmeyip Pearly Gates Mezarlığı'ndan yola devam ettiler. Sonra da güneye, 75. caddeye dönmüşlerdi.

"Bu yer ne kadar uzakta?" diye sordu Leeda.

Murphy omuz silkti. "Eğer acele edersek kırk beş dakika sonra oradayız."

"Tanrım!"

Kavrulmuş fıstık satan bir yerin tabelasını geçmişlerdi şimdi. Yol boyunca, buradan yalnızca dört saat uzaklıkta olan Florida'daki villaların, tatil köylerinin ve büyük meyve bahçelerinden birinin ilan panoları asılıydı. Murphy camını hâlâ kapatmamıştı. Rüzgâr öyle bir esiyordu ki Birdie, ilan panolarının üzerinde yazan yazıları okuyabilmek için gözünün

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

önünde uçuşan saçlarını sürekli kulaklarının arkasına atmak zorunda kalmıştı.

Sonunda panolar sona erdi ve Murphy anayoldan çıkıp karanlık, iki şeritli bir yola döndü. Önlerinden geçtikleri çiftlik evlerinin ışıklarının aydınlattığı yerlere bakınca Birdie bataklıklara yaklaştıklarını gördü. Hava çok daha nemliydi burada.

Havada uçuşan böcekler arabanın ön camına çarpıp yapışıyordu. Sağ tarafta yeşil bir tabela göründü: Mertie Creek, 5 km.

On dakika kadar sonra Murphy çakıltaşlarıyla kaplı bir yola dönüp arabayı park etti. Üçü birden sol taraftan inmişti, çünkü sağ taraftaki kapı açılmıyordu. Honey Babe ve Majestic'i arka koltukta bırakmışlardı.

Ahşap, küçük bir binanın otoparkındaydılar şimdi. Ön bahçeye yaklaşık elli tane tabure atılmış, kapının önünde sıra sıra piknik masaları uzanıyordu. Piknik masalarının üzerindeki yuvarlak, beyaz lambalar çaprazlama bir şekilde asılmıştı. Ama içeriden yükselen müzik tıngırtıları, kahkahalar ve bağrışlara bakılırsa, herkes içeride eğleniyordu.

"Ben hayatta oraya girmem," dedi Leeda.

"O zaman seninle çıkışta buluşuruz," dedi Murphy tek elini Birdie'nin omzuna atıp yoluna devam ederek. Birdie, peşlerinden koşup onlara yetişmeye çalışan Leeda'nın yüzündeki ifadeyi görünce gülmeden edemedi.

İçerisi öyle duman altıydı ki Birdie önünü görebilmek için elini sallayarak dumanı savurmak zorunda kaldı. Tam

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ortada daire şeklinde bir bar vardı ve köşeye küçük bir sahne ve bir dans pisti kurulmuştu. Sahnede bir country grubu vardı. O sırada Kenny Chesney şarkılarından birini çalıyorlardı.

Birdie ve Leeda ördek yavruları gibi Murphy'yi takip ediyorlardı. "Kimliğim yanımda değil," dedi Birdie, Murphy'nin kulağına eğilerek. Murphy arkasını dönüp "saçmalama" dercesine bir bakış fırlattı. Sonra dönüp yoluna devam etti ve bardaki boş taburelerden birine oturdu. Sol tarafında oturan iki adam tepeden tırnağa süzdü Murphy'yi. "Taburelerinizi bu susamış gençlere bahşeder misiniz acaba?" diye sordu Murphy yüzünde baş döndürücü bir gülümsemeyle.

Murphy sanki sırtlarına bir kırbaç şaklatmış gibi ayağa fırlamıştı adamlar. İkisi de gözünü ondan alamıyordu. Birdie'ye de, Leeda'ya da bakmamışlardı bile. Ama Birdie onları suçlayamazdı tabii. Murphy gerçekten de erkekler için bir içim su gibiydi.

"Ne içiyorsunuz?" diye sordu barmen. Leeda erikli cin tonik istedi. Murphy buzlu viski söyledi. Birdie ne diyeceğini bilemediği için sonunda Murphy araya girip onun için de bir viski istedi.

Barmen içkilerle geri döndüğü zaman Murphy'nin uzattığı parayı almadı. Bardakları barın üzerinde duran sarı, antika telefonun önüne bırakıp barın öteki tarafını işaret etti.

"Oradaki çocukların ikramı."

Hepsi birden dönüp o tarafa baktı. En az yirmi yedi, yirmi sekiz yaşlarında olan sakallı iki adam gülümseyerek el salladı. İkisinin de kafasında kareli şapka vardı. Birinin şap-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kasında "Kunduzun önünde eğilirim," yazıyordu ve yazının altında da bir kunduz resmi vardı. Diğerininkinde yalnızca "Kader Florida" yazıyordu.

"Iyy," diye fısıldadı Leeda.

"Hadi bakalım Birdie," dedi Murphy cebinden sigarasını çıkararak. "Şöyle adam gibi bir öpüşme ayarlayalım sana."

"Böyle çılgın insanlara bayılıyorum," dedi Murphy. "Jack Kerouac gibi adamlara. Deli gibi yaşayıp deli gibi ölmek. Jack Kerouac bir zamanlar burada barmenlik yapmış."

Birdie, Murphy'nin tıpkı bir edebiyat profesörü gibi konuştuğunu düşündü. Ama herhangi bir şey söylemeden minik, kırmızı pipetine sarılıp içkisini yudumlamaya devam etti.

İlk içkilerini bitirdikleri sırada grup bir David Allen Coe şarkısı çalmaya başladı. Murphy, Leeda ve Birdie'yi kollarından tuttuğu gibi dans pistine sürükledi. Üzerinde Mick Jagger baskılı tişörtüyle country şarkıları eşliğinde dans ederken öyle komik görünüyordu ki! Leeda, Murphy'nin her türlü müzikte dans edebileceğini düşündü. Çok enerjikti. Birkaç şarkı sonra tekrar bara döndüler. Murphy ve Birdie ter içinde kalmıştı, ama Leeda kupkuruydu, çünkü yalnızca durduğu yerde salınıp cin toniğini yudumlamıştı.

Kızlar içkilerini bekledikleri sırada barın üzerinde duran telefon çalmaya başladı. Murphy telefona cevap verdi. "Alo? Bilmiyorum. Bir dakika." Murphy parmakuçlarının üzerine yükselip, "Don Martin?" diye bağırdı. Leeda ve Birdie şaşkın gözlerle onu izliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kimse cevap vermedi. "Özür dilerim, ama burada yok." Sessizlik. "Ben Murphy." Sessizlik. "Tamam, görürsem söylerim." Murphy telefonu kapadıktan sonra kızlara bakıp omuz silkti. Hep beraber kahkahalara boğuldular.

"Kızlar, dans etmek ister misiniz?"

Gecenin başında kızlara içki ısmarlayan iki adam arkalarında dikilmiş, duruyordu.

"Leeda ve Birdie zevkle dans ederler," dedi Murphy, Birdie'yi kuzgun şapkalı adamın kollarına atarak. Adam, Birdie'yi kolundan tuttuğu gibi dans pistine sürükledi. Birdie son anda bardağını Murphy'nin eline tutuşturdu.

Birlikte dans pistine doluşmuşlardı şimdi. Leeda ilk başta çok gergindi. Ama sonra adam ona doğru eğildi ve Leeda'ya adımları öğretmeye başladı. Leeda gevşemiş gibi görünüyordu. Kendini bıraktığı anda mükemmel bir şekilde dans etmeye başladı. Çok iyi bir ritim duygusu vardı ve şahane dönüşler sergiliyordu. Birdie, ilk baştaki gergin ve kibar gülümseyişinin giderek o yapmacıklıktan kurtulduğunu gördü. Birdie de gülümsüyordu. Leeda da, Murphy de gerçekten de büyüleyiciydi. O anda, orada onlarla birlikte olmaktan mutluluk duyuyordu. Şimdi kendi gibi davranmaktan korkmuyordu artık. Kabuğuna çekilmiş bir istiridye gibi değildi. Yalnızca Birdie'ydi. Şeftali bahçesiyle ilgili endişelerini unutmuştu bile ve bu bir mucizeydi. Omzundaki yükler müziğin ritmiyle birlikte uçup gitti.

Şu adamla olmak bile iyiydi... "Adın ne senin?" diye sordu Birdie.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben kovboy Saddle Tramp," dedi adam sakalının altından gülümseyerek. "Herkes bana böyle seslenir. Bu benim lakabım."

Burada Saddle Tramp'le birlikte olmak bile ona kendini iyi hissettirmişti. Belki de viskiden dolayı böyle hissediyordu.

Birdie durduğu yerden barın kenarına yaslanmış, onları izleyen Murphy'yi de görebiliyordu. Leeda ve Birdie'ye, müritlerini izleyen bir misyoner gibi gururla bakıyordu. Birdie ona karşı inanılmaz bir sevgi hissetmişti bir anda. Ve Leeda'ya.

Birdie, bu düşüncelerle öyle meşguldü ki adamın sakallı ağzının ona doğru yaklaştığını fark etmemişti bile. Fark ettiğindeyse artık her şey için çok geçti.

Dışarı çıktıkları zaman sesleri boş otoparkta yankılanıyordu. Hava sıcaktı aslında, ama barın içiyle karşılaştırıldığı zaman kesinlikle serin sayılırdı. Murphy sırtında kurumakta olan terin ferahlığıyla gülümsedi. Kendini daha önce hiç bu kadar tatmin olmuş hissetmemişti.

"Saat kaç?" diye sordu Leeda alnına yapışan saçlarını geriye çekerek.

"Lanet olsun, saat neredeyse üç olmuş," dedi Murphy saatine bakarak.

"Babam iki saat sonra uyanmış olacak," dedi Birdie yüzünde korku dolu, ama neşeli bir ifadeyle. Murphy en son ne zaman Birdie kadar masum olduğunu hatırlamıyordu bile. O kamyon şoförü dans pistinde onu öptüğü zaman zavallı kız put gibi kalakalmıştı ve sonrasında hemen oradan ayrılmıştı. Şimdi de kesinlikle çakırkeyifti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yarım saat kadar önce Leeda elinde koca bir bira bardağı olan bir adama çarpmıştı. Tenis eteği ve mavi bluzunun ön tarafı sırılsıklamdı şimdi. Leeda giysilerine iğrenerek baktı. "İç çamaşırım bile ıslak," dedi Leeda ağlamaklı gözlerle Birdie ve Murphy'ye bakarak. "Eve kadar ıslak külodumla gidemem."

"Çıkar o zaman," diye cevap verdi Murphy.

"Çıkarınca ne yapacağım?" diye sordu Leeda çok ayıp bir şey söylemiş gibi. Bu sözler Leeda'nın ağzından çıkınca daha da komik gelmişti.

"Bilmiyorum. Elinde tut."

"Bira kokan iç çamaşırlarını elimde taşımak istemiyorum."

Murphy omuz silkti. Bu hiç mi hiç umurunda değildi. Murphy ve Birdie arabaya doğru ilerledikleri sırada, Leeda bebek mavisi bir Chevrolet kamyonun arkasına eğildi. Arkalarında bir tıkırtı duydukları zaman Murphy ve Birdie de o tarafa doğru döndü.

Leeda hâlâ kamyonun yanında duruyordu. Ama siyah tangası şimdi ön camdaki sileceğin üzerindeydi. Leeda bir elini ağzına götürmüş, içkinin de etkisiyle sarhoş kahkahalar atıyordu.

Birdie ve Murphy de kahkahayı bastı. Sonra Birdie de hemen bir arabanın arkasına saklanıp üzerinde "Pazar" yazan pembe külodunu çıkarıp arabanın sileceğine astı.

"Şimdi eve gitmeye hazırım." Birdie boynunu arkaya atıp kahkaha atıyordu. "Bunları görünce ne düşüneceklerini çok merak ediyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Murphy de her ne kadar maymunlu iç çamaşırlarından ayrılmak istemese de onlara uydu.

Sonunda arabaya geçip yırtık pırtık, sentetik koltuklara kuruldular. Honey Babe ve Majestic onları gördüğüne çok sevinmişti.

Murphy kontağı çevirip arabayı çalıştırdı. Araba gürültüyle homurdanarak bir anda durdu.

Murphy ve Leeda şaşkın şaşkın birbirine baktı. Murphy kontağı tekrar çevirdi, ama bu kez hiçbir şey olmadı. Kahretsin!

"Araba bozuldu," dedi Murphy ellerini kontrol paneline vurarak.

Dönüp Leeda ve Birdie'ye baktı. "Nasıl geri döneceğiz?" diye sordu Leeda.

Murphy düşünmeye başladı. "Sanırım birilerine haber vermeliyiz."

Sessizlik.

Birdie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Babam beni öldürecek."

Murphy annesini aramayı düşündü, ama şimdi uyuyor olmalıydı. Telefonu da Richard açardı herhalde.

"Eminim biri gelip bizi alacaktır Bird. Endişelenme."

Sonunda Murphy ve Birdie dönüp Leeda'ya baktılar.

Leeda, Rex'in arabasının gözüne bu kadar güzel görüneceğini düşünmemişti hiçbir zaman. Rex'in külüstür Ford kamyonetini gördüğü zaman neredeyse kaportasına sarılıp öpecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Rex geldiğinde saat neredeyse dört oluyordu. Çiftliğe döndüklerinde güneş doğmuş olacaktı. Ama Rex'in acele ettiği söylenemezdi. Kapıyı açıp onları içeri alacağı yerde arabayı durdurup aşağı inmişti.

Leeda iç güdüsel olarak ellerini göğsünde kavuşturdu.

"Teşekkürler hayatım." Yanına gidip başını onunkine yasladı. Ama Rex hiç mutlu görünmüyordu. Aslında epey kızgındı. Önce Birdie'ye, sonra arkalarındaki bara, en son da Murphy'ye baktı.

Sonra arkalarındaki arabalara baktı. Kahretsin.

Leeda iç çamaşırlarını tamamen unutmuştu. "O külotları siz mi koydunuz oraya?"

Murphy ve Birdie kahkahalara boğulmuştu, ama Leeda kızardı. "Imm..."

"Bu senin fikrindi, değil mi Murphy?"

"Aslında bu Leeda'nın fikriydi," dedi Murphy yüzüne o her zamanki boş ifadesini takınarak.

Rex iç geçirdi. "Bardan bahsediyorum."

Murphy omuzlarını kaldırdı. "Evet, ne olmuş?"

"Birincisi gecenin köründe yollara dökülüp içki içmeniz kabul edilemez. Ve ikincisi bir grup sarhoş amelenin kız arkadaşıma asılmasını istemiyorum. Sizin böyle bir yerde tek başına olmanız bile hata." Murphy esneyerek tek bacağının üzerine eğildi. "Birdie, keşke Walter'ı arasaydık. Madem başımıza baba kesilecekti, hiç değilse senin babandan işitirdik azarı."

Leeda da Rex'in saçmaladığının farkındaydı. Neticede o da geceleri dışarı çıkıp dağıtıyordu. Leeda dönüp gözlerinin

BELONGS TO KAKTUS TEAM

içine baktı. Çoğu zaman Rex'in bir erkek arkadaştan çok ağabey gibi davrandığını hissediyordu ve bu da o anlardan biriydi.

"Bir dahaki sefere başka birini çağırırız," diye homurdandı.

"Lütfen öyle yap," dedi Rex.

Murphy'nin arabasına doğru eğilip kontak anahtarını çevirdi. "Sanırım debriyajın zıvanası yerinden fırlamış," dedi Murphy. Rex başını iki yana sallayıp kendi arabasına bindi.

Birkaç dakika boyunca sessizce yol aldılar. Hepsi birden ön koltuğa doluşmuştu. Leeda, Rex'in yanında oturuyordu ve Murphy de cam kenarındaydı. Birdie köpekleriyle birlikte ortaya geçmişti. "Sorun debriyajda değil, marşta," dedi Rex.

"Rex, bu daha önce de başıma geldi. Marşla bir alakası yok, sorun debriyajda," diye cevap verdi Murphy. Camı açıp elini dışarı çıkarmıştı.

"Sorun debriyajda olsa marş basardı," dedi Rex çelik gibi soğuk bir tavırla.

"Arabamı senden daha iyi tanıyorum, baba!"

Leeda, Rex'e iyice sokuldu. "Bunun delilik olduğunu biliyorum, ama siz ikinizle burada tıkılı kaldıktan sonra şeftali bahçesini gördüğüme çok sevineceğim," diye araya girdi.

Rex arabayı sürerken yumuşamış gibi görünüyordu, ama yine de yolun geri kalan kısmında tek kelime etmedi. Herkes sessizdi. Honey Babe ve Majestic bile. Arabadaki gerginliği sezmiş olacaklar ki gözlerini kocaman açmış, ağlamaklı ağlamaklı etraflarına bakınıyorlardı.

Rex onları bıraktığı zaman hava aydınlanmaya başla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mıştı. Şeftali bahçesinin hizasında, ufuk çizgisinde sabahın ilk ışıkları parıldıyor ve kuşlar ötüyordu. Ne kadar sessiz olursa olsun, arabanın gürültüsü sabahın bu saatinde diğer sesleri bastırıyordu.

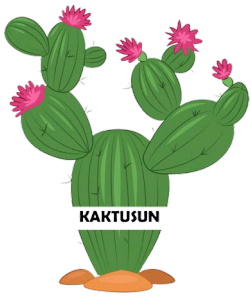
Rex onları bırakırken bile hiçbir şey söylemedi. Üçü birden öylece başları önlerinde, çimenlerin üzerinde kalakalmıştı. Darlingtonların evindeki ışıklar hâlâ yanmıyordu. Başını Murphy'nin omzuna yaslamış olan Birdie bunu görünce rahat bir nefes aldı sonunda.

Leeda dönüp arkadaşlarına baktı. İkisinin de saçları dolaşmış, incecik teller alınlarına yapışmıştı. Birdie'nin bluzunda ter lekeleri vardı. Leeda kendisinin de berbat göründüğünden emindi.

Ne olursa olsun şahane bir gece geçirdiklerini söylemek istemişti. Şimdi, şafak sökmek üzereyken Mertie Creek çoktan uzak bir anı gibi gelmeye başlamıştı ve bu onu hüzünlendirdi. Belki de yalnızca yorgundu. Sonuçta hiçbir şey söylememeye karar verdi. Bazı şeyler üzerine bir şey söylememek daha iyiydi.

Böylece geriye kalan o yarım saatçik sürelerini uyuyarak geçirmek üzere üçü birden sallana sallana yatakhaneye girdi. Kimse tek kelime bile etmedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Beş

Pazar günleri, eğer o hafta boyunca şeftalilerin olgunlaşmasına yetecek kadar yağmur yağmadıysa, işçiler sadece sabah on bire kadar çalışıyor ve günün geri kalanında izinli oluyorlardı. İşçiler, Murphy'nin orada bulunduğu ilk üç hafta boyunca, her pazar yatakhanelerin önüne yanaşan beyaz otobüse atlayıp Poopie'yle birlikte alışveriş yapmak üzere Wal-Mart'ta gitmişti. Murphy onlara katılmıyordu, çünkü Darlington Şeftali Bahçesi'nin sınırları dışına çıkması yasaktı. Yine de pazar günlerini iple çekiyordu, böylelikle bahçede tek başına kalıp başını dinleyebiliyordu. En güzel kısmı da alışveriş sonrasında işçilerin dönüşünü izlemekti.

Geçen hafta, otobüsten inerlerken onları izleyebilmek için tam zamanında yatakhaneye dönmeyi başarmıştı. İşçiler

BELONGS TO KAKTUS TEAM

alışveriş yaparken çıldırıyorlardı. Yaz sonunda Meksika'ya götürmek üzere aldıkları torbalarca eşyayla dönüyorlardı: Giysiler, şekerlemeler, şişme havuzlar, masa oyunları, oyuncaklar. Murphy işçilerin bunca şeyi Meksika'ya nasıl taşıyacağına akıl sır erdiremiyordu. Ama herkes dönüşte öyle mutlu oluyordu ki! Birbirlerine aldıklarını gösterip gülüşerek otobüsten iniyorlardı. Murphy o anı kaçırmak istemiyordu.

Otobüs sabah saat onda yola çıkmıştı. Birdie ve Leeda da Leeda'nın ailesiyle öğlen yemeği yemek üzere Leeda'nın evine gitmişti. Bunun saçma olduğunu biliyordu, ama şeftali bahçesinden çıkması yasak olduğu için kendini biraz dışlanmış hissediyordu. Biraz dışlanmış hissettiği için de kendine biraz acıyordu. Birdie ve Leeda'nın onsuz vakit geçirecek olmasının düşüncesi tuhafına gidiyordu.

Bütün sabah yatağında uzanıp kitap okumuştu. Öğle yemeğinde mısır gevreği yedikten sonra bahçeye gidip çalıları temizlemişti yine. Çiçekler her yerden tomurcuk vermeye başlamıştı. Önceki gün ağaçta bir tane nektarin görmüştü, ama Birdie'nin dediği gibi o da böcekliydi. Henüz bir mucize olmamıştı yani.

Acıkınca meyve bahçesine gidip birkaç tane Rubyprince şeftalisi topladı. Rubyprince şeftalileri daha birkaç gün önce olmuşlardı. Murphy şimdiden şeftalilerin arasındaki farkı öğrenmişti. Şu ana kadar en sevdiği cins Candor şeftalisi olmuştu. Şimdi acıktığı zamanlarda atıştırmak için mutlaka cebinde birkaç tane şeftali bulunduruyordu. Şeftalilerin suyu sürekli şortlarının ceplerine bulaşıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir süre egzersiz yapıp kaslarını rahatlatmaya çalıştı, ama canı sıkılmıştı. Hiçbir yeri ağrımıyordu artık. Yalnızca bütün gün çalışmanın verdiği ve geceleri yatağına yattığı zaman hissettiği o uyuşukluk hissi kalmıştı geriye. Bir ara annesini aramayı düşündü, ama bunun düşüncesi bile tüylerini diken diken etmeye yetti. Bunu hemen kafasından atmaya çalıştı. Rex neredeydi acaba? Şeftali bahçesindeki bütün aletler dökülüyordu. Bu yüzden Rex sürekli etrafta bir şeylerle uğraşıyordu. Murphy farkında olmadan onu aramaya başladı. Sonunda ambarın yanında, paslı, yeşil traktörlerden birinin başında buldu onu.

"Sanırım haklıydın. Sorun marştaydı."

Rex ayağa kalkıp ona doğru döndü. Ter içinde kalmıştı ve boynunda yağ lekesi vardı. Elleri de yağ içindeydi.

"Biliyorum." Gülümseyerek ellerini üzerine sildi. "Hâlâ Mertie Creek'teki barın önünde duruyor, değil mi?"

"Evet, oraya gitmem mümkün değil."

Rex ellerini beline koyup traktöre baktı. "İşim neredeyse bitti sayılır. İstersen seni oraya götürebilirim."

Murphy gözlerini kısıp Rex'i süzdü. "Gerçekten mi?"

"Ne kadar baş belası olursa olsun, Leeda'nın arkadaşı benim de arkadaşımdır." Rex alaylı alaylı sırıtıyordu. "İstersen araba mezarlığında durup sana yeni bir marş da alırız."

Murphy onu taklit ederek ellerini beline koydu. "Karşılığında hiçbir şey alamazsın ama?" diye takıldı.

"Ah, Tanrım!" dedi Rex gözlerini devirerek.

On dakika sonra Rex'le arabanın önünde buluşup yola koyuldular.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birkaç dakika boyunca konuşmadan yola devam ettiler. Rüzgâr Murphy'nin yanaklarını okşayıp geçiyordu.

"Bahçen güzel görünüyor," dedi Rex.

Murphy oturduğu yerde koltuğuna gömülmüştü. Dönüp Rex'e baktı. Bahçeyi temizlediğini nereden biliyordu ki? Ayrıca o anda o bahçeyi gerçekten de kendi bahçesi gibi görmeye başladığını fark etti. Murphy başını salladı. "Evet. Biliyor musun, orada bir de şeftali ağacı var. Ama nektarinler böcekli çıkıyor."

"Yazık," dedi Rex.

Murphy daha önce annesinin erkek arkadaşı olmayan bir erkekle ya da ona asılmayan bir erkekle hiç aynı arabada bulunmamıştı. Bu yüzden nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. Arkasına yaslanıp camdan dışarıyı izleyerek Rex'in çaldığı müzikleri dinlemeye başladı. Şahane bir müzik zevki vardı. Belirsiz, muğlak bir biçimde başlayan gün şimdi gerçeküstü bir hal almıştı. Çimenler pırıl pırıl bir yeşile dönmüştü. Havada baş döndürücü bir koku vardı. Murphy kolunu uçak gibi camdan dışarıya uzatmıştı. Rex'in hoparlörlerinden gelen müziği damarlarında hissediyordu. Sanki yolda ilerlemelerini sağlayan müziğin kendisiydi.

Araba mezarlığına ulaştıkları zaman Rex birkaç tane arabaya eğilip marşlarını kontrol etti. Sonunda düzgün bir tane bulup marifetli elleriyle marşı söküp çıkardı. Murphy de hemen arkasında yere çömelmiş, motor yağının kokusunu içine çekerek onu izliyordu. Oradan Mertie Creek'e gittiler. Gün ışığında bar o kadar farklı görünüyordu ki! Baştan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sağma yapılan bir örgünün arka tarafındaki düğümler gibi karman çormandı. Yellowbaby hâlâ otoparkta duruyordu.

Rex sürücü koltuğuna eğilip on beş dakika kadar marşa basarak motoru tekrar tekrar çalıştırmaya uğraştı. Sonunda motor çalıştığı zaman yüzünde düşünceli bir ifadeyle pencereden başını uzattı.

"Araba mezarlığından sana bir kapı kolu da ayarlayabiliriz. Debriyajı da sağlamlaştırırım. Bu hafta bir ara hallederim istersen."

"Teşekkürler."

Ayağa kalkıp Murphy'ye yol verdi. Murphy, Rex'in kolunun altından geçip koltuğa yerleşti. Rex cama eğilip gözlerini kırpıştırarak Murphy'ye baktı. Murphy dostça bir gülümsemeyle Rex'e karşılık verdi. "Tamamdır." Başını sallayıp gerinerek omuzlarını kaldırdı. Keşke Rex'le flört ediyor olsaydı, o zaman işi daha kolay olurdu. "Pekâlâ..."

"Hâlâ bahçede yapacak işlerim var. Seninle orada görüşürüz."

Murphy kontağı çevirip arabayı çalıştırdı. Dönüp Rex'e bakmadı bir daha. "Tamam, görüşürüz."

Şeftali bahçesine döndüğü zaman Murphy, bahçesine gidip biraz daha çalıştı. Sabahtan bu yana güller açmaya başlamıştı bile. Alet kutusundan aldığı malayla toprağı kazıp havalandırdı. Aslında ne yapması gerektiğini tam olarak bilmiyordu, ama daha önce böyle yapıldığını görmüştü.

Bir saat kadar sonra tekrar yatakhaneye döndü. Paravanla çevrilmiş muslukta yüzünü yıkayıp saçlarını ıslattı. Ya-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nakları çamur içindeydi. Sonra duvara dönüp gömleğini çıkardı ve koltukaltlarını yıkadı. Sonra gömleğini önüne doğru tutarak sabunu almak için arkasını döndü.

Rex bir metre kadar arkasında durmuş, ona bakıyordu. Vücuduna değil, tam gözlerinin içine.

"Ah, selam," dedi Murphy. Elleriyle vücudunu sıkıca örtmüştü. Bu Murphy için gerçekten de fazla ahlaklı bir hareket sayılırdı. Rex ona bakıp gözlerini aşağı indirdi.

"Selam."

Murphy'nin kalbi deliler gibi atmaya başladı. Normalde oğlanlar göğüslerini gördüğü zaman attığı gibi değil ama. Şu anda çok daha hızlı atıyordu ve beklenmedik bir şekilde gelmişti bu his. Murphy tek eliyle gömleğini sıkı sıkı göğsüne bastırdı ve diğer eliyle de ıslak saçlarının arkaya doğru atmaya çalıştı.

"Şey, çıkar mısın lütfen?"

Rex elini boynuna atmış, hatur hutur ensesini kaşıyordu. Gözlerini bir an olsun Murphy'nin gözlerinden ayırmıyordu. "Tabii, Leeda döndü mü diye bakmaya gelmiştim de."

"Hayır, dönmedi," diyerek kaşlarını çattı Murphy. Rex hâlâ kıpırdamıyordu.

"Rex?"

"Evet, tamam, pardon." Rex arkasını dönüp yatakhaneden çıktı. Murphy güneşten bronzlaşmış ensesine bakakaldı. Hâlâ sırtından sular süzülüyordu, ama bir süre gözlerini Rex'ten alamadı. Aklından neler geçtiğini çözmeye çalışıyordu.

Murphy gömleğini üzerine geçirip kollarını göğsünde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kavuşturdu. Bir an için kendini çırılçıplak ve savunmasız hissetti ve bu korkunç bir histi. Murphy bu tuhaf, ne idüğü belirsiz duyguyu bastıracak başka bir hisse tutunmaya çalışıyordu. Kızgınlık en güvendiği duyguydu ve biraz düşünürse ona kızacak bir sebep bulabileceğinden emindi. Gerçekten de bu yalnızca birkaç saniyesini aldı.

Rex onu gözetliyordu. Tıpkı diğerleri gibi o da Murphy'yi gözetliyordu.

Bir anda savunma kalkanını tekrar ele aldı ve öfke bir sis gibi çöktü üzerine. Rex de tıpkı diğer erkekler gibiydi. Gerçek buydu. Diğerlerinden hiçbir farkı yoktu onun da.

Murphy rahat bir oh çekmişti. Hayal kırıklığına uğratılmak şahane bir histi.

Meyve bahçesinin sıcak ve tozlu havasıyla karşılaştırılınca Cawley-Smithlerin malikânesi Breezy Buds Plantation oldukça serindi ve içerideki hava taptazeydi. Leeda güneş gözlüklerini konsolun üzerine bırakıp etrafa bakındı. Hiç bu kadar perişan görünmemişti herhalde. Ter içindeki gömleğinin alt düğmelerini iliklememişti. Şortu kalçalarından aşağı düşecek gibi görünüyordu. "Anne?"

"Onlara kaçta geleceğimizi söylemiş miydin?" diye sordu Birdie.

Leeda başını salladı. Buna hiç şaşırmamıştı aslında, ama yine de kalbi kırılmıştı. Annesini üç haftadır görmüyordu.

İç geçirdi. Annesine bakınmayı düşündü, ama buna gerek olmadığına karar verdi sonunda. "Ben bir duş alacağım. Seninle havuz başında buluşuruz, olur mu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birdie evin arka tarafına doğru yürümeye başladı.

Leeda üst kattaki kendi banyosunda güzel kokulu sabunlarıyla şampuanlarının tadını çıkarıyordu. Yoğun bir buhar eşliğinde oldukça uzun süren bir duşun ardından odasına geçer geçmez en sevdiği düşük belli pembe bikinisini giydi. Beline bir havlu sarıp çalışma masasının üzerinde birikmiş zarfları incelemeye koyuldu. Üye olduğu dergilerin yenileme formları ve girlshop.com'dan sipariş ettiği giysilerin faturaları gelmişti. Zarfların en altında kalın, kare şeklinde bir zarf duruyordu. Üzerinde siyah elyazısıyla Bayan Leeda Cawley-Smith'e yazıyordu.

Leeda mührü koparıp zarfı açtı ve incecik bir kâğıdın arasına sarılmış kartı zarfın içinden çıkardı. Zarfın içi leylak kokuyordu ve kartın üzerinde de leylak yaprakları vardı. Bu Danay'nin davetiyesiydi.

Leeda alt kata inip geniş oturma odasını ve misafir salonunu geçip bahçeye çıktı. Havuz kocamandı ve tam bir kare şeklindeydi. Havuzun diğer ucuna kayadan bir duvar örülmüştü. Taşların arasından havuza şırıl şırıl sular dökülüyordu. İtalyan fayanslarla döşenmiş teras güneşte parıldıyordu. Bayan Cawley-Smith, Danay ve Birdie yüzüstü uzanmış, güneşleniyorlardı.

Birdie şezlongunu havuzun kenarına doğru çekmiş, diyet kolasını yudumluyordu. Saçları sırılsıklamdı. Leeda'yı gördüğü zaman ona bakıp gülümsedi. Bayan Cawley-Smith ve Danay'nin yüzleri birbirine dönüktü ve gözlerinde güneş gözlükleri vardı. Danay üstsüz güneşleniyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Leeda, ablasının ne kadar da kusursuz göründüğüne bakıp şaşırmadan edemedi. Annesi ve kardeşi ne kadar da birbirine benziyordu, tıpkı aynı kadının öncesi ve sonrası gibiydiler.

Leeda bikinisinin altını çekiştirerek sandalyelerden birini havuz kenarına çekti.

"Havuzda çıplak yüzebiliyor muyuz artık?"

"Bikini izi kalmadan yanmam lazım. Gelinliğimin sırt dekoltesi var," diye homurdandı Danay. Dudaklarından başka hiçbir yeri kıpırdamamıştı bunu söylerken. Leeda, ablasının gelinliğini aldığını bile bilmiyordu. Başnedimenin bu gibi şeyleri bilmesi gerekmiyor muydu?

"Öğle yemeği ne oldu?" Leeda belini kaşıyarak hafifçe ona doğru döndü.

"Üzgünüm tatlım. Biz acıkınca bir şeyler atıştırdık. Lydia geldiği zaman ne istiyorsanız söyleyin siz Birdie'yle."

Leeda dişlerini sıkıyordu. Birdie'ye bakarak geçip sandalyesine oturdu. Birdie omuz silkti. Leeda kalbinin böyle kırılmasından nefret ediyordu. Önemsemez bir tavırla ablasına döndü. "Davetiyemi aldım. Ama 'Leeda ve misafiri' diye eklemeyi unutmuşsun."

"Nasıl yani?"

"Yani kavalyemi!"

Danay "bu mu yani?" der gibi bir bakışla kafasını çevirdi. "Lee, küçük bir tören olacak bu. Evli ya da nişanlı olmadığı sürece kimse arkadaşını getirmiyor."

Leeda içinin sızladığını hissetti. "Rex ne olacak peki?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Leeda," diyerek araya girdi Bayan Cawley-Smith, "bir geceliğine o olmadan yapamaz mısın?"

"Ama ben başnedimeyim."

Annesi de, Danay de hiçbir cevap vermedi. Birdie kolasının sonuna gelmişti ve pipetten tuhaf bir ses çıkararak son yudumu içine çekti. Bunun üzerine utanarak Leeda'ya baktı.

"Bu haksızlık ama anne."

Lucretia gözlerini devirip rujlu dudaklarını büzdü.

"Leeda, başnedimenin kavalyesi genellikle sağdıç olur," dedi Danay duygusuz bir ses tonuyla.

Leeda'nın tüyleri diken diken oldu. Brighton'ın sağdıcı o kel, gay kuzeniydi. Onunla birkaç kez karşılaşmışlardı ve adam Leeda'ya bir prenses gibi davranmıştı. Öyle ki Leeda sonunda utancından kıpkırmızı olmuştu.

"Ama..." Leeda kendini çok çaresiz hissediyordu. Bu kapana kısılmış olmaktan da öte bir şeydi. Danay'ye tapınmak üzere düzenlenmiş böyle büyük bir ritüelde yanında Rex olmadan saatler boyunca ailesiyle baş başa kalmak kâbustan beterdi. Tutunacak hiçbir şeyi olmayacaktı. Bu şekilde kendini kaybedebilirdi. Hatta şimdiden kaybetmişti. Ama o gün şu an hissettiği çaresizlik duygusu on katına çıkacaktı.

"Birdie'nin davetiyesinde de arkadaş getirebileceği yazmıyor," diye araya girdi Danay. "Bak, o hiç şikâyet ediyor mu?"

Birdie irkilerek başını kaldırdı.

"Birdie hiçbir şeyden şikâyet etmez ki. Asla." Leeda se-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sinin titrememesi için elinden geleni yapıyordu.

Danay, Birdie'ye döndü. "Birdie, sen de bir şey söyle. Yanında kavalye getiremediğin için kızmıyorsun, değil mi?"

Birdie huzursuzca önce Danay'ye, sonra Leeda'ya baktı. "Şey, bilmem ki" diyerek ayağa kalktı sonra. Şişesini yere koyup balıklama havuza atladı. Onlardan olabildiğince uzak bir köşeye yüzdü. Leeda, Birdie'nin ne kadar rahatsız olduğunu görünce daha da perişan oldu.

Danay de ayaklandı. "Gidip Lydia'yı bulacağım. Bize atıştıracak bir şeyler getirsin. Sen ne istiyorsun?" diye sordu Danay. Geçerken sevecen, ama küçümseyen ve umursamayan bir tavırla Leeda'nın başını okşadı.

Bu Leeda'ya ailesinin yanında her zaman hissettiği o duyguyu hissettirmişti yine. Kocaman bir duvara çarpmış gibi yani. Dönüp annesine baktı sonra. Bu kez başına bir tuğla yemiş gibi oldu. Annesi gerçekten de Danay'yi daha çok seviyordu. Belki yalnızca birazcık, ama yine de bu doğruydu. Onu daha çok seviyordu işte. Danay eve girip gözden kaybolduğu sırada Leeda arkasından bakakaldı.

Cawley-Smithler, iki kızlarına da tanrıça isimleri vermişti. Ama bu da Cawley-Smith Ailesi'ne özgü bir yapmacıklıktı işte. Lucretia mitolojiden bir gram bile anlamaz, ama anlıyor gibi gözükmeye çalışırdı. Bu yüzden de isimleri yanlış yazılmıştı aslında. Ama Danay o tanrıça ismini iyi taşıyordu doğrusu. Cam pervazların arasında gözden kaybolduğu sırada annesinin o fazladan sevgisi bir yoyo gibi üzerinde sallanıyordu sanki.

Leeda tırnaklarını yemeye başladı. İçeri girip hemen

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Rex'i aramak istiyordu. Bu gibi durumlarda hep böyle yapardı zaten. Ama içten içe alınıyor olsa da Birdie'nin annesiyle yalnız kalmaktan nefret edeceğini de biliyordu. Bu yüzden Rex'in onu rahatlatmak için söyleyebileceği sözleri tekrarladı içinden. Ama ailesi için yeterince iyi olmadığı gerçeğini mazur gösterecek bir neden bulamıyordu bir türlü.

***

Geri döndüklerinde Murphy ön verandada oturuyordu.

"Bizi mi bekliyordun?" diye sordu Birdie. Murphy etrafına bakınıp omuz silkti. Onları beklediği apaçık ortadaydı. Bu haliyle yolunu kaybetmiş yavru köpeklere benziyordu.

"Jakuzide mi boğuldunuz yoksa diye merak ettim," diye mırıldandı alaycı bir şekilde.

"Hava jakuzi için fazla sıcaktı," diye takıldı Leeda.

"Göle gitmek ister misiniz?" diye sordu Murphy.

Kızlar kendilerini Smoaky Gölü'nün kıyısındaki çimenlere atmıştı. Leeda kendini çok çaresiz hissediyordu. Ama nedense bunu dile getirme gereği duymamıştı. Birdie ve Murphy'yle birlikte uzanıp bulutları izlemek öyle rahatlatıcıydı ki!

"Hiç değilse nişana siz de benimle gelir misiniz?" diye sordu Leeda bir anda. Birdie de, Murphy de şaşırıp kalmıştı. "Sanırım bunu tek başıma yapamayacağım."

Birdie ve Murphy sessizce başını salladı. "Bu Danay'nin mihrapta reddedilirkenki hali," dedi Leeda gökyüzünde süzülen şişman bir bulutu işaret ederek.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bu Danay ve annenin tren raylarına bağlanmış hali," diye ekledi Murphy başka bir bulut kümesini göstererek.

Birdie de bulutları inceliyordu şimdi. "Şurada kocaman, çikolatadan yapılmış bir Paskalya tavşanı var," dedi. "Meryem Ana'nın hemen yanında oturuyor."

Kızlar kahkahalara boğuldular.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Altı

Ertesi gün durmadan yağmur çiseleldiği için şeftali toplama işi iptal olmuştu. Birdie yağmurda dışarı çıkıp bahçeyi çevreleyen çalılıklardaki böğürtlenler olmuş mu diye bakmaya gitti. Meyve suyu imalathanesi çiftliğin diğer ucundaydı. Birdie eşofmanının kapüşonunu indirdiği zaman imalathanenin kapısının açık olduğunu gördü. İçerideki ışıklar da yanıyordu. Kapüşonunu tekrar başına geçirip derin derin nefes aldı. Eğer Enrico içerideyse bu kez geçen sefer yara bandı meselesinde olduğu gibi işleri mahvetmeyecekti. Yavaş yavaş eşiğe doğru yürüdü.

Enrico loş lambanın altında oturmuş, kitap okuyordu. Birdie'yi gördüğü zaman gülümsemedi. Sadece sessizce ba-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

şını salladı. Birdie eşofman üstünü çekiştirip kot şortunun paçalarını düzeltti. Şortu kalçalarından düşecek gibi duruyordu. Ya Birdie giderek küçülüyordu ya da bu şortu çok giydiği için bel kısmı genişlemişti artık.

"Ne okuyorsun?" diyerek Enrico'nun arkasına geçip omuzlarının üzerinden başını uzattı. Mis gibi bir şeftali suyu ve talaş kokusu sarmıştı burnunu. Enrico, Gabriel Garcia Marquez'in *Kolera Günlerinde Aşk* kitabını okuyordu.

"İspanyolcasını daha önce okumuştum," dedi Enrico. "Bu yüzden İngilizce çevirisini daha rahat anlayabiliyorum."

"Ah."

Birdie çocuğun omzuna sıcacık nefesini üflediğinin farkındaydı. Bu yüzden bir adım geri çekildi hemen.

"Sen ne okursun?" diye sordu Enrico kitabını kucağına bırakıp Birdie'ye dönerek. Yağmur yağdığı halde hâlâ sıcak ve yapış yapış bir hava vardı. Enrico'nun dudaklarının üzeri ter içindeydi.

"Ben televizyon izlemeyi daha çok seviyorum," dedi Birdie şapşalca sırıtarak. Üzerinde herhangi bir avize olmaksızın öylece tavandan aşağı sarkan ampulün kordonuna çarpmıştı. Lamba bir ileri bir geri sallanmaya başladı. "Burada kendini yalnız hissetmiyor musun böyle?"

Enrico hafifçe gülümsedi. "Hayır. Yalnız olmayı seviyorum. Evde çok gürültü var."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Birdie meyve suyu cenderesine yaslanarak. Enrico'nun iri gözleri ve ciddi bakışları altında midesi ağrımaya başlamıştı. "Ben de yalnız

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olmayı severim. Bazen kendi başıma odama kapanırım, ama..."

"Odalar bunun için biraz fazla küçük."

"Biliyorum." Huzursuzca iç geçirdi. "Üzgünüm."

Enrico hâlâ gülümsüyordu. Başını iki yana salladı. "Senin bir suçun yok ki." Başını eğip kitabına baktıktan sonra tekrar Birdie'ye döndü. "Belki bana şuradaki kelimeler konusunda yardımcı olabilirsin ha?"

"Elbette."

Enrico yüzünde ciddi bir ifadeyle kaşlarını çatıp kitabın sayfalarını karıştırmaya başladı. Sayfalardan birinde durup kitabı Birdie'ye uzattı. Alem kelimesinin altı çizilmişti.

"Hımm." Birdie bu kelimenin anlamını en iyi nasıl açıklayabileceğini düşündü. "Bu eğlenmek anlamına gelir."

Enrico altdudağını ısırarak usulca başını salladı. Düşünceli düşünceli dudağını emiyordu şimdi. Bu Birdie'nin aklını başından aldı. Sanki o anda dünyadan yok olup gidecekti. Bir şeyler oluyordu. Bu şekilde devam edemezdi.

"Peki, ya bu?" diye sordu Enrico başka bir sayfada başka bir sözcüğü işaret ederek. Kaplanmış kelimesiydi bu.

Birdie başını eğip kitaba baktı. Sayfanın üzerindeki harfler gözünün önünde hareket ediyordu. Çölde serap görmek gibi bir şeydi bu. Kalp atışları öyle hızlanmıştı ki Enrico'nun bunu duyabildiğine emindi. "Şey, bu örtmek gibi bir şey."

Enrico diğer kelimeye işaret ettiği zaman Biride sayfaya dokunmak üzere uzandı, ama parmakları Enrico'nun parmaklarına değdi.

"Şey, ımm, sanırım... bu şey..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birdie başını kaldırıp Enrico'ya baktı. Yüzü yalnızca birkaç santim ötesindeydi şimdi. İlk başta hemen başını çevirip öteki tarafa bakması gerektiğini düşündü, ama sonra cesaretini toplayıp kıpırdamadan ona bakmaya devam etmeye zorladı kendini. Enrico bunu fark etmemişti henüz. Hâlâ sayfadaki kelimeye ve ellerinin birbirine değdiği yere bakıyordu. Başını hafifçe eğdi. Çenesinin gölgesi kitabın üzerine vuruyordu.

Enrico boğazını temizleyerek hafifçe irkildi. Sonra geri çekilip kitabın sayfalarını karıştırarak, "Ben en iyisi sözlükten bakayım," dedi özür diler gibi bir ses tonuyla. Sesi öyle kısık çıkmıştı ki!

Birdie bir belirsizlik içinde kaldı. Yüzünün kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyordu. Usulca bir iki adım geriledi. Aptal gibi aceleyle kaçmak istemiyordu. "Şey, evet, emin değilim." Kelimeyi görmemişti bile halbuki.

Lanet olsun! Lanet olsun! Lanet olsun!

Belki de kendini öptürmeye çalıştığını fark etmemiştir diye düşündü.

"Peki," dedi soğuk bir ses tonuyla. Var gücüyle Enrico'nun az önce olanları anlamamış olması ihtimaline sarılıyordu. "Şey, benim gidip Poopie için böğürtlen toplamam gerekiyor." Bir an için dişlerini göstererek sırıttı, kendini bu yüzden Horatio Balmeade gibi yapmacık hissetti. "Poopie şahane turtalar yapar." Sesi utançla öyle bir kısılmıştı ki turta sözü tahta gibi çıkmıştı ağzından. Tanrım! "Ama yardıma ihtiyacın olursa bana yine sorabilirsin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Enrico gözleri fal taşı gibi açılmış, Birdie'ye bakıyordu. Birdie geri geri yürüyerek dışarı çıktığı sırada tren kazasını izleyen meraklı bir seyirci gibi gözüküyordu adeta.

Neyse ki Birdie bu kez dışarı çıkarken yere devrilmemişti.

Poopie mutfakta turta hamurunu hazırlamış, sabırla Birdie'nin böğürtlenleri getirmesini bekliyordu. Ama Birdie böğürtlenleri tamamen unutmuştu.

"Birdie aklın nerede senin?" diye sordu Poopie kafasını iki yana abartılı bir biçimde sallayarak.

Birdie onu duymazdan gelip kafasını buzdolabının içine soktu. Sinirini bastırmak için şöyle kıtır kıtır yiyebileceği bir şeyler arıyordu. Dolapta yalnızca bir torba havuç vardı. Buzlukta kurabiye filan da yoktu tabii. Hiçbir şey yoktu. Eve abur cubur almayı ne zaman bırakmıştı ki?

"Baban yarın Bay Balmeade'ye bazı evraklar götürmeni istiyor," dedi Poopie arkasına geçip. Ama Birdie onu dinlemiyor, onun hâlâ böğürtlenlerden bahsediyor olduğunu sanıyordu. Hırsla arkasını dönüp buzdolabının kapağını sert bir biçimde kapattı.

"Lanet olası böğürtlenler kimin umurunda ki?" diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

Poopie'nin ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. Bu haliyle öyle komik görünüyordu ki! Poopie başını iki yana sallayıp yukarı baktı. Sonunda böğürtlenleri toplamaya kendi gitti. Geçerken Aziz Yehuda heykelinin başını okşamayı ihmal etmedi tabii.

***

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Neden ben de sizinle geliyorum ki? O adamın yüzünü görmeye bile dayanamıyorum."

"Bizimle geliyorsun, çünkü adamın yüzünü görmeye bile dayanamadığın için oraya gittiğimizde onunla rahat rahat alay edebilirsin," dedi Leeda arkasından kendisine dil çıkarmakta olan Murphy'ye dönerek.

"Benim içimi okuyorsun gerçekten de" dedi Murphy ruhsuz bir yüz ifadesiyle.

Birdie elinde tuttuğu zarfların içine yerleştirilmiş belgeleri Balmeade Golf Kulübü'nü meyve bahçesinden ayıran çitlerin öteki tarafına fırlatıp çitlere tırmanmaya başladı. Ayağını demir parmaklıklara koyduğu anda şıp diye öbür tarafa atlayıverdi. Sabahtan beri yüzünde kızgın bir ifade vardı. Balmeade Golf Kulübü'ne ayak basar basmaz yüzündeki o öfke dolu ifade daha da belirginleşmişti.

"Hey, Birdie, bugün iyi günündesin," dedi Murphy. Görünüşe bakılırsa, o da Birdie'nin bu halini fark etmişti. Murphy her şeyi böyle dobra dobra söylediği zaman Leeda korkup siniyordu hemen, ama Birdie hafifçe gülümsemişti sadece.

"Teşekkürler."

Birdie kısa bir tulum, içine de turuncu bir bluz giymişti ve gerçekten de iyi görünüyordu aslında. Zayıflamıştı da biraz. Önceki gün Enrico'yla meyve suyu imalathanesinde olanları kızlara anlatmıştı. Şimdi bir de düşman topraklarına giriyorlardı. Birdie güpegündüz yumuşacık çimenleri olan bir bahçede değil de gece vakti dar bir sokakta tek başına kalmış biri gibi ayaklarını yere sürttü. İçten içe kendini tehdit

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

altında hissediyor gibiydi.

"Benimle geldiğiniz için teşekkürler çocuklar," dedi. Bir an için yüzündeki ifade yumuşadı.

Birdie'nin anlattığına göre Walter, ondan Horatio Balmeade'nin ofisine bazı kâğıtlar götürmesini istemişti. Adam saat tam ikide evrakları almak için ofisinde olacaktı. Walter, Birdie'nin tek başına gitmesini istemişti. Ayrıca golf kulübüne uygar insanlar gibi ön kapıdan girmesini tembihlemişti. Ama Birdie onu dinlemeyip yanına Murphy ve Leeda'yı da almıştı. Ayrıca Murphy'nin iğnelemeleri yüzünden şimdi de çitten atlıyorlardı.

"Dosyada ne var?" diye sordu Murphy. Birdie omuz silkti.

"Merak etmiyor musun? Belki de içinde Bayan Balmeade'nin çıplak fotoğrafları vardır."

Birdie biraz olsun gülmedi. "Bence dosyalara bakmam doğru olmaz. Özel hayata saygısızlık olur bu." Huzursuzca iç geçirdi. "Siz de orada uslu duracaksınız, değil mi?" diye sordu Murphy'ye dönüp. Son derece diplomatik bir strateji izliyordu.

"Tweety Bird," diye cevap verdi Murphy cebinden çıkardığı şeftaliden kocaman bir ısırık alarak. "Leeda'nın uslu duracağından emin olabilirsin."

Leeda çitin önünde durmuş, öteki tarafa nasıl geçeceğini düşünüyordu. Golf kulübüne gideceklerini duyunca etek giymeye karar vermişti. Ayrıca arkadaşı Alicia'nın partisinde baskın olunca Rex'in onu tutup çektiği gece dışında daha

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

önce hiç çitten atlamamıştı. O gece bacağında kocaman bir morluk oluşmuştu.

"Hadi Lee," dedi Murphy. O da karşı tarafa geçmişti.

Leeda çite bakıp ayağını tellerden birine attı. Ayağı acıdı. Ayak parmakları birbirine yapıştı adeta.

Ayağını çekip geriledi.

"Tırman işte," diye üsteledi Murphy.

"Altımda etek var." Leeda bunu söylediği anda Murphy'nin dalga geçmeye başlayacağını biliyordu. Bu yüzden hem utanmış hem de sinir olmuştu.

Murphy elbette ona bir uzaylıymış gibi bakıyordu şimdi. "Tanrım! Birdie, Leeda'nın külodunu görebilmek için onu ta buralara getirdiğimize inanamıyorum. Ama görünüşe bakılırsa planımız suya düştü!" Leeda'nın kafası karıştı. Gözlerini kırpıştırarak Murphy'ye bakıyordu. Ama Birdie yarım yamalak da olsa kıkırdamıştı. Murphy saçmalama der gibi bir bakışla Leeda'ya baktı. "Ne olacak ki? Burada sadece Birdie ve ben varız."

"İçimde tanga var," dedi Leeda sert bir ses tonuyla.

Murphy boş gözlerle ona bakıyordu.

Leeda sonunda düşerse onu tutsunlar diye Birdie ve Murphy'yi bir hizaya getirdi. O bebek pembesi tangasını gözler önüne sererek çite tırmandı ve pat diye diğer tarafa indi. Özenle biçilmiş yumuşacık çimenlerin üzerinde yürümeye başladılar. Çimenlerin üzerinde yer yer karşılarına küçük bir havuz ya da bir kum tepeciği çıkıyordu. Kulüp binası karşılarında bembeyaz duvarlarıyla pırıl pırıl yükseli-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu. Az önce tam önlerinden beyaz giysiler içinde yaşlı bir çifti taşıyan küçük bir golf arabası geçmişti. Leeda eskiden bu kulübe gelmeye bayılırdı. Ama şimdi kendini bir anda insanın kafasını bulandıran sahte bir televizyon şovunda gibi hissetmişti. Birdie'nin nasıl olduğunu kontrol etmek için yan gözle kuzenine baktı.

"Bu ağaçlar çok çirkin," dedi Birdie yüzünü buruşturarak. Zayıf İtalyan çamlarını işaret ediyordu. Leeda her zaman bu ağaçların güzel olduğunu düşünmüştü, ama şimdi zevkinin değiştiğini fark etti. Ağaçlar gözüne çirkin görünmüyordu, ama yine de bir tuhaf duruyorlardı.

"Şu ağaçlardan birini Horatio Balmeade'nin poposuna sokmak isterdim," dedi Murphy. Birdie kıkırdamaya başladı.

Şunu itiraf etmesi gerekiyordu ki Murphy gerçekten de lafını gediğine oturtuyordu. Ama bu Leeda'yı huzursuz ediyordu biraz. Murphy'nin de Danay'nin partisine gelebilmesi için Walter Amca'nın karşısında atmadığı takla kalmamıştı. Ama Murphy'nin işleri mahvetmesinden korkuyordu. Walter Amca şimdiden Leeda'ya şüpheli gözlerle bakmaya başlamıştı. Belli ki artık onun Birdie için sandığı kadar iyi bir örnek teşkil etmediğini düşünüyordu. Ama yine de daha çok Murphy'yi suçluyor gibiydi.

Murphy'nin Birdie'nin arkasından, neredeyse Horatio Balmeade'nin kıçını tekmelemeye gidiyormuş gibi kollarını savura savura yürüdüğünü görünce, belki de o gece onu yatakhanede bırakmanın en iyisi olacağını düşünmeden edememişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kulübün lobisi son derece genişti ve tam karşılarında uzun bir koridor uzanıyordu. Klimanın serinliği, etrafta dolaşan insanların düzgünlüğü ve şeftali bahçesinin yatakhanelerine kadar her yeri dolduran o güzelim toprak kokusunun aksine burada hâkim olan o hijyenik, kişiliksiz koku Leeda'nın adeta başını döndürdü. Leeda etrafına bakınıp Rex'i aradı, ama göremedi.

"Çocuklar, siz burada bekleyin," dedi Birdie.

Leeda ve Murphy kapının önündeki deri koltuğa serildi. Birdie koridora doğru ilerlerken tıpkı elektrikli sandalyeye giden bir mahkûmu andırıyordu.

"O dosyaların içinde ne olduğunu çok merak ediyorum," dedi Murphy karamsar bir ses tonuyla. Ayağını pat diye mermer zemine vurdu.

"Bu iyiye işaret değil," dedi Leeda imalı gözlerle Murphy'ye bakarak. "Sence Birdie de durumun farkında mıdır?"

Murphy koridorda hızla onlara doğru yaklaşmakta olan Birdie'ye baktı ve tekrar Leeda'ya döndü. "Evet, farkında," dedi sessizce. Birdie iyice yaklaşmıştı. Neşeli bir ifade takınmaya çalışarak Birdie'ye döndü. "Onunla konuştun mu?" Birdie'nin göğsü bir inip bir kalkıyordu. Neredeyse ağlayacak gibiydi.

"Odasında yoktu."

"İkide gelmeni söylememiş miydi sana?"

Birdie omzunun üzerinden dönüp arkasına baktı. "Evet. Dosyaları masasının üzerine bıraktım." Sonra Murphy ve Leeda'ya döndü. "Hadi, bu lanet olası yerden gidelim artık."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hey, Birdie, nereye gidiyoruz?" diye sordu Leeda.

Birdie cevap vermedi. Çünkü o da bilmiyordu. Uzun adımlarla ilerliyordu sadece. Tek istediği golf kulübünden olabildiğince çabuk bir biçimde uzaklaşmaktı. Balmeade Golf Kulübü'nün her tarafından zenginlik fışkırıyordu. Her tarafta bahçıvanlar fundalıkları biçiyor, etraflarında onlarca beyaz golf arabası dolaşıyordu. Kuzeydeki özel mülklerin yan tarafında yeni villalar yükseliyordu. Burada herkes beyazdı; beyaz giysiler içinde beyaz golf arabalarında geziyordu. Sahanın arka tarafındaki otoparkta dizi dizi spor arabalar park edilmişti. Kimse iki adım yürümeye gelemiyordu çünkü. Golf oynayanların hepsi de erkekti.

"Birdie, sen iyi misin?" diye seslendi Murphy ona yetişmeye çalışarak.

Birdie arkasını dönüp Leeda ve Murphy'ye baktı ve yutkundu. İçten içe hissettiği o öfke dalgasını bastırmaya çalışıyordu. Derin bir nefes aldı. "O dosyaların içinde bahçeyle ilgili bilgiler var. Dayanamayıp baktım. Kaç dönüm olduğu, kaç tane ağaç olduğu, arazi planı."

Leeda ve Murphy büyük bir ciddiyetle onu dinliyordu.

Birdie kollarını kavuşturarak gözlerini kırptı. Bu çok büyük bir sürpriz sayılmazdı tabii, ama yine de bir anda şok olmuştu. "Şu anda... şu anda her şeyi yakıp yıkmak istiyorum."

O sırada golf sahasının birinci deliğinin oradaki fundalıkların önünde duruyorlardı. Birdie tam fundalıklara tekme atmaya hazırlanıyordu ki Murphy kolundan çekip onu kenara itti. Üçü birden çalıların arkasına saklandı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne var?" diye tısladı Birdie. Murphy'nin ne gördüğünü anlamaya çalışıyordu. O sırada elli metre kadar ileride Horatio Balmeade'nin yanında bir adamla sahada dolaştığını gördü.

"Neden saklanıyoruz ki?" diye fısıldadı Birdie, Murphy'ye dönüp. Murphy cevap vermedi. Yeşil gözlerini bir an için sinsice kıstı ve yüzünde, aklına şahane bir fikir gelmiş gibi bir gülümsemeyle cebindeki yarısı yenmiş şeftaliye uzandı.

"Al bakalım," diyerek şeftaliyi Birdie'ye uzattı. Şeftalinin suyu Birdie'nin parmaklarından aşağı damlıyordu. "Sana doğru yaklaştığı zaman bununla şişleyeceksin onu!"

Birdie'nin gözleri fal taşı gibi kocaman açıldı. "Hayır!"

"Murphy," dedi Leeda kısık ve gergin bir ses tonuyla.

"Hadi ama." Murphy şeftaliyi Birdie'nin eline tutuşturup sırıtmaya başladı. Şeftali Birdie'nin ellerinde yapış yapış olmuştu. "Bunu yapmayı istediğini biliyorum. Sen de biliyorsun."

Birdie dönüp Leeda'ya baktı. Leeda başını iki yana salladı. "Yakalanacağız şimdi," diye tısladı. Birdie, ezilip hamur haline gelmiş olan şeftalinin çekirdeğini avuçlarında hissedebiliyordu.

"Güven bana, kendini çok daha iyi hissedeceksin," dedi Murphy.

Adamlar giderek onlara doğru yaklaşıyordu. Birdie, Horatio'nun pırıl pırıl, bembeyaz tişörtünü çalıların arasından görebiliyordu. Elindeki şeftaliyi sıkıca kavradı. İçten içe huzursuz bir heyecanla dolup taşıyordu. Murphy'nin o sinsi ba-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kışlarını ve beklenti dolu gözlerini gördüğü zaman neredeyse sinirden kahkahayı basacaktı.

"Olimpik bir havuz yapacağız," diyordu Horatio.

"Birdie, yapma," diye fısıldadı Leeda.

Birdie çok çabuk davranmıştı. Ayağa kalktı, şeftaliyi çalıların üzerinden Horatio'nun sırtına fırlattı ve tekrar saklandı.

"Ah!"

Murphy kıs kıs gülüyordu şimdi. Kahkahalarını bastırabilmek için eliyle sıkıca ağzına kapattı. Çalıların arasından olanları görmeye çalıştılar.

Horatio hafifçe eğilerek eliyle sırtına uzandı. Başının arkasını kaşıyarak gökyüzüne baktı, sonra çalılara, sonra tekrar yere baktı. Yanındaki arkadaşına dönüp yapmacık bir biçimde gülmeye başladı. Sesi öyle tuhaf çıkıyordu ki Birdie korkusundan olduğu yerde sindi. Yerdeki şeftaliyi eline alıp tekrar çalılıklara doğru döndü. Fundalıklara ve tam ters köşedeki küçük ağaçlara bakıyordu şimdi. Suratı öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Omuzlarını silkeleyip sırtını dikleştirdi. O sırada oradan geçmekte olan golf yardımcılarından birine seslenip o bölgeyi işaret etti.

Murphy yere eğilmiş vaziyette çalıların arkasında ilerlemeye başladı. Birdie ve Leeda da yerde sürünerek peşinden gidiyordu.

Sonunda çalıların arasında bir o tarafa bir bu tarafa dönüp çimenlerde koşarak kulüp binasının arka tarafına geçtiler. Balmeade'nin görüş alanından çıkmayı başarmışlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama anayola çıkana dek koşmaya devam ettiler. Yola çıktıklarında Birdie altına kaçırmış olduğunu fark etti. Murphy yerlere yuvarlanıp onu göstererek deliler gibi gülmese, anlamayacaktı herhalde. Leeda nefes nefese kalmıştı. Ter içinde Murphy'nin tepesinde dikiliyordu. Öyle gergindi ki o anda Murphy'nin kafasını ezip geçebilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

14 Şubat 1988 yılında Lucretia Cawley-Smith ve kocası cin tonikleri fazla kaçırıp kuzeni Cynthia'nın teklifini kabul ederek geceyi Darlington Şeftali Bahçesi'nde geçirmeye karar vermişlerdi. Her zaman tek çocuk istemiş olan ve sahip olduğu tek evladından da son derece memnun olan Lucretia, bundan birkaç hafta sonra ilk sabah bulantılarını hissettiği an, her zamanki gibi kaşlarını çatıp kader hükmünü vermeden önce ona danışmadığı için sinir olmuştu. Hayatın onun için hazırladığı sürprizlere hep böyle karşılık verirdi zaten.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Yedi

Leeda, aynanın karşısında gümüş rengi elbisesinin askılarını düzeltip buklelerini parmaklarıyla kıvırıp kabartarak son kez üstünü başını kontrol etti. Birdie ve Murphy koridorda duvara yaslanmış, onu bekliyorlardı. Birdie her zamanki gibi sade, pamuklu bir elbise giymişti. Murphy ise kalçalarından itibaren pilileri olan son derece seksi, minicik bir elbise giymişti. İkisi de çok güzel görünüyordu.

Leeda ilk başta Murphy'nin bu kadar güzel görünmesine sinir olmuştu tabii. Golf kulübündeki şeftali olayından beri ona soğuk davranıyordu, ama görünüşe bakılırsa, bu Murphy'nin umurunda bile değildi. Bu konuda Leeda'yla dalga geçmeyi de bırakmıştı. İlk başta o gün yakalanmadan kaçmayı başardıklarını belirtip Leeda'yı fazla pimpirikli ol-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

makla suçlamıştı. Ama Leeda sırf Murphy'yi haksız çıkarmak için o gün yakalanmış olmayı bile dilemişti içten içe.

"Çok güzel görünüyorsun Bird," dedi Leeda, Murphy'ye soğuk bir bakış fırlatarak. Murphy umursamamıştı bile.

İşçiler bahçede mangalın başında toplanmıştı. Kızlar dışarı çıkınca herkes dönüp onlara baktı. Bazıları ıslık çalmaya başladı. Kadınların hepsi gülümsüyordu. Leeda utanarak bir iki adım geriledi, ama gerçekten de çok duygulanmıştı. Yüzlerindeki gülümsemeye bakılırsa, Murphy ve Birdie de mutlu olmuştu.

Merdivenlerden inip çimenlere ayak bastıkları zaman, Leeda'nın gözü kalabalığın içinde iki yüze takıldı. Bunlardan biri Rex'ti. Duş bile almamıştı daha. Leeda partiye ayrı ayrı gitmelerini istemişti, çünkü içeri aynı anda girerlerse ailesinin şüphelenmesinden korkuyordu. Anne ve babasının Rex'in de şeftali bahçesinde çalıştığını öğrenmesi Leeda'nın ihtiyacı olan son şeydi herhalde. Onu partiye davet ederek zaten ailesinin sınırlarını zorlamıştı. Rex bunun fazla paranoyakça olduğunu söylese de sonunda ayrı ayrı gitmeyi kabul etmişti.

Kalabalığın içinde dikkatini çeken diğer yüzse Enrico'ydu. Ağzı bir karış açık, sanki bir yıldızdan gözleri kamaşmış gibi hayran hayran Birdie'ye bakıyordu.

"Hey, Birdie," diye fısıldadı Leeda. Eğilip Birdie'nin poposuna bir çimdik attı. "Erkek arkadaşının dibi düştü."

Birdie çaktırmadan elini uzatıp Leeda'nın poposuna bir tane patlattı.

"Of!" Leeda şaşkın şaşkın poposunu ovaladı. Böyle şık

BELONGS TO KAKTUS TEAM

giysiler içinde çimenlerde yürümek biraz tuhaf, ama güzeldi. Bahçede şık giysilerle dolaşınca insan normalde başka bir yerde olduğundan daha güzel görünüyordu sanki. Onları partiye götürmek üzere gelecek olan araba da tam zamanında kapının önüne ulaşmıştı.

Bridgewater Plantation View Oteli'nin büyük balo salonu şarap kırmızısı mumlarla aydınlatılmıştı. Mumların rengi Danay'nin rujuyla uyum sağlasın diye seçilmişti bu renk. Leeda'nın annesi ve babası büyük beyaz kapıların önünde durmuş, gururla konukları karşılıyordu. Leeda bir tarafında Murphy, bir tarafında Birdie'yle onlara doğru yaklaştı. Annesi, tıpkı konuklardan birini karşılıyormuş gibi bir resmiyetle kızını yanaklarından öptü.

"Merhaba tatlım. Merhaba Birdie." Birdie'yi de usulca yanaklarından öptü.

"Peki, bu kim?" diye sordu sonra gözlerini Murphy'nin göğüs dekoltesine dikerek.

"Bu... bu Murphy anne."

"Merhaba Murphy," dedi Bayan Cawley-Smith yüzünde sahte bir gülümsemeyle. Annesi bazen ne kadar da utanç verici oluyordu. "Meyve bahçesinde mi çalışıyorsun sen de?"

Murphy savunmacı bir tavırla ellerini göğsünde kavuşturdu. Yine de soruya nazik bir biçimde cevap vermeyi başardı. "Evet."

"Kardeşini bulup bana yollar mısın lütfen?" diye sordu Lucretia, Leeda'ya dönüp. "Ona bir şey sormam gerek."

Leeda'nın şeftali bahçesindeyken hissettiği o tuhaf duygu doruk noktasına ulaşmıştı. Bütün yaz annesini yalnızca

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

birkaç kez görmüştü. "Olur," dedi Leeda. "Gidip bakayım."

Yarım saat kadar sonra, Danay'nin New Orleans'ta, Jazz Club'ta dinleyip beğendiği ve düğünü için istettiği on iki kişilik Zydeco grubu sahneye çıktığı zaman parti iyiden iyiye hareketlendi. Rex de tam o sırada gelmiş, kibarca kızlara selam verdikten sonra elinden tuttuğu gibi Leeda'yı dans pistine sürüklemişti. Rex diğer erkekler gibi kendini göstermeye çalışarak ya da beceriksizce dans etmiyordu. Hareketleri kibardı, ayakları yere basıyordu ve havalıydı. Ama her zamanki erkeksi kişiliğinin aksine atılganlığını da fazla göstermiyordu. Leeda onunla gurur duyuyordu.

"Ablan güzel dans ediyor," dedi Rex, Danay ve Brighton'ın kusursuz bir uyumla dans ettiği tarafı işaret ederek.

"Biliyorum. Bundan nefret ediyorum," dedi Leeda. Çocuk gibi davrandığının farkındaydı. Rex, Leeda'nın belindeki elini biraz yukarı çıkarıp usulca sırtını okşadı.

"Ne kadar da küstahsın," diyerek gülümsedi Rex. Leeda da gülümsüyordu şimdi. Rex böyle bir adamdı işte.

Leeda'yı birkaç kez kollarının arasında döndürdü. Dans ederken birkaç kez Horatio Balmeade ve kızı yaşındaki karısının yanından geçmişlerdi. Ama adamın gözü hâlâ Leeda'daydı. Murphy de az ileride garsonlardan biriyle dans ediyordu.

Birdie kenarda durmuş, hararetle elindeki şampanya bardağına gömülmüştü. Bu hızla giderse bu gece hayatının gecesi olacaktı galiba.

Murphy sevimli garsona o dansı bahşettikten sonra bara gidip kendine bir tane Manhattan söyledi. İçkilerin bedava olduğuna inanamıyordu. "İçki içmek için biraz genç görünü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yorsunuz ama," dedi barmen içkiyi uzatırken. Sorun çıkarmamıştı, ama doğru şeyi yaptığından da emin olamıyor gibiydi.

Murphy baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle barmene karşılık verdi ve içkisini yudumlayarak Leeda, Rex, Birdie, Danay ve Leeda'nın annesinin yanına gitti. Bayan Cawley-Smith meyve bahçesinde çalışan göçmen işçilerle ilgili atıp tutuyordu. Daha çok kendi söyleyip kendi dinliyor gibi görünüyordu aslında. Murphy o anda arkasını dönüp oradan defolup gitmek istedi, ama her ne kadar Leeda'ya golf kulübünde olanlar yüzünden hâlâ sinirli olsa da onu burada rezil etmek istemiyordu. Aslında hayatı boyunca hiç bu kadar saygılı ve düzgün davranmamıştı herhalde.

Leeda annesinin sözlerini dinledikçe yerin dibine geçiyordu sanki. Murphy daha önce onu hiç böyle kendini bırakmış, bu kadar kendine güvensiz görmemişti.

"Bu gerçekten de çok üzücü," dedi Danay. "Hiçbir güvenceleri yok. Hiçbir çıkar yolu yok. Darılma Birdie, ama bu tam bir istismar."

"Ama," diyerek temkinli bir şekilde araya girdi Leeda, "herkes halinden memnun görünüyor. İşçilerin bazılarını tanımanızı çok isterdim. Çok çalışıyorlar, ama bundan inanılmaz bir keyif alıyorlar. Ve yazın çalıştıklarıyla Meksika'da belki iki, üç yıl rahat rahat yaşayabiliyorlar."

Murphy bütün bu konuşmaları dinlerken sessiz kalmayı başarmıştı. Bu konuda herkesten çok şey bilen Birdie hiçbir yorum yapmadan martinisinin içindeki zeytinle oynuyordu. Şimdiden sarhoş olmuş gibiydi. Arada bir Murphy'yle göz göze geldikleri zaman gözlerini deviriyordu sadece. Murphy

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir tek Rex'le göz göze gelmemişti. Aslında bunun için özel bir çaba sarf ediyordu.

Ara sıra Leeda araya girdiği zaman Bayan Cawley-Smith'in gözleri donuklaşıyordu. Bu inanılmaz bir şeydi gerçekten de. Murphy iyice sinir oldu. Leeda konuşmaya başladığı zaman, kadın sanki başka bir yerde olması gerekiyormuş gibi etrafına bakınıyor ya da Rex'e dönüp, sanki partiye izinsiz sızmış bir hamamböceğiymiş gibi bakışlar fırlatıyordu. Leeda tam meyve bahçesinde çalışmanın ne kadar da zorlu bir şey olduğundan bahsediyordu ki annesi donuk gözlerle Rex'e dönüp sözünü kesti. "Kızımı tanıyorsun Rex. Hayatı boyunca bir gün olsun gerçekten çalışmamıştır." Rex'le bir anda böyle sıkı fıkı bir sohbete girerek ona paha biçilemez bir armağan bahşetmiş gibi bir tavra bürünmüştü.

"Aslında bu doğru değil."

Herkes bir anda dönüp Murphy'ye baktı. "Meyve bahçesine gelip Leeda'yı ziyaret ettiniz mi hiç?"

Bayan Cawley-Smith uzanıp boynundaki taşlı kolyeyle oynamaya başlamıştı. "Doğrusunu söylemek gerekirse yıllardır şeftali bahçesine gitmedim. Doğayla pek ilgili olduğum söylenemez." Kupkuru bir gülümsemeyle Murphy'ye bakıyordu.

"Leeda'yla da pek ilgilenmiyorsunuz anlaşılan. Pekâlâ onu ziyaret edebilirdiniz. Demek istediğim şu ki eğer gelseydiniz, orada ne kadar çok çalıştığını görürdünüz."

Murphy kendisine sus işareti yapan Leeda'yla göz göze geldi. Ama bir kere başladı mı Murphy'yi susturmak mümkün değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu kendi kızınıza bile önyargıyla yaklaştığınız anlamına gelir."

Bayan Cawley-Smith'in rujlu dudakları incecik bir çizgi haline geldi. "Efendim?"

"Murphy." Rex yanına gelmiş, dirseğinden çekiştiriyordu şimdi. Murphy kolunu hırsla çekip devam etti.

"Bir saattir Danay'yle birlikte burada durmuş, Leeda şöyledir, Leeda böyledir deyip gülüyorsunuz. Ama onu gerçekten tanımıyorsunuz bile." Murphy bu sözcükleri kusmuştu adeta. Birdenbire neden bu kadar sinirlendiğini anlayamıyordu, ama kendini kontrol edemiyordu da.

"Murphy..."

Rex bir anda onu sürüklemeye başladı resmen. Murphy son anda bir an için Leeda'yla göz göze geldi. Rex, sonunda kocaman beyaz kapılarla dışarıya açılan kırmızı fayanslı geniş bir balkona ulaşana kadar kolunu bırakmamıştı.

Durdukları zaman Murphy'yi çevirip gözlerinin içine baktı. "Burada bekle," dedi sert bir ses tonuyla.

"Ama ben..."

"Burada kal." Rex usulca, ama kendinden emin bir şekilde onu duvarın kenarına çekti. Murphy sözünü dinleyip orada kaldı. Buna kendisi bile şaşırmıştı aslında.

Bir dakika sonra elinde bir şişe Voss marka doğal kaynak suyuyla geri döndü. Görünüşe bakılırsa Cawley-Smithler konuklarına yalnızca marka sular ikram ediyordu.

"İç şunu."

Murphy, Rex'in öfke dolu, sert bakışları altında sudan bir yudum aldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben sadece ona destek olmaya çalışıyordum. Bu hiç adil değil."

"O sırada Leeda'yı düşünmüyordun sen. Bütün dünyaya kızgınlığını kusuyordun. Her zamanki gibi yine kendini düşünüyordun."

"Ama Leeda..." diye kekeledi Murphy. "Bak, annesinin adi biri olduğunun farkındayım. Ama bunu kendi başına fark etmesi gerekiyor. Onu herkesin içinde rezil etmek hiçbir şeyi çözmez."

Murphy kollarını göğsünde kavuşturup düşündü.

Rex'in ne demek istediğini çok iyi anlıyordu. "Ama sana böcekmişsin gibi bakıyor. Bu seni çıldırtmıyor mu?"

Rex omuz silkti. "Bu benimle ilgili bir şey değil. Ben yalnızca Leeda'nın mutlu olmasını istiyorum. Ve bunun için arada bir gururumu bir kenara atmam gerekiyorsa, umurumda bile değil. Yaparım."

Murphy yılgın bir şekilde duvara yaslandı.

"O çok iyi bir kız," dedi Rex. Yüz hatları yumuşamıştı. Murphy'ye kararlı ve anlamlı gözlerle bakıyordu yine.

"Biliyorum." Onca zaman meyve bahçesinde birlikte oldukları halde Leeda'yla ailesinin yanında bir saat geçirdikten sonra onu birdenbire daha iyi tanımıştı sanki. Sanki Leeda'yı ait olduğu o büyük resimde görmeyi başarmıştı. Murphy, Leeda'nın mükemmeliyetçiliğinin doğuştan gelen bir şey olduğunu sanıyordu. Kusursuz hayatının bir parçasıydı bu da. Ama şimdi bütün bunlara tanık olduktan sonra durumun sandığının tam aksi olduğunu anlamıştı.

Leeda gerçekten de iyi bir kızdı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yine de bunu Rex'in ağzından duymak kalbini paramparça etti. Kollarını midesinin üzerinde kavuşturup olabildiğince normal görünmeye çalıştı. Bu yüzden göğüs dekoltesi iyiden iyiye açıldı. Rex'in, dikkatini dekoltesine çekmeye çalıştığını zannetmemesi için kollarını tekrar serbest bıraktı.

"Leeda bunu er geç anlayacaktır. O diğerlerine benzemiyor. Yalnızca benzemeye çalışıyor."

"Onun da diğerlerinden farksız olduğunu, tornadan çıkmış gibi diğerlerine benzediğini sanmıştım hep."

Rex omuz silkti. "Öyle görünmeye çalışıyor. Ama bundan daha iyisini yapabileceğinin farkında değil henüz."

"Senin gibi birine sahip olduğu için şanslı." Murphy, Cawley-Smithlerin, Rex hakkında ne kadar yanıldığını düşünüyordu. Buna akıl sır erdiremiyordu.

"Onun bana ihtiyacı var," dedi Rex. Sesi biraz düşünceli çıkmıştı bu kez.

"Bu kötü bir şey mi?"

Rex başını salladı. "Hayır, değil."

Daha fazla konuşmadan balkonun tırabzanlarına dayanıp otoparkı izlemeye başladılar.

Murphy otoparkın asfaltını işaret ederek balkonun manzarasıyla dalga geçti. "Güney Fransa'ya bayılıyorum. Akdeniz gibisi yok."

Rex sırıtarak Murphy'nin bileğine hafifçe dokundu. Teni öyle tatlı, öyle sıcaktı ki!

"Ben de. Sana söylemiştim. Temmuzda şahane oluyor burası."

Brighton ve Danay orkestranın önünde duruyordu. Brigh-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ton mikrofona vurduğu zaman herkes susup o tarafa doğru döndü. Şimdi bütün gözler Danay ve nişanlısının üzerindeydi.

Leeda, Murphy'nin söylediklerinden ötürü huzursuca anne ve babasının arkasında dolanıyordu.

Annesinin konuyla ilgili bir söz etmesi, herhangi bir şey söylemesi için canını bile verebilirdi. Böylece kafasından neler geçtiğini öğrenmiş olurdu. Ama Brighton susmak bilmiyordu. Birkaç tane konuğun ismini söyleyip onlara teşekkür etmiş, sonra Lucretia ve Phil'e dönüp bu kadar zeki, güzel ve düşünceli bir kız yetiştirdikleri için onları tebrik etmişti. Çocukların nasıl da ailelerinin aynası olduklarına değinerek Danay gibi bir kızın ailesi olduklarına göre, Lucretia ve Phil'in inanılmaz insanlar olduğunu söylemişti.

Leeda neredeyse düşüp bayılacaktı. Daha sonra Danay mikrofonu alıp başnedimesi olarak Leeda'ya teşekkür ettiği zaman biraz yumuşamıştı ancak.

"Beyler, kızımız bekâr," diye eklemişti Danay. Leeda'nın kalbi o anda buz kesti sanki. Etrafına bakınıp Rex'i aradı, ama görünürlerde yoktu.

Konuşma bittiği zaman bir anda annesinin gözlerini üzerinde hissetti. "Evet, Leeda, görünüşe bakılırsa arkadaşının son derece renkli bir kişiliği var." İşte, beklediği şey buydu. "Anne, Murphy zaman zaman birtakım konularda fazla ihtiraslı olabiliyor. Neyse, neticede haklıydı. Sence de..."

"Birdie, sen bu gibi kızlarla arkadaşlık etmiyorsun, değil mi?"

Birdie tuhaf bir şekilde son derece huzurlu görünüyordu. Her zamanki gergin ve hareketli halinden eser yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elindeki çikolatalı martini neredeyse yere damlayacaktı. Kocaman bir gülümsemeyle sırıttı. "Murphy benim en yakın arkadaşlarımdan biridir."

Leeda gözlerine inanamayarak birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Sonra küstah bir şekilde annesine döndü. "Doğrusunu söylemek gerekirse Murphy benim de en yakın arkadaşlarımdan biri. Bunu kabullensen iyi olur anne." Bunu söylediği an kendisi de söylediğine şaşırmıştı. Ama düşündükçe bunun ne kadar doğru olduğunu daha iyi anlıyordu.

Leeda'nın annesinin kaşları çatıldı. Leeda'nın omuzlarının üzerinden bir yere bakıyordu. Sonra hafifçe kızının omuzlarına dokunarak onu arkasına döndürdü. "Doğrusunu istersen Rex konusunda da oldukça ihtiraslı görünüyor."

Leeda balkonda durmuş, manzarayı izleyen Rex ve Murphy'yi gördü. Tekrar annesine döndü.

"Hadi ama anne. Onlar benim arkadaşım."

"Neyse. Aslında birbirlerine çok yakışıyorlar," dedi Bayan Cawley-Smith. "Senin de son derece zevkli olduğunu söylemeliyim." Lucretia kokteyl tabağının boşaldığını göstermek için peçetesini sallayıp büfeye doğru yürümeye başladı.

Leeda annesinin arkasından dil çıkardı. Sonra tekrar balkona doğru baktı. Murphy ve Rex'in sonunda biraz olsun iyi anlaştıklarını görmek sevindiriciydi. Gerçekten öyleydi.

"Annen cadının teki," dedi Birdie kelimeleri ağzında yuvarlayarak.

"Teşekkürler Bird."

"Pardon." Birdie özür diler gibi gülümsedi. "Bana göz kulak olduğunu zannediyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Leeda balkonda son derece samimi bir şekilde konuşan Rex ve Murphy'ye baktı. Boğazı düğümlenmişti, ama yutkunup bu duyguyu bastırdı.

"Murphy ve Rex hakkında yanılıyor. Onlar birbirlerine katlanamazlar bile."

"Biliyorum."

Birdie düşünceli düşünceli Leeda'nın yüzüne baktı. Balkondaki manzaraya bakılınca, durum pek de öyle görünmüyordu aslında. "Neyse. Birdie ve Rex'in iyi geçinmeye başlamış olması annenin cadının teki olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

Leeda sonuna kadar katılıyordu buna.

***

"Açlıktan ölüyorum," dedi Birdie. Hafiften başı dönüyordu ve sarhoş olmuştu. "Sanırım çok fazla içtim."

"Belki sende şu ağız tiryakiliği denilen şey vardır, ha?" dedi Murphy.

"Sadece biraz gergindim," diye inledi Birdie. A Kampı'nın önündeki merdivenlerde oturmuş, fısıltıyla konuşuyorlardı. Murphy ve Leeda yan yana oturmuştu. Görünüşe bakılırsa, aralarındaki tatsızlık geçmişti artık. Kimse bunun Murphy'nin partideki patlamasından kaynaklandığını dile getirmemişti, ama Birdie bunu açıkça görebiliyordu.

"Mutfağa gidip atıştıracak bir şeyler alacağız." Murphy ayağa fırlamıştı. İçtiği onca Manhattan'a rağmen gayet iyi görünüyordu.

"Odamdaki dolapta Girl Scout kurabiyeleri var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eve giremezsiniz," diye uyardı Leeda.

"Köpeklerinle tekrar buluşmak için sabırsızlanmıyor musun?" diye sordu Murphy. Honey Babe ve Majestic'i o gece Emma'ya bırakmışlardı. Kadın köpeklere bayılıyordu.

Birdie kafasını iki yana sallayarak eve doğru baktı. Hayatı boyunca canı hiç bu kadar Thin Mint nane şekerlerinden çekmemişti herhalde. "Uyuyordur şimdi zaten. Hadi ama," diye yalvardı kızlara dönüp. "Hiç değilse kapıya kadar gelirsiniz benimle." Kızlar kapının önünde beklerlerken Birdie de içeri girip gizlice odasına çıkmış, sonra da mutfağa uğramıştı. Dışarı çıktığında elinde yalnızca iki kutu Thin Mints değil, ayrıca bir paket patates cipsi ve altı tane bira vardı.

"Birdie," dedi Leeda. "Baban bunları aldığını fark edecek."

"Güven bana. Şu anda o kadar depresyonda ki evden buzdolabını götürsem fark edecek durumda değil."

"Sanırım biraz fazla içtiğini söylemiştin az önce."

"Görünüşe bakılırsa yetmemiş," dedi Birdie sallanan sandalyelerden birine oturarak. Biralardan birini açıp düşünceli gözlerle kendisine bakmakta olan Murphy'ye uzattı.

"Bird, sen iyi misin?" diye sordu Murphy. Birdie'nin uzattığı birayı aldı.

"Tabii ki."

Hep beraber biralarını yudumlamaya başladılar. Bir süre yalnızca bahçenin kokusunu ciğerlerine çekip gecenin sesini dinlediler.

"Madem kendini bu kadar cesur hissediyorsun, belki de gidip Enrico'yla şimdi konuşmalısın."

Birdie bir anda kaskatı kesildi. Murphy'nin yalnızca

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şaka yaptığını biliyordu, ama Enrico'yla konuşmanın düşüncesi bile onu huzursuz etmeye yetmişti.

"Enrico'yla filan konuşmayacağım." Birdie birasından kocaman bir yudum aldı. "Nasıl olsa benimle ilgilenmiyor."

"Neden ilgilenmiyormuş ki? Bal gibi de ilgileniyor." Murphy sanki gökyüzünün mavi olduğunu iddia eder gibi kendinden emin bir şekilde söylemişti bunları.

"Ah, bence de. Kesinlikle ilgileniyor," diye ekledi Leeda. "Bu gece evden çıkarken sana bakışlarını görmeliydin."

Birdie durup bir düşündü. O sırada ona bakmamak için özel bir çaba harcamıştı. Bu yüzden kendisine baktıysa bile, onunla göz göze gelmemişti.

"İyi ama o gün..." Birdie bir anda susmuştu. O kadar utanıyordu ki! "Tanrım, öyle yakışıklı ki!"

Leeda ve Murphy sessiz sessiz kıkırdamaya başladı.

"Sağ olun kızlar," dedi Birdie kendini savunmaya çalışarak.

"Pardon." Leeda, Birdie'nin bacağını sıvazlayarak göz kırptı. "Birdie, o da senden hoşlanıyor. Neden hoşlanmasın ki? Güzelsin, komiksin, tatlı birisin."

"Hayatımda gördüğüm en güzel saçlara sahipsin," diye ekledi Murphy.

Leeda da onaylayan gözlerle başını salladı. "Şeftalilerin en iyilerini topluyorsun. Bütün bu çiftlik işlerinden anlıyorsun ve bu da seni acayip havalı gösteriyor. Sen çelikten bir manolya gibisin."

"Ah, Tanrım!" Birdie omuzlarını silkip komplimanları başından savmaya çalıştı, ama içten içe öyle duygulanmıştı ki!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Birdie, istediğin şeyin peşinden koşmalısın," dedi Murphy. "Gidip istediğini almadığın sürece kendi başına sana gelmesini nasıl beklersin?"

"Bilmem ki." Birdie kararsız gözlerle kızların yüzüne bakıyordu. Suratları bulanıklaşmaya başlamıştı sanki. "Sizce ne yapmalıyım?"

"Onun önünde sık sık eğilip kalçalarını göster."

"Murphy!" Leeda, Murphy'nin kalçasına bir tane patlattı. "Belki onu gölde yüzemeye filan davet edebilirsin."

Birdie bunu yaptığını hayal etmeye çalıştı. "Bu imkânsız. Sanırım kovboy Saddle Tramp hayatım boyunca öpüştüğüm ilk ve son erkek olacak." Bu sözlerle birlikte midesinde tuhaf bir hareketlenme başladı. Birasını yere bıraktı. "Imm. Ben..." Cümlesini tamamlayamadı. Ağzını kapalı tutmanın daha iyi bir fikir olduğuna karar verdi bir anda.

"İstersen ona ben söylerim," dedi Murphy bira kutusunun teliyle oynayarak. "Son derece üstü kapalı konuşacağımdan emin olabilirsin."

Leeda gülmeye başladı. "Sen üstü kapalı konuşmayı bilmezsin ki! Pat diye söylersin."

"Kapa çeneni."

Birdie arkasına doğru uzanmayı denedi, ama bu büyük bir hataydı. Şimdi yattığı yerde bütün bahçe dönüyordu sanki.

"Sen iyi misin Tweety Bird?"

Birdie inanılmaz bir gürültüyle öğürerek doğrulmuş ve verandanın tırabzanına sarılmıştı. Birinin ellerinin sırtında dolaştığını hissedebiliyordu. Biri saçını geriye atmıştı. Birkaç kere daha öğürdükten sonra derin bir nefes aldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Birdie?"

Tepelerindeki ışıklar yanmıştı. Birdie bir anda çimenlerin üzerinde beliren gölgeyi gördü. Tanrım. Hemen ayağa kalkıp arkasını döndü. Murphy'nin elleri hâlâ üzerindeydi, ama Leeda ve Murphy de arkasını dönmüştü.

Babası üzerinde boxer şortuyla verandada dikilmiş, onlara doğru bakıyordu. Bembeyaz göbeği şortunun üzerinden pörtlemişti. Endişeli gözleri, yerdeki boş bira kutularını ve yiyecekleri görünce bir anda başka bir şekil almıştı.

Dünya ayaklarının altında fır fır dönüyordu sanki. Babasının yüzüne baktığı anda yaz tatilinin sona erdiğini anlamıştı.

***

Bird, Poopie kuyruğunun kapana kısıldığını söylüyor. Bu ne demek şimdi? Orada ne yapıyorsun? Öptüm! Leeda.

Babam her şeyin tozunu aldırdı bana. Moral bozukluğundan bütün vücudum uyuşmuş vaziyette. Kurabiyelerin bile eski tadı yok. E.'yi gördün mü hiç?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Sekiz

Ağustos ayının ilk haftası meyve bahçesindeki işler yavaşlamıştı. Her geçen gün işçiler daha erken paydos ediyordu. Öyle ki sonunda her gün işler öğleden önce bitmeye başladı. Toplanacak çok fazla olgun meyve kalmamıştı.

Leeda ağaçların dallarına şöyle bir bakınca meyvelerin iyice seyreldiğini fark etmişti. Yalnızca Jeffrey ve O'Henry sıraları kalmıştı. Bu şeftaliler en son olgunlaşan cinslerdi. Şu ana kadar meyvelerde herhangi bir çürüme keşfedilmemişti, ama herkes çiftliğin hâlâ dar boğazı geçemediğinin farkındaydı.

Bahçede etrafta koşuşturup her işe el atan Birdie'yi görememek gerçekten de çok tuhaf geliyordu. Bir haftalık ev hapsi cezasına çarptırılmıştı. Evde ofis işlerinde çalışıp te-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

mizlik ve yemek konusunda Poopie'ye yardım edecekti. Bütün bunları Poopie'den öğrenmişlerdi. Ara sıra o yusyuvarlak sevecen gözlerini akşamüstü güneşinde dinlendirirken, verandada Leeda ve Murphy'yle oturup sohbet ediyordu. O sırada anlatmıştı bunları da.

Bu tek kelimeyle acımasızcaydı. Bunu açıklamak için daha iyi bir sözcük yoktu gerçekten de. Murphy bunu Poopie'ye de söylemişti, ama Poopie hiçbir yorumda bulunmamıştı. Leeda, Poopie'den, Birdie'ye her gün saat üçle dört arasında camını açmasını söylemesini istediğinde de tek kelime etmemişti.

Ama ikinci gün Birdie'nin penceresi açıktı.

Leeda şahane bir basketçiydi. Her zaman da öyle olmuştu zaten. İlk denemede kâğıdı pencereden içeri sokmayı başarmıştı. Bunun üzerine köpekler savunmaya geçip ön patilerini ve kelebek gibi kulaklarını pencerenin pervazından aşağı sarkıtarak havlamaya başlamışlardı. Hemen arkasından Birdie de cama çıkıp ona el sallamıştı.

"Birdie olmayınca kocaman bir parçamız eksilmiş gibi oluyor, değil mi?" diye sordu Leeda, Murphy'nin yatağına uzanmış dinlenirken. Radyoda Leeda'nın en nefret ettiği gruplardan biri olan Libertines çalıyordu. "Bir de şu kanalı değiştirebilir miyiz lütfen?"

Murphy omuz silkti. "Tabii." Birdie'yle ilgili duygularını Leeda gibi açık açık dile getirmiyordu, ama Leeda onun da aynı şeyleri hissettiğinden emindi. Murphy'yi bu kadar olsun tanıyordu artık. Birdie olmayınca, Murphy ve Lee-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da'nın arasındaki iletişim bile değişmişti. Sanki üçü bir arada olmayınca bütün dengeler bozuluyordu.

***

E. sensiz mahvolmuş durumda. Murphy ve ben de öyleyiz. Murphy, E.'nin kamyon çarpmışa döndüğünü söylüyor; ne demekse artık. Murphy sana selam söyledi. Daha ne kadar kuyruğun o kapana sıkışmış kalacak?

Üç gün daha var. Tabii o zamana kadar üzüntüden ölmezsem. Babam resmen canımı çıkarıyor. Kendimi diri diri acılara gömdüm. Bu Garcia Marquez'in sözü.

Murphy bir akşamüstü bahçede dolaşırken Honey Babe ve Majestic hoplaya zıplaya yanına gelip bacaklarını yalamaya başladı.

"İğrençsiniz çocuklar," dedi Murphy yüzünde bir gülümsemeyle. Eğilip köpekleri uzaklaştırmaya çalıştı. Sonra ayağa kalkıp yatakhanelerin arkasındaki bahçesine doğru yürümeye başladı. Honey Babe ve Majestic küçük patikada önden önden koşuşturuyor, arada bir dönüp Murphy'nin peşlerinden gelip gelmediğine bakıyorlardı. Son birkaç tane çalılığı hep beraber aştılar.

Son birkaç gündür bahçe adeta serpilmişti. Güller öyle canlı, öyle kırmızı, öyle şehvetliydi ki! Kadife gibiydiler adeta. Ortancalar fosforlu bir maviye dönmüştü. Murphy bahçenin kenarında eğilip durumu iyice bir ölçüp tarttı. Birkaç tane çalının

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dışında bahçesi neredeyse kusursuzdu. Bugün onları da halledince her şey mükemmel olacaktı. Murphy daha önce yaptığı hiçbir şeyden bu kadar gurur duymamıştı herhalde.

Honey Babe ve Majestic çardağın altına uzanmıştı. Murphy de araya karışan asmaları yolduğu sırada sık sık arkasına yaslanıp köpekleri ve Birdie'nin penceresini izliyordu.

"Sizin gidip Birdie'ye arkadaşlık etmeniz gerekmiyor mu?" diye sordu. Köpekler meraklı gözlerle başlarını eğdiler. "Şapşal köpekler."

Murphy, Birdie'ye herhangi bir not yazmamıştı. Leeda gibi pencerenin altında dikilip onun ilgisini çekmeye de çalışmıyordu. Yaz sonu yaklaştıkça Murphy geceleri kapanan çiçekler gibi normal hayatına dönmek zorunda olduğunu fark ediyordu. Cezasının bitmesine çok az kalmıştı. Bu konuyu ciddi ciddi düşündüğü zaman kalbinin yerinden çıkacak gibi olduğunu, korkmaya başladığını hissediyordu.

Dönüp Birdie'nin penceresine baktı yine. Bu kez Birdie'nin siluetini görebiliyordu. Ağırbaşlılıkla elini kaldırıp Birdie'ye el salladı. Birdie de ona el salladı.

Murphy, birbirlerinin üzerine uzanmış, kendisine bakan köpeklere döndü. Bu zaferini yalnızca şu iki yavru köpekle paylaşmak istemiyordu.

Ayağa kalkıp dizlerindeki toprakları temizledi ve yatakhaneye döndü. Leeda'nın kapısını tıklattı, ama içeride yoktu. Murphy odasından bir kalem kâğıt alıp küçük bir not yazdı: Bahçede akşam yemeği. Saat yedide. Hediye getirmeyi unutma.

O akşam Murphy mutfakta birkaç tane sandviç hazırladı

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ve taze limonata yaptı. Bir elinde battaniyesi, bir elinde piknik sepeti bahçeye doğru yola çıktı. Yanına Wilco CD'sini ve CD çalarını da almıştı. Yolda Rex'e rastladı.

"Rex, selam..." Murphy CD çalarını düşmesin diye kolunun altında iyice sıkıştırmıştı.

Rex'in elinde iki tane şeftali vardı. Birini Murphy'ye uzattı. "Selam. Şeftali alır mısın?"

"Teşekkürler." Murphy şeftaliyi cebine sıkıştırdı. "Bahçen gerçekten de şahane görünüyor."

Murphy gülümsedi. "Benim bahçemde ne işin var senin?"

"Bilmem. Göz kulak oluyordum diyelim. Yarın buradan gidiyorum da. Son kez bir kontrol edeyim demiştim."

Murphy'nin kalbi acıyla doldu. "Şimdiden mi gidiyorsun?" Bu soruyu sorduğuna o da en az Rex kadar şaşırmıştı. Bu hiç de Murphy'nin soracağı türden bir soru değildi.

Rex ellerini cebine atıp etrafına bakındı. "Burada bana daha fazla ihtiyaç kalmadı. Sanırım diğerleri de yavaş yavaş gitmeye başlayacaktır artık."

Murphy ayağını yere sürttü. "Evet. Doğru. Sürekli unutuyorum bunu. Sanki tek gitmesi gereken benmişim gibi geliyor bazen."

Rex ciddi bir ifadeyle ona bakıyordu. Hiçbir şey söylemedi. Sonunda konuyu değiştirdi. "Leeda'yla birlikte göl kenarında kestiriyorduk."

"Ah."

Birbirlerine baktılar.

"O sepette neler var öyle?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ah, piknik için. Leeda'yla birlikte piknik yapacağız."

"Bu şahane bir fikir."

"Hıhım."

"Beni de davet ettiğin için çok teşekkür ederim." Rex küstahça sırıttı.

Murphy iç geçirerek omuzlarını düşürdü. "Ah, her neyse. Tamam. Sen de gel. Saat yedide buluşuruz. On beş dakikan var bak. Kendine biraz çekidüzen ver."

"Olmuş bil." Rex başka bir şey söylemeden yoluna devam etti.

Birdie, bahçeye gelmeye çalış.

Leeda kâğıdı elinde top yapıp Birdie'nin camından içeri fırlattı ve patikaya dönüp çardağa doğru yürümeye başladı. Oraya ulaştığında bağdaş kurmuş oturan Rex ve Murphy'nin gülüşmelerini duydu. Murphy şeftali ağacına yaslanmış, ellerini bacaklarının arasında kavuşturmuştu. Rex de arkasına doğru yaslanmış, kollarının üzerine yükleniyordu.

"Selam bebeğim," dedi Rex gülümseyerek. Yeri göstererek Leeda'yı yanına çağırdı. Leeda, Rex'in ses tonunda hissettiği o şeyi görmezden gelmeye çalıştı. O ses Rex'in onu gördüğüne hiç de sevinmemiş olduğunu söylüyordu.

Yemeğin, yani sandviçlerin tadı bahçede daha bir güzel gelmişti. Limonata da soğuk ve serinleticiydi. Leeda gevşemişti biraz. Bahçeden kopardığı çiçekleri Murphy'nin kıvır kıvır saçlarına takıyordu. "Galiba Birdie gelemeyecek," dedi Leeda. İkinci salamlı ve kaşarlı sandvicini bitirmek üzereydi.

"Zavallı Bird," dedi Murphy gerinip arkasına yaslana-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rak. Kafasındaki çiçeklerin hepsini ezmişti bunu yaparken.

"Bu piknikte yanımızda olamayan Birdie için bir dakikalık saygı duruşu," dedi Rex. Hepsi başını önüne eğip saygı duruşu pozisyonuna geçti. Ama Murphy yerde uzandığı için çenesini göğsüne yaslayabilmişti ancak. Saygı duruşu bittiği zaman Rex, Murphy'ye döndü.

"Büyüyünce ne olmayı istiyorsun sen?"

"New York'a taşınacağım."

"Vay, bu şahane," dedi Leeda. "Belki ben de gelirim. Birlikte New York Üniversitesi'ne gideriz."

Murphy ellerini başının altına yasladı. "Hayır. Bilmiyorum. Sanırım garsonluk filan yapacağım. Öyle romantik bir şeyler işte."

Rex'in kaşları çatıldı. "Peki, ya üniversite."

Murphy omuz silkti. "Okulla aram pek iyi değil."

"Kendine yazık etmiş olmaz mısın?" Rex öyle ilgili görünüyordu ki bu Leeda'yı biraz kıskandırdı. Murphy ayağa kalktı.

"Ne yani, garsonların aptal olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, sadece senin aptal olduğunu düşünüyorum. Sen süper zekâ gibi bir şey değil misin?"

"Aptal olduğumu kendi ağzınla söyledin az önce."

"Bence sahip olduğu güzel şeyleri harcayan herkes aptaldır da ondan."

Leeda bir ona, bir diğerine bakıp olup bitenleri izledi. Seyirci gibi kalmıştı yanlarında. Rex sert bakışlarla Murphy'

BELONGS TO KAMTUS TEAM

ye bakıyordu ve Murphy de gözlerini kısmış, Rex'i süzüyordu. En kötüsü ikisi de Leeda'nın büyüyünce ne olacağıyla ilgilenmiyordu.

"Evet, sen delisin Murphy," diye araya girdi Leeda konuşmanın bir parçası olmaya çalışarak. Ayrıca Rex'in haklı olduğunu da biliyordu. Leeda, Murphy gibi bir zekâya sahip olsa mutlaka bunu kullanmanın bir yolunu bulurdu; ablasını geçmek gibi mesela.

"Oh, kesin şunu lütfen. Kendimi okulda gibi hissetmeye başladım."

Bunun üzerine herkes bir an için sustu. O sırada Rex bir anda Leeda'ya dönüp unuttuğu bir şeyi hatırlamışçasına yerinden sıçradı.

"Sence Leeda büyüyünce ne olacak?" diye sordu Murphy'ye dönüp. Suçluluk duygusuyla kollarını Leeda'nın omuzlarına doladı. Leeda hayal kırıklığını bastırmakta güçlük çekiyordu.

Murphy kendinden emin bir şekilde başını salladı. "Bence bir film yıldızı olacak."

"Bir kraliçe belki de" diye atıldı Rex.

"Kraliçe kulağa harika geliyor," dedi Leeda düz bir ses tonuyla. Ama Rex sanki çocukmuş gibi koltukaltlarını gıdıklamaya başlayınca gülüp kıskançlık duyduğu için kendini aptal gibi hissetti.

"Darlington Şeftali Bahçesi'nin kraliçesi olabilirsin. Al bakalım." Murphy cebindeki şeftaliyi çıkarıp Leeda'nın başına değdirdi. "Rex ve ben de senin sadık hizmetkârlarınız."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu çok değersiz bir mevki. Darlington Meyve Bahçesi'nin sonu gelmek üzere çünkü."

Bunun üzerine herkesin üzerine bir sessizlik çöktü. Leeda yine kendini kötü hissetmeye başladı. Murphy yerden yolduğu çimleri Leeda'nın bacaklarından aşağı serpiyordu.

Yine de pikniğin üzerine bir gölge çökmüştü sanki. Leeda içten içe endişe duyuyordu. Kafasının bir köşesine yerleşmişti bu his. Ama bunu düşününce yalnızca sevildiğini ve burada mutlu olduğunu anımsadı. Bu sonsuza dek devam edecekti. Bunu biliyordu.

Birdie penceresinden bahçedeki eğlenceyi izliyordu. Rex, Murphy ve Leeda, onsuz çok daha samimi bir üçlü gibi görünüyorlardı. Aslında onu hiç de özlememiş gibiydiler.

Walter onu eve kapattığından beri bütün evi baştan aşağı temizlemişti. Annesiyle yirmi milyon kere telefonda konuşup Cynthia'nın yeni evine koymak üzere evden istediği şeyler konusunda annesi ve babası arasında aracılık etmişti.

Birdie'nin bu süreç içinde kafayı toptan yememesini sağlayan bir tek şey varsa, o da Leeda'nın notlarıydı. Notlarda dediği üzere dışarıda o olmadan mahvolduklarını bilmek ona iyi gelmişti. Ama şimdi dışarıdaki hayatın onsuz da devam ettiğini görünce işlerin hiç de sandığı gibi olmadığını fark etti. Bir ara mutfakta bulaşıkları yıkarken pencereden Enrico'yu görmüştü. Bereli şeftalilerle dolu kocaman bir çuvalı meyve suyu imalathanesine taşıyordu. Birdie hasat mevsiminin son günlerinin avuçlarının içinden kayıp gittiğini hissediyordu. Penceresinin önünde dikilmiş, aşağıdaki pik-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

niği seyrederken inanılmaz bir huzursuzlukla tırnaklarını kemirdi. Şimdiden bir sürü zaman kaybetmişti.

"Çektiğin ahlar Bridgewater'ın öbür tarafından bile duyuluyor," dedi Poopie. Birdie'nin kapısının önünde dikiliyordu. "Sorun nedir Birdie?" İçeri girip cumbada yanına oturdu. Başını iki yana salladı. "Bunun ne kadar üzücü olduğunu biliyorum. Şeftali bahçesi..."

Birdie tırnaklarını kemirmeyi bıraktı. "Babam bazı belgeleri Bay Balmeade'ye yolladı."

"Biliyorum," diye araya girdi Poopie. Birdie buna hiç şaşırmadı. Poopie'nin her şeyden haberi olurdu. "İşçiler bu yaz son kez buraya geldiğini düşünüyor."

"Sen de babamı terk etmeyeceksin, değil mi?" Birdie bunun mümkün olduğunu asla düşünmemişti. Poopie omuz silktiği zamansa tüyleri diken diken oldu.

"Çalışmam gerekiyor."

Birdie derin bir nefes aldı. Konuyu değiştirmek istiyordu, çünkü bunu daha fazla kaldıramayacaktı. "İçeride tıkılıp kalmaktan bunaldım Poopie." Honey Babe kucağında bir yastığın üzerinde uyuyordu. Birdie ipek gibi kuyruğunu okşayıp parmaklarına doladı.

"Babamın neden bunun benim için en iyi şey olduğunu düşündüğünü anlayamıyorum. Sonunda Jane Eyre'deki o kadına benzeyeceğim ben de." Birdie, kitapta deli olduğu için tavan arasına kilitlenen ve sonunda bütün evi ateşe veren kadından söz ediyordu. Poopie'yle birlikte o hikâyenin filmini televizyonda izlemişlerdi daha önce.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sen Jane Eyre'deki o kadın gibi olmayacaksın tatlım."

"Nereden biliyorsun? İnsanlar yaşlandıkça daha da tuhaf oluyorlar."

"Babana neler hissettiğini anlatmalısın."

Birdie bir anda kaskatı kesildi. Bir an için Poopie'nin Enrico'dan bahsettiğini sandı.

"Kafandan neler geçtiğini onunla asla paylaşmıyorsun. İstese de, istemese de bunları duyması gerekiyor."

Birdie'nin omuzları çöktü. "Hiç dinlemiyor ki. Yani ben her şeyi doğru yapıyorum aslında." Birdie'nin sesi çatallaştı. "Ama bunun hiçbir önemi olmuyor. Beni bir yerlere kilitlese de, kilitlemese de doğru olanı yapıyorum. Ama şimdi buraya hapsoldum. Üstelik sen bile çekip gidebilirken..." Birdie durup yutkundu.

Poopie kaşlarını çatıp ayağa kalktı. Rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Birdie'nin boğazı düğüm düğüm oldu. Çok mu mızmız davranmıştı acaba? Daha bir şey demeye kalmadan Poopie kararlı adımlarla odadan çıktı.

Birkaç dakika sonra tekrar kapının önünde belirdi ama. "Babanla konuştum," diyerek gülümsedi. "Dışarı çıkabilirsin."

"Gerçekten mi?" diyerek ayağa fırladı Birdie. Poopie başını salladı.

Birdie kollarını Poopie'nin boynuna dolayıp yanağına kocaman bir öpücük kondurdu.

Hava neredeyse kararmak üzereydi. Yatakhanelerin önünden mangal kokuları yükseliyordu. Merdivenlerden indiği sırada Birdie direkt piknik alanına gitmeyi düşündü, ama şimdi kalbi küt küt atmaya başlamıştı. Ayakları onu yatakhanelere

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

doğru sürüklüyordu.

Mangal başındaki işçilerin yanından geçip gitti. Enrico ortalarda yoktu, ama onu göremediği halde yoluna devam etti. B Kampı'nın merdivenlerini tırmanıp kapıyı çaldı, fakat kimsenin cevap vermesini beklemeden içeri daldı.

Birdie'nin ne yapacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu. Hiçbir şey planlamamıştı. Tek bildiği, eğer bunu hemen bugün burada yapmazsa, sonunun Jane Eyre'deki o kadına benzeyeceğiydi. Genç bir kızın bedeninde yaşlı bir kadın olarak kalmaya devam edecek ve sonsuza dek hapsolmaya mahkûm olacaktı.

Enrico'nun odasına gelmeden birkaç metre ötede durup kendi kendini telkin etmeye çalıştı. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki sanki yerinden fırlayacaktı. Cesur olduğunu, kendine güvenmesi gerektiğini tekrarladı içinden. Murphy ve Leeda'nın söylediği bütün o şeyleri söyledi kendine.

Sonunda kapıyı açıp içeri girdi.

İçerisi bomboştu. Çarşaflar ve battaniyeler katlanıp yatağın ayakucuna konulmuştu. Küçük televizyon da yoktu. Kitaplar da gitmişti. Her şey gitmişti.

Enrico gitmişti.

***

Murphy tabağındaki beyaz sosa bulanmış kızarmış mantarla oynuyordu. Richard annesini kızarmış bir tavuk bacağıyla besliyordu. Gerçekten de yazın başından beri meyve bahçesinden izin alıp eve geldiği ilk gün için şahane bir kutlamaydı. Murphy bu ikisini izlemektense tatil günü filan din-

BELONGS TO KAMTUS TEAM

lemeden hemen şeftali bahçesine dönüp işe başlamayı tercih ederdi herhalde. Ama o sırada Rex'i düşünmekle meşguldü.

Ona âşıktı. Önceki geceki piknik ve o sabah uyandığı zaman sürecinde iyice düşünüp buna karar vermişti. Bir tek kendisi böyle kendi önüne geçebilirdi işte. Bu hayatı boyunca yaptığı en iğrenç, en saçma şeydi. Murphy mantarı ağzına götürüp tam ortasında biriken suyunu ağzının içinde emdi. Yemeğin başından beri kendisine bakmakta olan TGI Friday'in garsonuna bakıp kaşlarını çattı.

"Tatlım?"

"Evet." Murphy arka arkaya üç tane mantarı ağzına atıp üzerine de buzlu çayından kocaman bir yudum aldı.

"Richard'la sana söylememiz gereken bir şey var." Jodee uzanıp Richard'ın elini tutarak gergin gözlerle Murphy'ye baktı. Murphy az önce yuttuğu mantarların midesinde kocaman bir topa dönüştüğünü hissetti. Neredeyse kusacaktı.

"Bilmek istemiyorum," dedi Murphy.

"Murphy."

"Dinle. Tuvalete gitmem gerekiyor." Murphy masadan fırladı. Tuvalette boynunu ovalayıp derin bir nefes aldı ve sinirli sinirli iki kez ellerini yıkadı. Aynada kendine bakıp başını iki yana salladı. "Tanrım. Lütfen bunu bana yapma." Sonra Tanrı'dan bir şeyler isteyecek kadar iyi karma biriktirmediğini fark ederek gözlerini devirdi.

Tuvaletin hemen yanında ankesörlü bir telefon vardı. Murphy bir keresinde ahizenin deliklerini siyah ojeyle boyamıştı. Böylece insanlar karşı tarafı duydukları halde karşı ta-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

raftakiler onları duyamayacaktı. Şimdi görünmeden tuvaletten çıkıp birilerinin telefonu tamir ettirmiş olması ve karmanın o günlük peşine düşmemesi için dua ederek ahizeyi eline aldı. Operatöre bağlanıp Darlington Şeftali Bahçesi'ni istedi.

"Alo?"

"Poopie?" Murphy'nin sesi çatallaştı. "Birdie orada mı?"

Diğer taraftan ses gelmiyordu. "Tatlım, onu birkaç saattir etrafta görmedim. Sen iyi misin?"

Murphy'nin boğazı öyle bir düğümlenmişti ki konuşamıyordu. Kendini toplayabilmek için başını salladı ve sonunda, "Ben iyiyim. Teşekkürler," diye cevap verdi.

"Tatlım..."

Murphy telefonu kapatıp ahizeyi tekrar eline aldı. Başka kimi arayabilirdi ki? Leeda'ya ulaşabilmesinin tek yolu ambarın önündeki telefon kulübesini aramaktı. Numarayı çevirdi hemen, ama kimse cevap vermedi. Bunca zaman konuşacak kimsesi olmadan bu şehirde nasıl yaşamıştı ki? Leeda ve Birdie elinden kayıp giden bir can simidi gibi geliyordu şimdi. Bağırmak isteğiyle yanıp tutuşuyordu.

Eğer birinden biri orada olsa, onlara Jodee'nin hayatı boyunca onlarca erkekle saçma sapan şeyler yaptığını, ama asla biriyle evlenmeye kalkışmadığını söyleyecekti. Bunun kayıp gitmesini engelleyen son şey olduğunu ve annesinin şimdi onu da elinden almaya çalıştığını söyleyecekti.

Murphy salona geri döndüğünde sonunda umursamaz bir tavır takınmayı başarmıştı. Jodee hesabı ödediği sırada, Richardla birlikte kapının önünde bekliyordu. Sonra hep beraber arabaya bindiler.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Murphy..."

"Söylediniz varsay anne, tamam mı?" Murphy'nin sesi çatallaşmıştı yine. Boğazını temizledi.

Jodee sürücü koltuğundaki Richard'a bakıp başını iki yana salladı. Sonra o kocaman gözlerinde üzgün bir ifadeyle Murphy'ye baktı. "Tamam bebeğim."

***

Giriş yoluna döndükleri zaman Birdie'nin verandada oturduğunu gördü. Arabadan iner inmez o tarafa doğru yöneldi. Neredeyse koşuyordu. Ama sonunda bilerek yavaş yürümeye başladı. Yaklaştıkça bir şeylerin yolunda olmadığından daha da emin oldu. Birdie'nin gözlerinin etrafı şişmişti ve sanki bütün hayatı buna bağlıymış gibi hırsla köpeklerini okşuyordu. O anda Murphy'nin anlatmak için sabırsızlandığı bütün o şeyler bir anda kafasından uçup gitti.

"Bird, sen iyi misin?" diye sordu Murphy merdivenleri tırmandığı sırada.

"Evet." Birdie'nin sesi son derece cılız ve ağlamaklı çıkmıştı.

Murphy elini Birdie'nin bacağına atıp dizini salladı. Sorunun ne olduğunu sorması gerektiğinin farkındaydı, ama Murphy böyle bir kız değildi işte. Neden böyle olduğunu o da bilmiyordu. "Hey, Walter seni dışarı salmış sonunda ha?" diye sordu sonunda neşeli görünmeye çalışarak.

Birdie iri gözleriyle dönüp Murphy'ye baktı. "Enrico gitmiş." Sesi titremişti bunu söylerken.

Murphy'nin içi acımıştı. Birdie'nin oturduğu sallanan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sandalyenin yanına çömelip kolunu sandalyenin kenarına yasladı. Ne yapacağını bilemiyordu. Hayatı boyunca omzunda ağlanacak biri olmamıştı ki! "Neyse. Sorun değil," dedi Birdie. Ayağa kalkıp Murphy'nin yanına oturdu. Honey Babe ön patilerini Murphy'nin bacağına yaslayıp kollarını yaladı. Murphy bunu fark etmemişti bile.

"Ne zaman gitmiş?"

"Dün gece." Birdie burnunu çekti. "Poopie babamla konuşup dışarı çıkmam için izin aldı bu akşam. Bahçede sizin yanınıza gelecektim ama..." Birdie sözlerini tamamlayamadı.

Bir süre boş gözlerle bahçeyi izlediler.

Birdie derin bir ah çekerek devam etti. "Sorun sadece Enrico değil. Ben korkağın tekiyim işte. Her şeyin avuçlarımın arasından kayıp gitmesine, beni es geçmesine izin veriyorum. Hayatım boyunca... bunu yapmamayı başarabilecek miyim... bilmiyo... rum."

Murphy tuhaf bir şekilde Birdie'nin sırtını sıvazladı. "Bu doğru değil Birdie."

Birdie cevap vermedi. Pohpohlanmak istemediği belliydi. Sonunda usulca başını Murphy'nin omzuna yasladı.

"Daha önce harekete geçmeliydim."

"O şapşalın ne zaman gideceğini bilmiyordun ki?"

"Bu geçerli bir sebep değil ama. Ben işe yaramazın tekiyim."

"Kimse işe yaramıyor ki!" dedi Murphy.

"Oh, Murphy." Birdie başını kaldırıp Murphy'ye baktı ve gülümseyerek gözlerini devirdi. Tekrar sessizliğe gömülmüşlerdi. Sonunda Birdie kendini toparlayıp omuzlarını dikleştirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu kadar yeter bence. Konuyu değiştirebilir miyiz lütfen?"

Murphy başını salladı. Annesiyle ilgili konu dilinin ucundaydı, ama bu konunun da pek iç açıcı olduğu söylenemezdi. Kafasında daha eğlenceli, daha ilginç bir konu bulmaya çalıştı, ikisinin de keyfini yerine getirecek bir şeyler.

"Bird, Rex ve Leeda hakkında ne düşünüyorsun?"

Murphy bunu söyler söylemez bu konuyu açtığına pişman oldu.

"Birbirlerine yakışıyorlar, değil mi?" dedi Birdie alnını ovuşturarak.

Murphy bir an için durup düşündü. "Evet." Bu konuda daha fazla bir şey söylememesi gerektiğini düşünmesine rağmen kendini tutamadı yine. "Sence Leeda onu seviyor mu?"

Birdie durup düşündü. "Daha çok yakın arkadaş gibiler." Arkasına doğru eğilip kollarının üzerinde verandaya yaslandı ve başını arkaya doğru attı. "Neden ki?"

Birdie'nin yüzü öyle sıcak, öyle samimiydi ki Murphy bir an için Rex'le ilgili konuyu ona açabileceğini ve Birdie'nin de bunu anlayışla karşılayacağını düşündü. En azından bu kadarını hak etmiyor muydu? Murphy de en az Leeda kadar Birdie'nin arkadaşı sayılırdı, değil mi?

Murphy başını iki yana salladı. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum da. Günün birinde ben de böyle bir şey yaşamak isterim."

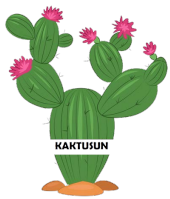
Sonunda bu konuda herhangi bir şey söylemenin Leeda'ya ihanet etmek olacağına karar verdi. Sadakat tuhaf bir şeydi. Aşk da öyle. İkisi de insanı en beklenmedik zamanda gafil avlıyordu işte.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Enrico Fiol yedi yaşındayken Kuzey Meksika'da, Teksas sınırı yakınlarındaki evlerinin ön bahçesinde bir şeftali çiçeği bulmuştu. Halbuki yakınlarda sekiz yüz kilometre boyunca bir tane bile şeftali ağacı yoktu. Enrico, elinde çiçekle arkadaşlarına yakalanırsa, onunla alay edeceklerini biliyordu. Bu yüzden çiçeği alıp bir kitabın arasına saklamıştı. O çiçek geçen yıllar içinde o kitabın arasında kurumuş ve tamamen unutulmuştu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

On Dokuz

Leeda'nın kocaman iki bavulu yarı yarıya toplanmış, odanın orta yerinde duruyordu. Perdelerini indirip battaniyesini katladı ve kırılacak eşyalarıyla biblolarını battaniyenin arasına koydu. Sonra yatağın kenarına oturup etrafına bakındı. Oda ne kadar da farklı görünüyordu şimdi. Bütün bir yaz burada kaldığına inanamıyordu. Burası normalde on dakika bile duramayacağı bir yerdi.

Koridorda diğer kadınlar da toparlanıyordu. Bazıları eşyalarını alt kata indirip otobüse konmak üzere kapının önüne yığmıştı. Poopie onları Greyhound'daki istasyona kadar götürüp eşyalarını taşımalarına yardım edecekti. Leeda kutu kutu eşyalarını taşıyan kadınlara bakıp gülümsedi. Greyhound istasyonu kendisini neyin beklediğinin farkında değildi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Leeda eğer Meksika'da yaşıyor olsa, kendisinin de tıpkı böyle deliler gibi alışveriş yapacağını düşündü.

Dolabını açıp özenle kıyafetlerini toplamaya başladı: Şortlar bir tarafa, gömlekler bir tarafa. Ama bir anda bütün kasları gevşedi. Kendini yorgun hissediyordu.

Koridorun diğer ucunda Murphy bangır bangır müzik dinleyerek yatağında uzanıyordu. Leeda en son baktığında henüz en ufak bir giysisini bile toplamamıştı. Leeda çalışma masasının üzerinde duran defterinden bir parça kâğıt koparıp uçak yaptı. Sonra kâğıdı açıp üzerine bir şeyler yazarak tekrar katladı ve koridorun diğer tarafına fırlattı.

Birkaç saniye sonra uçağı geri dönmüştü. Leeda kâğıdı açıp okudu.

Üstte kendi yazdıkları duruyordu:

Hazırlanmaya başlasan iyi edersin, miskin.

Murphy de hemen altına bir not yazmıştı.

Neden gelip sen toplamıyorsun? Hadi tatlım, lütfeeeeeeen. Biraz sonra Murphy üzgün gözlerle kapının önünde belirmişti.

"Poopie otobüsü de alıp gelmiş."

Birlikte girişe doğru yöneldiler. Birdie de dahil olmak üzere herkes toplanmıştı. Poopie erkeklerin bir kısmını önceden göndermişti. Geriye şimdiden bir avuç insan kalmıştı. Otobüsün kırık dökük, beyaz kapıları tıslayarak açıldı. O anda herkes bir anda Leeda, Murphy ve Birdie'nin üzerine atılıp onlara veda etmeye başladı.

Leeda'nın yanında duran Emma, Birdie'nin çenesinden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tutup yanaklarından öptü. "Her şey için teşekkürler Birdie." Gözünden bir damla yaş aktı. Leeda daha önce hiçbir veda törenine katılmadığı halde bu seferki vedalaşmanın diğerlerinden farklı olduğunu biliyordu. Bu kez insanlar son kez vedalaşıyordu.

Otobüs uzaklaştığı sırada Leeda usulca Birdie'nin sırtını sıvazladı. Araba yolun sonunda köşeyi dönüp gözden kaybolmuştu. Birdie yüzünde bir gülümsemeyle arkasını döndü, ama gözlerinden yaşlar akıyordu.

"Oh, tatlım," diyerek sarıldı Leeda. Murphy de hemen arkasında duruyordu. Uzanıp omuzlarını sıvazladı. Birdie sonunda geri çekilip gözyaşlarını sildi.

"Sanki dünyanın sonu gelmiş gibi hissediyorum," dedi gülümsemeye çalışarak.

Hep beraber mangalın başına yürüdüler. "Nereye gideceksin?" diye sordu Murphy düşünceli düşünceli ellerini önünde kavuşturarak. "Siz... çiftliği satınca yani?"

"Bilmiyorum. Babam California'ya taşınmaktan söz ediyor."

"California mı?"

"Peki, ya Cynthia Teyze? O buraya taşınacak, değil mi?"

Birdie başını salladı. "Evet. Bilmiyorum. Ne yapacağımızı hiç bilmiyorum."

Leeda uzunca bir ot parçasını ortadan ikiye ayırmakla meşguldü. "Kim bilir, belki de burayı satmanız gerekmez..."

Birdie derin bir iç geçirdi. "Daha iyi ekipmanları, geniş arazileri ve büyük marketlerle anlaşmaları olan diğer çiftlik-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lerle başa çıkamıyoruz. Babam bu işlerde hiçbir zaman iyi değildi zaten. Sadece şeftali yetiştirmeyi biliyor."

"Peki, ama o ekipmanları alamıyor musunuz?"

"Hiç paramız yok."

O sırada bahçeye giren bir arabanın sesiyle irkilip o tarafa doğru döndüler. Bu Horatio Balmeade'nin siyah Mercedesi'ydi.

"Geldi yine baş ağrısı," dedi Murphy.

Leeda bunun bütün olayların çözüldüğü ve insanların gerçeklerle yüz yüze kalmak zorunda kaldığı o anlardan biri olduğunu düşünüyordu. Ama Birdie biraz olsun rahatsız olmamıştı. Aksine uzun zamandır ilk defa heyecanlıydı.

"Kızlar, evin arakasında kocaman bir derin dondurucumuz olduğunu biliyor muydunuz?"

"Cesedini oraya mı saklayacağız?" diye dalga geçti Murphy.

Birdie gizemli bir tavra büründü.

"Pek sayılmaz."

Mürekkep balığı Birdie'nin babasının en sevdiği balıktı. Körfezde balık tutan bir arkadaşından mevsiminde taze taze kilolarca balık alır, sonra onları arka taraftaki dev gibi derin dondurucuda muhafaza ederdi.

***

Şimdi Balmeade Golf Kulübü'nün Manolya bloğunun kadınlar tuvaletindeydiler ve Birdie, tuvalet kapağının üzerinde durup Murphy'nin kendisine uzattığı kovanın içinden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir avuç donmuş balık alarak biraz önce tavandan söktükleri fayansın arkasındaki boşluğa doldurdu.

"Birdie dikkatli ol."

"Vesaire, vesaire," diye geçiştirdi Birdie. Elindeki fayansı tekrar yerine yerleştirdi. Daha önce hiç bu kadar kötü bir şey yapmamıştı herhalde, ama nedense kendisini yaramazlık konusunda bir profesyonel gibi hissediyordu. Aslında kalbi güm güm atıyordu, ama zevkli bir şeydi bu. Şimdi Murphy'nin neler hissettiğini ve bundan neden zevk aldığını anlayabiliyordu.

Leeda kulüpte dört tane blok olduğunu söylemişti. Manolya, Yasemin, Begonvil ve Gül. Murphy buraya çiçek isimleri vermiş olmalarıyla dalga geçmeden edememişti tabii.

Sonunda spor salonunun arkasında, kulübün en uzak köşesinde kalan Gül'le de işlerini bitirmişlerdi. O zamana kadar balıklar çözülmüştü tabii ve hafif hafif kokmaya başlamışlardı.

Kızlar birkaç dakika sonra çitlerin üzerinden atlayıp bahçeye döndü. Birdie ve Murphy, Leeda'nın geçebilmesi için dikenli telleri hafifçe aşağı çekmişlerdi. Birdie çiftliğin sınırlarına girer girmez hınzırca kıkırdayarak hoplayıp zıplamaya başladı. Sonunda nefes nefese kalıp durduğunda bunu yaptığına inanamıyordu.

"Keşke kokuyu aldığı zaman yüzündeki ifadeyi görebilseydik," dedi Murphy huzursuzca bir o tarafa bir bu tarafa dönerek. O da yerinde duramıyordu. Hava neredeyse kararmak üzereydi. O an gerçeküstü bir hal almıştı adeta.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"İkiniz de leş gibi kokuyorsunuz," dedi Leeda elini burnuna götürüp onlardan uzaklaşarak. "Iyy, ben de kokuyorum."

"Bu akşam mı dönüyorsunuz siz de?"

Murphy ve Leeda birbirine baktı.

"Bir gece daha kalmanın bir zararı olmazdı, değil mi?"

"Sanmıyorum," dedi Murphy ellerini havada sallayarak. "Göle gitmeye ne dersiniz?"

Son kez. Birdie bunu dile getirmemişti, ama herkesin bunu düşündüğünün farkındaydı. Yine de bugün herhangi bir günmüş gibi davranacaklardı işte.

Murphy önlerinde giysilerini çıkarmaya başlamıştı. Sonra birdenbire iç çamaşırlarını da çıkarıp çırılçıplak kaldı.

"Murphy, lütfen üstünü giy. Kimse bunu görmek istemiyor," diye seslendi Leeda arkasından.

Murphy gölün kenarına ulaştığı zaman omzunun üzerinden dönüp kızlara baktı. "Bu gölü çok seviyorum. Ve bu gece son kez çıplak yüzerek onu onurlandıracağım."

Leeda ve Birdie birbirine baktı. Murphy suları şapırdatarak göle dalmıştı bile.

Leeda'nın daha önce birkaç partide çırılçıplak yüzdüğü olmuştu. Ama ancak bir sürü içki içtikten sonra cesaret edebilmişti buna. Kızlarla birlikteyken çıplak yüzmek bir şekilde daha samimi geliyordu nedense. Sonunda o da bluzunu ve sutyenini çıkardı. Çırılçıplak kaldığı zaman ilk önce ayaklarını suya değdirip bir süre öyle eğlendi.

"Oh. Neyse ne," diyerek suya atladı sonunda. Battaniye gibi bütün vücudunu saran suyun içinde kendini küvette gibi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

hissetmişti. Dalıp Murphy'nin tam arkasında suyun yüzüne çıktı. Birdie kıyıda durmuş huzursuzca onlara doğru bakıyordu.

"Haydi Bird."

"Oh, bilemiyorum. Her neyse. Sakın bakmayın ama."

Leeda ve Murphy kıkırdayarak arkasını döndü.

Cırt, hışır, huşur ve şap diye bir ses duyuldu. Sonunda Birdie de giysilerini çıkarıp suya girmişti.

Leeda sırtüstü yüzmeye başladı. Hep beraber ortada buluşup birbirlerine su sıçrattılar. Hava kararınca onlar da fısıltıyla konuşmaya başlamıştı.

"Akşam oldu," diye fısıldadı Murphy. Tam tepelerinde yıldızlar belirmeye ve kimse fark etmeden cırcırböcekleri ötmeye başlamıştı. "Şeftalilerin kokusunu alabiliyor musunuz?"

Ağaçların çok uzağındaydılar, ama Leeda havayı kokladığı zaman şeftalilerin kokusunu duyar gibi oldu.

"Ben rüyamda bile duyuyorum o kokuyu," dedi Birdie.

Leeda arkasına uzanıp geri geri yüzmeye başladı. Sonra kollarını uzatıp gölün ortasına doğru süzüldü. Hayatı boyunca bundan daha muhteşem bir şey hissetmemişti. Belki bu son geceleri olduğu için, belki de bir daha asla aynı şeyi bu koşullar altında yaşayamayacağı için böyleydi.

Şapır şupur! Leeda doğrulup arkasına baktı. Murphy biraz olsun çıplaklığından utanmadan kayalardan birine tırmanıyordu. Sonra cup diye yine suyun içine atladı. Birkaç saniye boyunca suyun yüzeyine çıkmamıştı. Birdie hafif bir çığlık atıp hemen suya daldı.

Suyun yüzüne çıktıklarında ikisi de ağzından sular püs-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kürterek kahkaha atıyordu. Leeda ne muhteşem arkadaşları olduğuna inanamıyordu. Suları sıçrata sıçrata yüzen deniz kızlarına benziyorlardı adeta.

Murphy tekrar kıyıya çıkmıştı. Islak teni pırıl pırıl parlıyordu.

Sonra bir anda donup kaldı. "Oh." Bir saniye yerinden kıpırdayamadan öylece kaldı. Sonra hemen elleriyle göğüslerini ve kasıklarını kapattı. "Selam."

Leeda da şimdi neredeyse gölün kenarına ulaşmıştı. O sırada birinin gölgesini fark etti. Bir an kalbi yerinden fırlayacak gibi olmuştu. "Rex?"

Rex başını önüne eğmiş, büyük bir ciddiyetle çimenleri inceliyordu. Sonra kafasını kaldırıp tekrar Murphy'ye baktı.

"Rex!" diye bağırdı Leeda. Sesi kıskançlıktan öyle bir çatallaşmıştı ki! "Arkanı dön hemen."

Rex hemen arkasını döndü. Leeda ve Birdie de sudan çıkmışlardı şimdi ve hepsi giysilerini üzerine geçirdi.

"Sizi burada bulacağımı biliyordum," diye açıkladı Rex sonunda önüne dönmesine izin verdikleri zaman. "Eşyalarınız hâlâ yatakhanedeydi."

"Eminim bütün çıplak kadınlara aynı şeyi söylüyorsundur," diyerek durumu normalleştirmeye çalıştı Murphy. Ama bunu başardığı pek söylenemezdi.

"Bu sıralar seni çok çıplak gördüm," diye cevap verdi Rex.

Leeda buna biraz olsun gülmedi. Put gibi kalmıştı öyle. Felç olmuştu sanki.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Rex hâlâ Murphy'ye bakıyordu. Kaşları çatılmıştı. Ve hâlâ bakıyordu. Leeda kanının tepeden tırnağa çekildiğini hissetti. Çünkü gözleri şimdi, her zaman, ona baktığı zamanlardaki gibi, öyle yorgun yorgun bakmıyordu. Uykulu, kibar ve teselli eder gibi değildi. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Kendine hâkim olamıyordu. Murphy'nin vücudunu süzüyordu.

***

Cik, cik, cik.

Murphy yatağında doğrulup camdan dışarı baktı. Hava henüz tam aydınlanmamıştı, ama küçük dostu dallardan birine tünemiş, boncuk gibi gözleriyle ona bakıyordu.

Pencereyi kapatıp yatağına uzandı ve başını yastığın altına gömdü. Ama artık çok geçti. Tamamen uyanmıştı ve önündeki günün ağırlığı çökmüştü üzerine. Tabii önceki gecenin de.

Yataktan kalkıp külodunun üzerine boxer şortunu geçirdi. Başını yastığa dayadığı taraftaki saçları düzleşmişti, ama öteki taraf öyle bir kabarmıştı ki ağırlığından neredeyse dengesini kaybedip o tarafa doğru yuvarlanacaktı. Saçlarını toplayıp ensesinde atkuyruğu yaparak koridora çıktı.

Birdie, gece önceki gün boşalan odada uyumuştu, ama şu anda kapısı açıktı ve yatağı boştu. Terliklerini sürüye sürüye Leeda'nın kapısının önüne gidip usulca kapıyı çaldı. "Leeda?" diye fısıldadı. "Lee?"

Cevap vermiyordu.

Murphy iç geçirdi. Leeda'yla yüzleşip aralarının iyi ol-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duğundan emin olmak istiyordu. Gece, gölden dönerlerken oldukça sessizdi. Murphy yanlış bir şey yapmadığını biliyordu, ama o sırada Rex'le aralarındaki elektrik on metreden seziliyor olmalıydı. Leeda kalbinin o en derin, en karanlık köşesini görmüş ve orada Rex'in olduğunu anlamış olabilirdi. Bunu öğrenmesi şarttı. Ama önce Leeda'nın uyanmasını beklemesi gerekiyordu. Eski Murphy olsa, Leeda'nın odasına dalardı hemen. Ama bu Murphy yalnızca odasına geri döndü.

Daha sonra giysilerini değiştirmeden yalnızca D. Scholl's sandaletlerini ayağına geçirip dışarı çıktı ve mavi başlı kestane kargasını ziyaret etmek üzere sola döndü. Kuş tünediği yerden Murphy'yi izliyordu. Siyah, cılız ayağının altında bir solucan vardı.

"Bak," dedi Murphy, "şu anda söylenip durduğum onca zaman boyunca aslında sana giderek daha da bağlandığımı ve seni özleyeceğimi söylemem gereken o romantik anın gelip çattığının farkındayım."

Mavi başlı kestane kargası söylediklerini anlıyormuşçasına kafasını eğmişti.

"Ama çok beklersin. Doğrusunu söylemek gerekirse umarım bu kışı çıkaramazsın demek için geldim sadece."

Murphy dönüp diğer tarafa, bahçeye doğru yürümeye başladı. Akşamdan kalma insanlar gibi sürüne sürüne yürüdüğünün farkındaydı, ama bunu bilerek yaptığını da biliyordu. İçinde her ne hissediyorsa, bunu dışavurmayı seviyordu.

Patikanın başında durup eserine bir kez daha baktı. Gerçekten de göz alıcıydı. Sarı güller tamamen açmıştı ve muh-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

teşem görünüyorlardı. Açelyalar dinç ve sağlıklıydı.

Murphy tatmin olmuş bir biçimde derin bir nefes alıp çardağın altına geçti ve bir anda donup kaldı.

Rex güllerin tam yanında, tahta bir bankın önünde diz çökmüş, bir şeylerle uğraşıyordu. Murphy'yi gördüğü zaman şaşırdı.

"Selam," diye fısıldadı Murphy.

"Selam." Rex de ayağa kalktı. "Uyuduğunu sanıyordum. Bunu bırakmaya gelmiştim."

Murphy yutkunarak gözlerini Rex'in arkasındaki banka doğru çevirdi. Onunla göz göze gelmemeye çalışıyordu. "Burası onun için pek de iyi bir yer sayılmaz. Tam dikenlerin önünde."

Rex, Murphy'nin beklediği gibi ters bir cevap vermemişti bu kez. "Ah, evet." Düşünceli düşünceli elini alnına yasladı.

"Dur sana yardım edeyim," dedi Murphy bankın bir ucundan tutup havaya kaldırarak. "Şu kiraz ağacının arkası nasıl?"

Rex başını salladı. O da diğer tarafından tuttu ve bankı birlikte bir metre kadar öteye taşıdılar.

"Vay canına. Teşekkürler Rex. Bu gerçekten de çok... çok güzel. Bunu sen mi yaptın?"

Rex başını salladı. "Sorun değil. Aslında bunun sürpriz olması gerekiyordu. Birkaç gün önce bitirdim."

"Sürpriz oldu zaten."

"Dün geceki tuhaf olaydan sonra getirmemeyi düşünmüştüm ama..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Murphy önceki gece hakkında böyle açık açık konuşmak istemiyordu. Gözlerini yere indirip sandaletlerini yere sürüdü.

"Şeftali ağacı hiç meyve verdi mi?" diye sordu Rex sonunda konuyu değiştirmeye çalışarak.

Murphy omuz silkti. "Hayır. Lanet olası böcekler. Bir tane bile düzgün meyve vermedi henüz."

Rex gülmeye başladı. Böyle gergin zamanlarda bile kolayca gülebiliyor olması Murphy'nin sinirine dokunuyordu. Her şey onun için çok kolaydı. Hayatında tanıdığı onca erkek içinde olması gerektiği gibi davranan tek erkek oydu.

Rex ağacı baştan aşağı inceledi. "Şey, şurada, en üstte bir tane var."

Murphy tam dalga geçtiğini söyleyerek onu tersleyecekti ki o sırada o da şeftaliyi gördü. "Tanrım. Haklısın."

Birbirlerine bakıp gülümsediler. Murphy'nin yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. "Şahane bir şeftali büyüttüm."

"Ağacın bunda hiç payı yok, değil mi?"

"Yok işte."

Rex ağaca yaklaşıp meyveye doğru uzandı ve sıçrayıp şeftaliyi kopardı.

"Al bakalım," diyerek meyveyi Murphy'ye fırlattı. Şeftali tam karnına geldi. Gerçekten de kusursuzdu. Bir tane bile böcek yoktu üzerinde. Murphy şeftaliyi tişörtüne silip bir ısırık aldı.

"Teşekkürler Rex."

"Önemli değil."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ama Murphy çiğneyemiyordu.

"Kötü mü?" diye sordu Rex merakla. Murphy başını iki yana salladı. "Hayır..."

Rex biraz daha yakınına gelmişti şimdi. "Sorun ne?"

"Yok bir şey. Korkma hemen."

Gözlerini kırpıştırarak Rex'e bakıyordu. Tam alaylı alaylı gülmek üzereydi ki o sırada Rex omuzlarına uzandı. Murphy'nin kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Rex o anda Murphy'nin dudaklarına yapıştı. O öpücükle yüzündeki gülümseme silindi. Ağzı tıpkı az önce ısırdığı şeftalide olduğu gibi, dünyanın o en yumuşak, en tatlı lezzetini hissettiğinde olduğu gibiydi sanki. Dili şeftali suyuyla ıslanmış, ağzının içinde eriyip gitmişti. Rex sonra usulca geri çekildi. Elleri hâlâ saçlarının arasındaydı. Yüzünde düşünceli, ölçülü bir bakış vardı. Heyecanlı ya da tutkulu değildi. Sanki onu tanımaya çalışan bir dost gibi bakıyordu.

Murphy huşu içinde bir an onun kollarına bıraktı kendini.

Sonra Leeda'nın düşüncesi bir çekiç gibi indi sanki. Tüm o zevk bir anda çirkin, ağır bir korkuya dönüştü. Başını iki yana sallayarak Rex'in kollarından kurtuldu.

Bir an birbirlerine baktılar. Murphy kendini rüyada gibi hissediyordu. Kontrol edemediği şeylerin olduğu ve uyandığı zaman yaşadıklarının gerçek olmaması için dua ettiği bir rüya. Ama Rex gerçekti. Tam karşısında duruyordu. Yorgun görünüyordu. Gözlerini bir an için Murphy'nin gözlerinden ayırmıyordu, ama utanmış gibi bir hali yoktu.

"Leeda benim arkadaşım," dedi Murphy usulca. Rex ko-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nuşmuyordu. Murphy'nin ihtiyacı olan da buydu zaten. Bütün vücudu korkunç bir öfke dalgasıyla sarsılmıştı. Bir anda bütün öfkesinin kaynağının Rex olduğuna kendisi bile inanmıştı. İçinde hissettiği o tiksinme duygusu gözlerinden okunuyordu.

İğrenerek Rex'in gözlerinin içine baktı.

"Mu… Murphy," diye kekeledi Rex. "Ona söyleyeceğim. Leeda ve ben asla..."

Murphy neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yokmuşçasına gözlerini kısarak Rex'e baktı. Sanki az önce yaşananlarla hiçbir ilgisi yokmuş gibi başını iki yana salladı. "Senden hoşlanmıyorum bile."

"Murphy... aramızda... bir şeyler var..."

"Ne var?" Murphy şaşırmış taklidi yaparak gökyüzüne bakıp gözlerini devirdi. Kendi samimiyetsizliğinden daha çok iğreniyordu aslında. "Sen delisin."

Tekrar gözlerini Rex'e çevirdiğinde çocuğun kendine olan güveninin sarsıldığını fark etti. Bunu gözlerinden okuyabiliyordu. Murphy kendi hayal kırıklığının da dışarıdan bakıldığında belli olduğunun farkındaydı. Gözlerini kaçırdı. Eve doğru bakıyordu. O sırada Birdie'nin penceresinde bir kıpırtı gördü.

Bir siluet; Birdie'nin silueti bir saniyeliğine oradaydı. Olanları görünce elini ağzına götürdü. Sonra bir anda sola doğru kayıp gözden kayboldu. Murphy kanın beynine sıçradığını hissediyordu. Kalbi karnında atıyordu sanki.

Rex uzanıp usulca bileğine dokundu. Bu can simidi gibi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gelmişti Murphy'ye. "Seninle olmak istiyorum."

Murphy geri çekilip Rex'e doğru baktı. Paniklemişti. Başı fır fır dönüyordu. Hissettiği bütün acıyı Rex'e kusmak istiyordu. Sesi boğuk ve nefret dolu çıkıyordu. "Ben seni istemiyorum. Anlıyor musun? İstemiyorum."

Rex sonunda bir adım geriledi. Bu Murphy'nin kalbini kırdı. Rex eve doğru baktı, sonra tekrar döndü. Kafası karışmış, sersemlemişti. Başını iki yana sallayarak acı acı gülümsedi. "Ben aptalın tekiyim. Tanrım. Çok üzgünüm."

Murphy'nin gözleri yaşarmıştı. Yumruklarını sıkıp tişörtüne dolayarak haykırdı. "Beni yalnız bırak."

Rex başını sallayıp ellerini cebine attı. Arkasını dönüp patikada ilerlemeye başladı.

Murphy başını kaldırıp Birdie'nin penceresine baktı, ama kimseler yoktu. Sinirle ellerini darmadağınık saçlarında gezdirdi. Patikanın sonunda Rex'i hâlâ görebiliyordu, ama Rex arkasını dönüp bakmamıştı bir daha.

Çaresizlik içinde şeftaliyi yere fırlatıp ezmeye çalıştı, ama ıskaladı. Şeftali ayağının ucundan fırlayıp çalıların arasına gitti.

Honey Babe ve Majestic, Murphy'yi merdivenlerin başında karşılamıştı. Murphy onları okşamak için eğildiğinde bacaklarına dolanıp ellerini yaladılar.

"Birdie?"

İçeriden VH1 müzik kanalının tıngırtıları duyuluyordu, ama Birdie'den ses çıkmamıştı.

"Tweety Bird?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birdie'yle konuşmadan önce alt katta yüzünü yıkayıp kendini toparlamak istemişti. Üst kata çıktığında Leeda'nın kapısı açıktı ve içeriden gürültüler geliyordu. Evin içinde dolaşırken ateşi çıkmıştı sanki. Kafasında tek bir düşünce yankılanıyordu. Lütfen Leeda'ya söylememiş ol. Lütfen, lütfen, lütfen.

Ayağının altındaki kilim hafifçe kaydı. Murphy kilimi düzeltip yutkundu. Birdie'nin kapısını çalıp başını içeri uzattı. Tüyleri diken diken olmuştu. Soğuk terler döküyordu. Birdie ve Leeda tek bacaklarını aşağı sarkıtarak yatağın üzerinde karşılıklı oturmuş, birbirlerine bakıyorlardı. Kapı açılınca ikisi de dönüp Murphy'ye baktı. Birdie'nin iri gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Ağzı bir karış açıktı. Ne diyeceğini bilemiyordu sanki. Leeda'nın gözleri kıpkırmızıydı. Buz gibi gözlerle bakıyordu. Murphy suratına bir tokat inmiş gibi hissetti.

"Selam çocuklar..." diye geveledi Murphy.

"Selam Murphy," diye mırıldandı Birdie yorganının ucunu çekiştirerek.

"Imm, ne... ne yapıyorsunuz?" Murphy içeri girip duvara yaslandı.

Birdie, Leeda'ya bakıyordu şimdi. Murphy kusacak gibi oldu. "Şey... televizyon izliyoruz işte."

"Oh." Murphy'nin gözü tişörtüne takılmıştı. Öyle derin bir dekoltesi vardı ki!

Leeda bir anda ayağa fırladı. "Sonra görüşürüz Birdie." Murphy'nin yüzüne bile bakmadan kapıya doğru yöneldi. Murphy irkildiğini hissetti. Normal davranmaya zorladı kendini. Ama Leeda soğukkanlı davranmak konusunda onu geç-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mişti doğrusu. Buz gibi demek daha doğru olurdu aslında. Hızla Murphy'nin yanından geçip kapıdan dışarı fırladı.

"Leeda, bekle..." dedi Murphy, Leeda'nın bileğine uzanarak. Leeda bir çıngıraklı yılan gibi bileğini çekip Murphy'den kurtuldu.

"Dokunma bana."

Murphy'nin ağzı bir karış açık kaldı. Hayatında ilk kez böyle donup kalmıştı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Kalbinin sesi davul gibi kulaklarında, topuklarında çınlıyordu. O anda Leeda'nın sözleri kafasında çınladı. Her yerde çınlıyordu.

Leeda bir an için kırılmış gibi göründü ve Murphy kendini toparlayıp birkaç kelimeyi bir araya getirebilmek için yutkundu. Olanları inkâr etmek istiyordu. Eskiden olsa böyle yapardı. Her şeyi bu şekilde çözmüştü daha önce. Birkaç ay öncesine kadar her konuda zeytinyağı gibi üste çıkar, karşısındaki insanı suçlu duruma düşürürdü sonunda. Ama bu, yalanlarla sıyıramayacağı kadar önemli bir konuydu.

"Leeda, onu ben öpme..."

Rex'e karşılık vermediğini söylemek istemişti, ama Leeda sözünü kesti.

"Doğrusunu istersen ilgi çekmek için bu kadar çabalamak zorunda olman çok acı. Rex sürekli şov yaptığını söylemişti."

Bu belden aşağı saldırıydı. Murphy böyle bir şey beklemiyordu.

"Bir erkeği baştan çıkarmanın marifet olduğunu mu sanıyorsun? Herkes senin gibi giyinip, senin gibi yürüdükten

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sonra er geç erkeklerin ilgisini çekebilir. Kıvırtarak yürüyorsun. Kendini basit gösteriyorsun. Her kız bunu yapabilir. Ben de yapabilirdim. Erkekler sandığın kadar zor değiller Murphy. Onları çözmek çocuk oyuncağı."

Leeda, Murphy'yi baştan aşağı süzdü. Murphy kızların kıskançlığına milyonlarca kez tanık olmuştu. Ama Leeda yalnızca kıskanç değildi. Bu yalnızca tavrının bir parçasıydı. Ama asıl önemli olan yüzündeki o ifadeydi. Annesinin kopyasıydı adeta; iğrenmiş, bıkkın ve aşağılayan bakışlar. Murphy arkasındaki duvara iyice yapıştı. "Ama ben bunu istemedim... böyle olmaması için çabaladım..."

Leeda gözlerini devirdi. Sinek kovalar gibi elini havada salladı. "Lütfen. Nişanda onunla nasıl flört ettiğini Birdie bile fark etti. Değil mi Birdie?" Murphy dehşet içinde yatağın kenarında boş gözlerle her an bayılacakmış gibi kendilerini izleyen Birdie'ye baktı. Murphy kendini Birdie'nin gözlerinden görmeye çalıştı; kendisine haksızlık edilmiş olan aziz Leeda ve süslü fahişe Murphy. Bu haksızlıktı. Murphy bir anda deliye döndü. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Hayatında iyi giden her şey üzerine yıkılıyordu sanki.

"Arkadaşım olduğunu sanıyordum." Leeda'nın sesi çatallaşmıştı, ama gözleri hâlâ buz gibiydi.

Murphy sakin olmaya çalışıyordu. Leeda gardını indirmişti. Murphy bir an için rahatladı. Leeda'nın ona bir böcek gibi değil de bir insan gibi bakmaya başlamış olması da bir şey sayılırdı.

"Lee, ben senin dostunum. Rex..." Leeda'ya ona olan sa-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dakatinin test edildiğini, bu testi geçtiğini ve bunun ne kadar önemli olduğunu söylemek istiyordu. Ama sözcükler boğazında takılıp kalmıştı. Bunları nasıl anlatacağını bilemiyordu. Doğru sözcükleri seçemiyordu. Hayatında ilk kez doğru olan şeyi yapmıştı! Murphy McGowen ilk kez doğru olanı yapmıştı!

Bunları düşünürken neredeyse gülümsüyordu. "Sen de tıpkı onun gibi olacaksın. Erkeklerin seni sevmesi için yalvarıp başka insanların kocasıyla yatacaksın..."

Murphy tökezlemişti. Yüzündeki gülümsemeye benzer o şey bir anda uçup gitti. Elleriyle yüzünü örttü. Kanının kaynadığını hissediyordu. "Leeda bu şekilde konuşmayı kesmelisin. Neden bahsettiğin konusunda en ufak bir fikrin yok."

"Oh, ne dediğimi çok iyi biliyorum; bundan emin olabilirsin." Leeda odadan çıkmak üzereydi, ama dönüp Birdie'ye baktı. "Birdie ve ben derhal buradan gitmeni istiyoruz."

Murphy içinde kabaran öfke yüzünden artık gözyaşlarını saklayamıyordu. Yine de gözlerinde biriken yaşların yanaklarından akmasını engelledi. Yatağın üzerinde yorganı başına çekmiş, sırtını onlara dönüp anne karnında bir bebek gibi kıvrılmış, uzanan Birdie'ye baktı.

Sonra tekrar Leeda'ya döndü.

"Gidersem sırrımı asla öğrenemeyeceksin ama." Murphy gülümseyerek bir yılan balığı gibi Leeda'yı tuzağına çekiyordu.

Leeda telaşa kapılmıştı. Gri gözleri kıpır kıpırdı. "Ne sırrı?"

"Bende olup da sende olmayan o şey." Murphy'nin dudakları gerilmişti. Kollarını beline yasladı.

"Meraktan ölüyorum doğrusu," dedi Leeda alaylı alaylı,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ama Murphy, Leeda'nın gözlerinin irileştiğini, yumuşadığını ve söyleyeceklerini gerçekten duymak istediğini görebiliyordu.

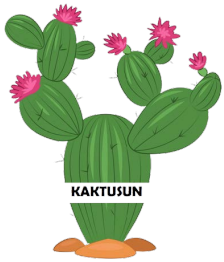
Murphy sorunun çok basit bir cevabı varmış gibi omuz silkti. "Senden daha fazlasıyım işte. Daha insanım. Sıkıcı ve takıntılısın. Seni tanıyan herkes... seninle biraz vakit geçiren herkes sonunda... sıradan biri olduğunu anlıyor."

Leeda merdivenleri ikişer üçer inerek kapıyı çarpıp bahçeye çıktı. Murphy sersemlemiş bir vaziyette kapının önünde kalakaldı. Leeda'nın ona söylediklerinden çok kendi söylediklerinden utanıyordu. Birdie şok olmuş vaziyette yatakta doğrulmuş, kendisine bakıyordu şimdi.

Murphy ona baktığı zaman nasıl da ikisinin birlik olduğunu, nasıl da ona ihanet ettiklerini düşünmeden edememişti. "Teşekkürler Birdie. Gerçekten çok teşekkürler. Her nerede olursan ol, umarım iyi bir yaşam geçirirsin." Murphy bıçağı nereye saplayacağını, durumu nasıl da çirkinleştirebileceğini çok iyi biliyordu.

Birkaç dakika sonra eşyalarını toplayıp bagaja yerleştirmişti bile. Gaza basıp iki tarafında uzanan ağaçların arasından anayola doğru ilerlemeye başladı. Meyve bahçesinin, arkasında gözden kaybolduğunu görmemek için dikiz aynasına bir kez bile bakmadı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yirmi

Birdie mutfakta yere yatmış, fayansların üzerinde uzanıyordu. Bunu daha önce hiç yapmamıştı, ama zevkli bir şeydi. Babası dışarıdaydı ve Birdie bu sessizliğe katlanamıyordu. İşçiler gitmişti, yapılacak hiçbir iş yoktu. Bütün o koşuşturmadan sonra şimdi kendisini boş ve işlevsiz hissediyordu. Ayrıca Murphy, Leeda ya da Enrico da yoktu şimdi.

Evdeki tek ses zır zır öten telefonun sesiydi. Son bir saattir her on dakikada bir çalmıştı. Telesekreter arayanın annesi olduğunu gösteriyordu. Birdie telefonu duymazdan gelebilmek için elinden geleni yaptı.

Bugün her zaman olduğu gibi bir yandan annesinin duygularını incitmeyip bir yandan da ona karşı babasını koruyacak gücü hissetmiyordu kendinde. Annesinin yanına ta-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

şınma fikriyle de uğraşacak hali yoktu.

Telefon susmuştu şimdi, ama hemen tekrar çalmaya başladı. Birdie'nin suçluluk duygusu son safhaya ulaşmıştı artık. Ayağa kalkıp başı önünde, parmakuçlarını izleye izleye telefona doğru yürüdü ve gözlerini kapatıp telefonu açtı.

"Alo," diye cevap verdi yorgun bir ses tonuyla. "Selam Birdie, ben Leeda." Leeda'nın sesi yüksek ve neşeli geliyordu, ama böyle olması için çok uğraştığı da belliydi. Birdie yine de rahat bir oh çekmişti. Telefonun diğer ucuna ulaşıp Leeda'ya sarılmak istedi o anda.

"Özür dilerim. Seni bir türlü geri arayamadım. Öyle meşguldüm ki. Düğün hazırlıkları tam bir cehennem azabı yaşatıyor. Ayrıca dün gece bekârlığa veda partisini yaptık."

"Ah. Nasıl geçti?"

"Danay partiye bayıldı."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Çok mutluydu. Çocuk gibiydi. Öyle sarhoş oldu ki! Fox Sineması'nın yerlerine kustu."

"Fox'ta ne işiniz vardı ki?"

"Orası onun en sevdiği tuvalet. Orada kusmak istedi."

Birdie gülmeye başladı. "Tuvalete kadar yetişememiş ama sanırım."

Leeda da gülmüştü. Ama bu da zoraki bir gülüştü.

"Anlaşılan kardeşinin ne istediğini daha iyi biliyormuşsun."

"Hayır," dedi Leeda. Bir an için durakladı. "Senin fikrini kullandım. Yani Danay'nin fikirlerini kullanma fikrini."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah. Buna sevindim."

"Evet."

Bir an tuhaf bir sessizlik oldu aralarında. "Birdie?"

"Buradayım." Birdie bir an için yutkundu. "Seni çok özledim. Meyve bahçesini de."

Leeda'nın bunları söylüyor olması Birdie'yi öyle rahatlatmıştı ki şimdi adeta gülümsüyordu. "Ben de seni özledim. Burada hayat bayağı sıkıcı bu aralar."

"Doğru. Düğüne gelebilmeni çok isterdim. Tam bir hayat kurtarıcı olurdun doğrusu."

Annesi, Danay'nin düğünün olduğu gün Birdie'nin yeni eve taşınmasını istiyordu ve Birdie de karşı gelememişti. Bunu dile getirecek cesareti bile gösterememişti. Birdie yutkundu. "Ben de isterdim."

Uzun bir sessizlik daha.

"Şey, ımm, Murphy'yle hiç konuştun mu?" diye sordu Birdie.

"Bundan bahsetmek istemiyorum."

"Tamam." Birdie'nin sesi suçluluk duygusuyla doluydu. Olanlardan kendini sorumlu tutuyor gibiydi. Sanki o gün pencereden dışarı bakmasa bütün bunlar olmayacaktı. Murphy ve Rex asla öpüşmeyeceklerdi. Teyzesinin verdiği kitaplardan birinde böyle bir şey okuduğunu hatırlıyordu. İnsan hücreleri izlendikleri zaman normalde olduklarından daha farklı davranışlar sergiliyordu. Belki de Birdie bir şekilde televizyon ya da radyoda duyduğu felaketlerden de sorumluydu.

"Neyse. Danay bekârlığa veda partisinde öyle mutlu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

oldu ki sonunda Rex'i de düğüne davet etti. Düşünebiliyor musun? Son dakikada."

Birdie, Rex'le aralarının nasıl olduğunu da sormaması gerektiğini düşündü.

"Bu harika Leeda."

"Dinle, düğünden sonra seni arayacağım, tamam mı?"

"Tamam."

"Tamam o zaman."

Telefonu kapattı. Birdie tekrar mutfak fayanslarının üzerine uzandı.

***

Leeda, ailesinin, otelin teras katındaki suitinde elbisesinin askılarını çekiştirerek balkona çıktı. Kiliseden çıkıp limuzine bindiklerinde hava otuz yedi dereceydi ve Leeda o somon rengi, omuzları açık, kusursuz başnedime elbisesinin bütün vücuduna yapıştığını hissediyordu.

"Hey, Lee. Seni aşağıdan çağırıyorlar."

Leeda arkasını döndüğünde Rex'in, geniş oturma odasında ellerini cebine atmış, ciddi bir ifadeyle kendisine doğru baktığını gördü. Çiftlikteki o günden beri sürekli ona böyle bakıyordu zaten. Leeda'yı her gördüğünde gözkapakları ağırlaşıyordu. Leeda da aynı şeyi hissediyordu aslında.

"Tamam tatlım." Leeda koltukaltlarında biriken teri silip yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirerek parmaklarını Rex'in parmaklarına doladı.

Asansörde ikisi de sessizdi. Leeda, Rex'in bir şey söy-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

lememesi için tırnaklarıyla meşgulmüş gibi görünmeye çalıştı, ama Rex yine de sessizliği bozdu.

"Lee..."

Leeda başını kaldırıp ona baktı. "Lütfen Rex. Bugün sırası değil."

Rex'in omuzları düştü, ama Leeda'nın sözünü dinledi. Asansörün kapıları açıldığı zaman Leeda kendini büyük bir kazanın eşiğinden dönmüş gibi hissetti.

Salonda en az beş yüz tane davetli vardı. Leeda yol boyunca gülümseyerek birkaç tanesinin omzuna, dirseğine dokunup selam verdi. Dans pistinin üzerinde Danay, Brighton ve diğerleri düğün şarkısında dans ediyordu. Lanet olsun! Leeda'nın da sağdıç Glen'le dans etmesi gerekiyordu. Etrafına bakınıp onu aradı. Neyse ki Glen o sırada garsonlardan birine asılmakla meşguldü.

"Leeda, her yerde seni arıyorduk."

"Evet, ben de Glen'i bulamadım." Leeda sanki onu arıyormuş gibi salonun diğer tarafına doğru baktı.

"Tatlım. Bu kardeşinin günü. Unutma."

"Nasıl unutabilirim ki?"

Leeda babasının yanına doğru yürüyen annesini izliyordu. Partinin kral ve kraliçesi. Leeda'nın şu anda Danay'yle alıp veremediği hiçbir şey yoktu. Tek istediği bu geceyi sağ salim atlatabilmekti. Ve işin aslı bunun için gerçekten de çok çaba göstermesi gerekiyordu. Bütün bedeni jöleyle yapıştırılmış gibiydi.

O sırada konukların arasında Horatio Balmeade'yi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gördü. Adam gözlerini dikmiş, kuzeni Margarita'nın göğüslerine bakıyordu. Rex dans pistinin kenarına geçmişti. Elinde şampanyasıyla düşünceli düşünceli etrafını izliyordu. Şampanyadan nefret ederdi halbuki.

Leeda bir an için Rex'in arkasına saklanmayı düşündü. Her zaman böyle yapardı. Ama nedense bu kez o da yeterince güvenilir gelmemişti. Rex'le konuşmak tehlikeli bir hal almıştı artık. O günden beri Murphy hakkında konuşmamışlardı ve Leeda konuşmak da istemiyordu. Böylece konuklarının arasında dolaşıp gördüğü herkese gülümseyerek, herkesle ayaküstü sohbetler ederek iyi kızı oynadı ve dünyadaki en şahane hayat onunkiymiş gibi davranmaya devam etti.

Ding, ding, ding. Leeda arkasını döndüğünde Glen'in salonun diğer tarafından kendisine doğru baktığını gördü. "Ve şimdi başnedimenin konuşmasını dinleyeceğiz."

Leeda'nın kalbi küt küt atmaya başladı. Oh, Tanrım! Konuşma yapması gerektiğini tamamen unutmuştu. Böyle bir şeyi nasıl unutabilmişti? Herkes dönüp ona baktığı zaman yüzüne kocaman bir gülümseme yapıştırdı, ama midesinde kelebekler uçuşuyordu. Gelinle damadın masasına doğru yürüyüp Glen'in elinden mikrofonu aldı.

"Imm..." Yüzlerce insan bir anda ona doğru döndü. "Imm. Ablam Danay... ablam..."

Tanrım! Salondaki herkes neler söyleyeceğini duymak için ona bakıyordu. Leeda sonunda aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Ablam gerçekten de kusursuz biri."

Birkaç kişi gülmeye başladı. "Böyle bir ablayı kıskan-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mamak elde değil," diye ekledi Leeda, ama sözcükler ağzından çıkar çıkmaz bunları söylediğine pişman oldu. Salonun diğer ucunda kendisini izleyen Rex'e baktı. Rex onu rahatlatacağına, ona Murphy'yi hatırlatıyordu şimdi. "Öyle ki bu konuda saplantılı olduğumu itiraf etmeliyim." Misafirler kendi aralarında mırıldanmaya başlamıştı. "Hadi ama, bu o kadar da korkunç bir şey değil," dedi sonra. Cümlesine sinirli bir şekilde başlamıştı, ama sonra bir anda rahatladı. Uzun bir süre durakladı. Sonra söylemek istedikleri çorap söküğü gibi dilinin ucuna geldi. "Sevdiğimiz birine âşık olduysak eğer kendimizi şanslı saymalıyız. Çünkü saplantılar sonunda çok ağır bir yük haline geliyor ve o insanlardan ümidi kesmemiz kolaylaşıyor. Sanırım evliliği evlilik yapan şey de bunda yatıyor..." Leeda doğru sözcükleri arıyordu. "Onu özel kılan şey yani. Kötü anlarınızda bile o insana bağlı kalacağınıza yemin ediyorsunuz. Bu bir sözleşme, bir uzlaşma. Bu iyi günlerin birlikteyken daha iyi olduğu, kötü günlerde de daima birlikte olunacağı anlamına geliyor." Leeda, Danay'yi görebilmek için etrafına bakındı. Gözleri yaşarmaya başlamıştı. Yutkunup boğazını temizledi. "Sanırım söylemeye çalıştığım şey şu ki birbirimize saplantı derecesinde bağlı olduğumuz için şanslıyız. Ben Danay'ye âşığım. Ve Brighton..." Salondaki gözler Brighton'a dönmüştü şimdi. "Sen de ona âşık olduğun için çok mutluyum. Bunun seni ne kadar şanslı kıldığını unutmazsın umarım. Çünkü o kusursuz biri." Leeda utanarak sustu bir anda.

Brighton başını salladı. "Bunu ona sık sık hatırlataca-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ğım," diye bağırdı Danay gözyaşları içinde gülümseyerek.

Herkes konuşmasına devam edeceği beklentisiyle hâlâ Leeda'ya bakıyordu. "Hepsi bu," diyerek gülümsedi Leeda.

Alkışların arasında arkasından bir elin kendisine doğru uzandığını hissetti. Arkasını dönüp baktı, Rex'ti.

Leeda'ya sıkı sıkı sarıldı. Leeda da başını göğsüne yaslayıp içten içe Rex'e son bir kez veda etti.

***

Murphy ve Gavin kanepede uzanmış, yatıyorlardı. Gavin'in başı Murphy'nin göğsüne yaslanmıştı. Birkaç dakika önce şortunun fermuvarını açmaya çalışıyordu, ama Murphy buna izin vermemişti. Şimdi de buraya neden geldiğini düşünüyor olmalıydı. Murphy yalnızca sıcak bir bedenin yanında oturmanın ona iyi geleceğini düşünmüştü. O bedenin kime ait olduğunun hiçbir önemi yoktu.

"Yiyecek bir şeyler var mı?"

"Mutfağa bak istersen," dedi Murphy gözlerini televizyondan ayırmadan. VH1'de Beatles'ın *A Hard Day's Night*'ı vardı. Bu belgeseli yirmi altıncı kez izliyordu. Alfabenin yirmi altı harfi gibi; tam yirmi altıncı kez. Bir kutlamayı hak etmişti. Dr. Thunder kutusuna uzanıp sodasından bir yudum içti.

O sırada dışarıda bir araba park etti.

"Pekâlâ Gavin, gitmen gerekiyor. Annem geldi."

"Gerçekten mi?" Gavin şaşırmış ve hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Görünüşe bakılırsa, mutfakta bir paket Com-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bos mısır cipsi bulmuştu ve onu hemen sahiplenip sıkı sıkı göğsüne bastırmıştı. "Kapı o tarafta," dedi Murphy dirseğini kırarak.

"Pekâlâ, görüşürüz Murph."

"Murphy," diye bağırdı kapının arkasından.

Kapı bir saniye sonra tekrar açıldı. Gelen Jodee ve Richard olmalıydı.

"Senin alışveriş kuponun olduğunu bilmiyordum," diyordu Richard.

Jodee, Richard'a dönüp usulca omzuna dokundu. "Seni bu şekilde görmediğimi biliyorsun. Evin sebze alışverişine biraz katılmanda bir sakınca olduğunu sanmıyorum."

Murphy kendini korumak istercesine ellerini göbeğinde kavuşturdu. Richard'ın yanına çöküp kanalı değiştirmesinin kaç saniyesini alacağını sayıyordu. Yedi saniye sürmüştü.

Jodee yatak odasına geçip Murphy ve Richard'ın dağınıklıklarını toplamaya başladı.

Murphy kanepede doğrulup oturdu. Böylece Richard'ın hiçbir yerine değmiyordu. Annesinin ortalığı temizlediğini görünce hafif bir vicdan azabı duydu.

"Ee, ne yapacaksın bakalım?" diye sordu Richard. "İki hafta daha tatilin var."

Murphy başını salladı. Bilmiyordu. Her zamanki hayatına dönecekti işte. Hep böyle olurdu zaten, öyle değil mi? Hayatının dışına çıkmayı başarır, sonra da aslında gerçekte olduğun kişiden asla kaçamayacak olduğunu anlar ve eski düzenine geri dönerdin.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çiftlikteki kızlarla görüşmeyi düşünüyor musun?" diye sordu Jodee.

"Benden nefret ediyorlar." Bu Murphy için alışılmadık bir samimiyetti aslında. Annesinin ona neler olduğunu sormasını bekliyordu. İkisinin baş başa odaya çekildiğini, her şeyi annesine anlattıktan sonra annesinin omzunda ağladığını, daha sonra annesinin ona bir mendil uzatıp sıcak bir çay getirdiğini hayal etti. Ama annesi yalnızca basit bir konuymuş gibi elini salladı.

"Ah, tatlım. Elbette senden nefret etmiyorlar. Lisede kızlarla arkadaşlık etmek zordur. Ama büyüdükçe işler kolaylaşacak, merak etme."

Murphy annesinin kaç tane kadın arkadaşı olduğunu düşündü. Bridgewater'daki kadınların hepsi Jodee sonunda evlendiği zaman artık kocasını ve erkek arkadaşını kilitli tutmak zorunda olmadığı için derin bir oh çekmişti herhalde.

"Doğru."

Murphy hava iyice kararana kadar Richard'ın aptal spor programını izledi. Sonunda daha fazla kapalı bir yerde duramayacağına karar verdi.

Arabasına binip kontağı çevirdi. Rex tamir ettiğinden beri gayet iyi çalışıyordu. Gaza bastı ve nereye gideceğini bilmeden sürmeye başladı. Arayıp görüşebileceği onlarca insan vardı, ama kimseyi görmek istemiyordu.

Sonunda arabayı meyve bahçesine doğru sürmeye başladı.

Arabasını tren raylarının önüne çekti. Geri kalan yolu yürüyerek geçti. Böylece kimse orada olduğunu anlamaya-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

caktı. Evin arka tarafından dolaşıp kendi bahçesine doğru ilerledi. Birdie'nin penceresine doğru baktı, ama ışıklar kapalıydı. Bildiği tek şey Birdie'nin annesinin yanına taşınacak olduğuydu. Ne fark ederdi ki zaten?

Bahçede güllerin etrafında birkaç tane çalı bitmişti.

Murphy otları temizleyip diğer yerleri de kontrol etmeye koyuldu. Değerli çiçeklerine hiçbir zarar gelmesini istemiyordu. Ama çok yakında bütün bahçe buldozerlerle ezilecekti aslında. Sonunda Murphy de pes etti.

Banka oturup parmaklarını Rex'in kendi elleriyle yaptığı ahşap oymaların üzerinde gezdirdi. Böyle zarif desenler yaratmasına gerek yoktu. Sıradan bir bank da yapabilirdi onun için ve bu kadarı bile Murphy'ye yeterdi.

Murphy kendine acıdığının farkındaydı. Ama burada ağlamayacağından da emindi. Yaralanmayı, birilerinin kurbanı olmayı sonuna kadar reddediyordu. Yanılmış bir Murphy olmayı, dostları olduğunu zanneden bir Murphy olmayı da.

O sırada bankın yanında bir siluet belirerek gelip yanına oturdu.

"Selam Birdie."

Birdie etrafına bakınıp kurumuş çiçeklerden birine eline alarak yolmaya başladı. Bu sırada güvercin gibi gözlerini Murphy'ye dikmişti.

"Şöyle bir bakmaya geldim," dedi Murphy bahçeyi işaret ederek.

"Biliyorum. Anladım."

"Umarım şöyle bir uğradığım için beni polise şikâyet

BELONGS TO KAMTUS TEAM

etmezsin." Bunu yüzüne vurmadan edememişti.

Birdie derin bir iç geçirdi. "Biliyor musun? Tropikal bir fırtınadan bahsediyorlar," dedi usulca. "Bu yaz yeterince yağmur almadık. Ama şeftaliler yağmur olmadığı zaman daha tatlı oluyor. Yağmur bütün şekerlerini alıp götürüyor."

"Huh."

Birdie ellerini kucağında kavuşturmuştu.

"Annenin yanına taşınacağını sanıyordum." Birdie iç geçirdi. "Şu ara iki ev arasında gidip geliyorum."

Murphy cevap vermedi. Bunun Birdie için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordu, ama herhangi bir sempati gösteremeyecek kadar da öfkeliydi.

"Murphy, seninle Leeda'nın arasında olanlara asla girmemeliydim. Bunu bilerek yapmadım."

Murphy başını sallayıp başını gökyüzüne çevirdi ve dudaklarını ısırdı. "Önemli değil."

Birdie neredeyse ağlamak üzereydi. "Ben berbat bir yalancıyım. Bana sorun ne diye sorduğu zaman neler olduğunu tahmin etti. Bilirsin işte. Bunun seninle ilgili bir şey olduğunu ve... sen ve Rex'le ilgili bir şey olduğunu anladı. Sanki falcı gibi her şeyi söylemişti. Ne kadar üzgün olduğumu bir bilsen..."

"Sorun değil dedim. Ben.. şey, gitsem iyi olacak..." Murphy, Birdie'nin omzunu sıvazladı.

"Murphy!" Birdie uzanıp Murphy'nin omuzlarına sarıldı. "Lütfen, lütfen, lütfen beni affet. Lütfen. Bu beni asla ilgilendirmezdi. Yani Rex'le aranızda olup bitenler. İlk önce bunu seninle konuşmalıydım, ama Leeda içeri girdi ve..." Birdie geri çekilip o kahverengi gözlerini sildi. "Sen benim

BELONGS TO KAKTUS TEAM

arkadaşımsın ve ne yaptığın umurumda bile değil."

Murphy kaşlarını çatıp Birdie'yi omuzlarından tutup silkeledi. "Ben hiçbir şey yapmadım ki."

Birdie donakaldı. "Nasıl yani?"

"Birdie. Rex beni öptü, ama onu kendimden uzaklaştırdım."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten de ne yapılması gerekiyorsa onu yaptım. Bilirsin işte. İyi bir kız gibi davrandım."

"Onunla yatmadın mı?"

"Tanrı aşkına, Birdie!"

"O zaman neden olanları Leeda'ya anlatmadın?"

"Denedim. Sen de gördün. Bana söylediği o şeyleri duydun işte."

"Ama ona bir e-posta atabilirdin ya da ne bileyim bir not filan yazabilirdin."

"Beni tanıdığını zannediyor. Birlikte vakit geçirmeye başlamadan önce bile böyleydi."

"Ama siz birbirinizi seviyorsunuz."

"Birdie." Murphy kollarının üzerine yaslandı. "Bu asla olmayacak. Senin de ona bir şey anlatmanı istemiyorum. Bana söz ver."

Birdie kararsız görünüyordu. "Ama ben..."

"Birdie, söz ver bana."

Birdie inanamaz gözlerle ona bakıyordu. "Peki. Tamam. Ama benim arkadaşım olmaya devam edeceksin, değil mi?"

Birdie, Murphy'nin beline sarıldı. "Sana kızmak mümkün değil Bird."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Biliyorum, çok tatlıyım, değil mi?"

"Evet, gerçekten öylesin."

Murphy de ona sarılmıştı şimdi. Birdie'nin kaburgaları sayılıyordu. "Daha önce fark etmemiştim ama gerçekten de kuş gibi kalmışsın Bird."

Birdie gülümseyerek omuz silkti ve saçlarını kulaklarının arkasına attı. "Gerçekten mi?"

Murphy kendini ne kadar iyi hissettiğine inanamıyordu. Birdie'yi tekrar hayatında görmek ona kısa devre yaptırmıştı resmen. Bu bir mucizeydi. Onun için bir şeyler yapmak istiyordu.

"Demek çiftlikte işler yolunda gitmiyor ha?" Birdie başını salladı. Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. "Sanırım bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Birdie başını iki yana salladı. Dudakları titriyordu. "Hayır, yok."

"O zaman tatile çıkmanın zamanı geldi."

Birdie yarım yamalak güldü. "Tabii. Yunan adalarına ne dersin? Hemen yarın yola çıkabiliriz."

Murphy gülümsemeye başladı. "Arabamla Yunanistan'a kadar gidemeyiz, ama eminim kısa bir yolculuğa yetecek kadar benzinim vardır."

"Nereye?" diye sordu Birdie usulca.

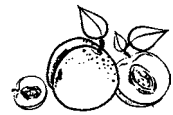
Murphy sırıtıyordu. Bu fikir bir anda vahiy gibi inmişti sanki ve bunun mutlaka gerçekleştirilmesi gerekiyordu.

"Şapşalım benim. Arabam Teksas'a kadar dayanabilir herhalde."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Bir

"Buradan döneceksin."

Murphy sağ taraftaki rüzgâr camından Birdie'nin işaret ettiği tarafa doğru baktı.

"Hayır, oradan gidilmiyor."

"Hayır, buradan."

"Bird, 75. Cadde tam önümüzde."

"Ben kestirme bir yol biliyorum."

Birdie iri gözlerinde sakin bir ifadeyle dudağının kenarını ısırarak Murphy'ye bakıyordu. Murphy, Birdie'nin yanıldığından emindi, ama kaybedecek bir şeyleri de yoktu. Sonunda işaret ettiği tarafa doğru döndü. Sağ taraflarında uzanan bir ceviz bahçesini ve birkaç tane açık araziyi geçtiler. "Mossy Creek'ten sola döneceğiz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Murphy tekrar dönüp Birdie'ye baktı. Birdie kibar kibar kendisine gülümsüyordu. Arka koltuk tamamen bavullarıyla kaplanmıştı; Murphy'nin asker çantası ve Birdie'nin büyükannesinin hediyesi olan ayıcıklı iki tane valizi. Ayrıca Birdie'nin getirdiği bir kavanoz salatalık turşusu, iki paket tuzlu kraker ve iki şişe çilek suyu. Murphy'nin sutyenlerinden biri çantasından dışarı fırlamış, turşu kavanozuna dolanmıştı.

Birdie, babasına annesiyle kalacağını söylemişti. Annesine de Leedalarda kalacağını. Murphy böyle bir cesaret gösterebildiğine hâlâ inanamıyordu. Şimdiden birkaç kez dehşete kapılmıştı gerçi. Babasının ofisinden gizlice Enrico'nun adresini aldıkları zamanki hali de cabası. Yola çıktıkları anda Murphy'ye dönüp belki de hemen bu sevdadan vazgeçmeleri gerektiğini söylemişti. Henüz anayola bile çıkmamışlardı üstelik.

Murphy meyve bahçesinin arka tarafında kalan mahalleye gittiklerinin farkındaydı. Etraf giderek tanıdık gelmeye başlamıştı zaten. Eğilip direksiyonun üzerinden önünde uzanan yola doğru baktı.

"Birdie."

Murphy bir anda frene bastı. Tekerlekler asfaltın üzerinde gıcırdayarak durdu bir anda. Cawley-Smithlerin malikânesinin bulunduğu Breezy Buds Plantation'a dönmeden yüz metre kadar ötede durmuşlardı.

Birdie ayağını yere vurup gözlerini kocaman açtı. "Bizimle gelebileceğini söyledim."

"Oh, Tanrım!"

"Murphy, haydi ama. İkinizin barışmasını istiyorum. Leeda'nın da yanımızda olmasına ihtiyacım var." Birdie,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Leeda'ya ihtiyacı olduğunu söylediği zaman bu kelimeler Charles Manson'ın hançerleri gibi Murphy'nin göğsüne saplanmıştı adeta. Bu gezinin bir şekilde ona Leeda'yı unutturmasını umuyordu.

"Pekâlâ, eğer onunla takılmak istiyorsan..." Murphy bu taktiğin işe yaramayacağının farkındaydı.

Birdie'nin yüzü düştü. Dudakları büzülmüştü şimdi. Gerçekten de kırgın ve üzgün görünüyordu. Bunu görünce Murphy de kendini kırgın ve üzgün hissetti. "Tanrım!" Murphy kalbinin Birdie'ye karşı sıcacık duygularla dolduğunu hissetti. Az önce onun yapmaya çalıştığı gibi insanları manipüle etmeyi beceremeyecek kadar saftı.

"O da çok üzgün olmalı," dedi Birdie. Murphy durup düşündü. Belki Rex'le bu konu hakkında konuşmuşlardı. Belki de ayrılmışlardı. Leeda, Murphy'nin suçsuz olduğunu öğrendiği zaman kendini çok kötü hissetmiş olmalıydı. Şimdi Murphy'nin karşısında küçük düşmüştü. Murphy onun özrünü kabul edip etmeyeceğini düşündü.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Murphy bu kadar acınası ve tereddütlü göründüğü için kendinden nefret etti. Başparmağının tırnağını kemirmeye başladı.

Birdie başını salladı. "Bunu o mu söyledi?"

"Danay'nin bekârlığa veda partisi konusunda bizim tavsiyemize uymuş."

Yellowbaby'yi Cawley-Smithlerin yarım ay şeklindeki otopark girişinin önüne park etmişlerdi. Yandaki mersin ağacının kıpkırmızı küpe çiçekleri arabanın üzerine dökülüyordu.

"Ben gidip onu alayım." Birdie arabadan inip malikâ-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

neye girdi. Murphy'nin midesinde kelebekler uçuşuyordu, ama umursamaz bir tavır takınmaya çalıştı. Leeda'nın üzgün olduğunu görmesine asla, asla, asla izin vermeyecekti. O bu dünyada zayıf olduğunu göstereceği en son insandı.

Bir süre sonra malikânenin kapısı açıldı, ama dışarı çıkan ne Birdie ne de Leeda'ydı. Rex ön kapıya çıkıp arabaya kadar gelmişti. Murphy panik içinde gözlerini dikiz aynasına çevirdi. Arka taraftaki çalılıkların arkasında Rex'in arabasının park edildiğini fark etti o an.

Rex arabanın yanına gelip camın önünde eğildi. Murphy camı açmaya ya da dışarı çıkmaya yeltenmedi. Rex üzgün gözlerle Murphy'ye bakıp yarım yamalak bir el salladı. Sonra tekrar ellerini cebine attı. Ona böyle camın arkasından bakmak bir hayvanat bahçesinde hapsolmaktan farksızdı. Murphy de piton filan olmalıydı bu durumda.

Rex düşünceli gözlerle bir süre daha baktıktan sonra, dönüp arabasına doğru yürümeye başladı.

Birkaç dakika sonra Leeda ve Birdie de kapının önünde belirmişti. Taşıdıkları bavulları sığdırabilmek için en az iki tane daha Yellowbaby gerekiyordu.

"Selam Murphy," dedi Leeda soğuk bir ses tonuyla.

"Selam."

"Ben nerede oturacağım?" Bunu Birdie'ye sormuştu.

Murphy gözlerini devirdi.

Nasıl bir yolculuk geçirecekleri daha başından belliydi.

"O düğmeye ne kadar basarsan bas klima çalışmayacak."

"Ah." Leeda manikürlü parmaklarını radyonun hemen yanında, üzerinde kar resmi olan düğmenin üzerinden çekti

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve teyp olması gereken yerde sarkan kablolarla oynamaya başladı. "Benim arabayı almalıydık."

Birdie, Murphy'yi oturduğu yerden çok iyi görebiliyordu ve omuzlarının tıpkı bir futbol oyuncusu gibi kabardığı da gözünden kaçmamıştı. Arabanın ön tarafından yayılan negatif enerjiyi iliklerine kadar hissedebiliyordu. İç geçirip sağ tarafındaki açık pencereye biraz daha yaklaştı. Rüzgâr yanaklarını yalayıp geçiyordu. Bir saat önce Mississippi sınırını geçmişlerdi ve havada şimdiden daha ağır bir koku hâkimdi.

"Burası bataklık gibi kokuyor," dedi konuyu değiştirmeyi umarak. "Eminim burada timsahlar da vardır.

Leeda da, Murphy de hiçbir şey söylememişti. "Tespih böceklerini saydınız mı?"

"Hayır Birdie. Kaç tane saydın?"

"Yirmi üç. Hepsi de ölmüş."

Sessizlik.

"Bu çok tuhaf gerçekten de. Anayolda hiç canlı tespih böceği görmedim. Sanki ormandan ölü çıkıyorlar." Birdie bunun aptalca bir yorum olduğunun farkındaydı, ama çaresiz kalmıştı.

"Belki de Yellowbaby'nin egzozundan çıkan gazlardan zehirleniyorlardır," diye araya girdi Leeda.

"Ha, belki de" diye cevap verdi Murphy öfkeli bir biçimde.

Birdie başını tekrar pencereden dışarı çevirdi. Neredeyse akşam olmak üzereydi. Bataklık böcekleri ön cama çarpıp sileceklerin arasına yapışıyorlardı. Bu gerçeküstü bir deneyimdi. Birdie gerçekten orada olduğuna inanamıyordu. Leeda ve Murphy'yle arabada değildi sanki. Enrico'yu gör-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

meye gidiyor olamazdı. Onu göremeden eriyip gideceğini düşündü. Bir anda ödü patladı.

***

Bir kez Enrico'nun karşısına çıktığı zaman artık geri dönüşü olmayacaktı. Bahçede olduğu gibi tesadüfen karşılaşmış olmayacaklardı. Birdie'nin ihtiyacı olan da buydu işte. Kaçacak yeri olmamalıydı. Keşke Honey Babe ve Majestic de olsa diye düşündü. Arabadaki sessizlik gerçekten de çok sinir bozucuydu. Birdie kendini kaybolmuş ve üzgün hissediyordu. Kızların arasına doğru eğilip bu durumu değiştirmeye karar verdi.

"İguanalar insanların onları okşamasından hoşlanıyorlarmış. Buna inanabiliyor musunuz?"

Kızlardan ses çıkmamıştı.

"Pekâlâ, arabayı sürme sırası bana geldiğinde beni uyandırırsınız," dedi Birdie. Gerçekten de sinir olmuştu ve bunu belli etmek için çiçek desenli hırkasını buruşturarak başının altına koyup uykuya dalmaya hazırlandı. Başını cama yaslamıştı. Ayaklarının altında titreyen tekerlekler ve gecenin serin havası onu yarı uyur yarı uyanık bir komaya sokmuştu sanki.

Gece bir ara uyandığında direksiyona Leeda'nın geçtiğini gördü. Sonra tekrar uyuyakalmış ve sabaha kadar uyanmamıştı. Güneş doğduğu zaman yavaşça gözlerini açtı.

"Neredeyiz?"

Leeda omzunun üzerinden yorgun ve donuk gözlerle dönüp Birdie'ye baktı.

"Louisiana."

Direksiyona geçme sırası Birdie'deydi. Leeda arka ta-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

rafa geçmişti. Uzun bacaklarını arka koltuğa sığdırmaya çalışıyordu. Murphy hâlâ ön koltukta başını arkaya atmış, ağzı bir karış açık uyuyordu.

Birdie usulca radyoyu açıp hava durumunu dinlemeye başladı. Çiftlikte yaşamaktan kaynaklanan bir alışkanlıktı bu.

Tropikal Judy kasırgasının Florida sahillerine yaklaşması sonucunda Güneydoğu'da yer yer sağanaklar görülecek. Sonra radyo bir anda kesildi.

Birdie dönüp yeni uyanmış olan Murphy'ye baktı. Murphy omuz silkti. "Bazen çalışıyor, bazen çalışmıyor işte. Şans meselesi."

Akşamüstü Birdie direksiyonun başından kalktığı zaman radyoyu çalıştırmayı tekrar denediler. Neden bilmiyordu, ama kendini inanılmaz derecede yorgun hissediyordu. Yolcu koltuğuna oturur oturmaz uyuyakalmıştı yine. Çok, çok sonra arabanın durduğunu hissedene kadar ölü gibi uyumuştu.

Yine bir benzin istasyonunda olduklarını tahmin ederek doğrulduğu zaman bir anda yerinden sıçradı. Midesi allak bullak oldu.

İki katlı, dizi dizi tuğla evlerin bulunduğu bir sokaktaydılar. Sokağın bir tarafında Krystal hamburgercisi, diğer tarafında Krispy Kreme çörekçisi vardı. İki tarafında geniş kaldırımların uzandığı bu yer son derece eski görünümlüydü. Sanki her şey yetmişlerin başında inşa edilmişti.

"İşte geldik Bird." Leeda arkasına dönmüş, uykulu gözlerle Birdie'ye gülümsüyordu. Birdie öyle duygulanmıştı ki! Kızların ikisi de çok yorgun görünüyordu ve bunu arkadaşları için, Birdie için yapmışlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kızlara önce biraz kendine gelmek istediğini söyledi. Böylece hep birlikte Krispy Kreme'e girdiler. Birdie tuvalete giderek kapıyı arkasından kilitleyip aynaya baktı.

Berbat görünüyordu. Yüzünü buz gibi suyla yıkayıp parmaklarıyla saçlarını düzeltmeye çalıştı. Sonra buruş buruş olmuş işlemeli gömleğine çekidüzen verdi. Aslında biraz temizlenince hiç de fena olmamıştı. Dudakları pespembeydi ve gözleri uykudan biraz şişmiş, daha yumuşak bir bakış kazanmıştı. Neredeyse seksi görünüyordu. Ve zayıf. Çok zayıf. Bütün yaz çok çalışmanın karşılığını görmüştü, ama o ana kadar bunun farkına varmamıştı.

Birdie koyu kestane perçemlerini düzeltip tacını tekrar taktı. Gayet temiz ve güzel görünüyordu. Artık hazırdı.

İçeri girdiğinde Leeda ve Murphy bir masaya oturmuştu, ama sırtları birbirine dönüktü. Birdie, Enrico için beş altı tane çörek almaya karar verdi. Hepsini özenle seçti. Sonra hep beraber sokağın karşı tarafına geçtiler.

"On iki numara," dedi Birdie kapı numaralarını inceleyerek. Bir an için on iki numara diye bir kapı olmamasını ve tamamen yanlış bir yere gelmiş olmalarını diledi. Ama işte oradaydı. Sol tarafta. Murphy ve Leeda asfalt verandaya kadar onunla beraber gelmişlerdi.

"Imm, siz arabada beklesenİz olur mu?"

"Elbette," dedi Murphy gülümseyerek. "Bunu yapabilirsin Bird," dedi sonra arkadaşını teşvik etmek için.

"Terli filan görünmüyorum, değil mi?" Kızlar başlarını salladılar.

Birdie kapıya doğru dönüp arkadaşlarının uzaklaşmasını

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bekledi. Sonra yumruğunu kaldırıp kapıyı çaldı. Kimse yoktu. Sonra Yellowbaby'ye doğru bakıp kapıyı tekrar çaldı.

Sonunda kapı kolunu çevirmeyi denedi. Hiç ümidi yoktu, ama kapı bir anda açılıverdi.

Oturma odasında krem rengi bir halı, taba rengi bir kanepe, büyük bir televizyon koltuğu ve bir sürü kitap vardı. İngilizce ve İspanyolca kitaplar her yere dağılmıştı. Yerlere, sehpalara, merdivenlere. Bir yanlışlık yoktu. Burası kesinlikle Enrico'nun eviydi. Birdie gergin bir şekilde gülümsedi.

"Enrico?"

Koridora çıktı. "Merhaba, kimse yok mu?"

İki tane odanın yanından geçti. Biri yatak odası, diğeri de banyoydu. Enrico'nun yatağı darmadağındı. İçerisi tıpkı onun gibi kokuyordu. Birdie'nin dizinin bağları çözülmüştü adeta. Ama Enrico burada da yoktu.

Sonra bir yerden bir müzik sesi geldiğini duydu. Birdie arkasını dönüp ön verandaya açılan sürgülü kapıya doğru yürüdü. Nabzını şakaklarında hissediyordu. Camlı bölmenin eşiğine kadar yürüdü.

Beton verandada iki tane şezlong vardı. Bir tanesi boştu. Enrico diğerine uzanmıştı. Sağ elinde bir kitap vardı.

Ve kucağında kısa, siyah saçlı bir kız oturuyordu. Birdie içgüdüsel olarak bir iki adım geriledi. O sırada kız öne doğru eğildiği zaman Birdie, Enrico'yla göz göze geldi.

"Birdie?" dedi Enrico kızı kaldırıp ayağa fırlayarak.

Birdie hırsla çenesini kaşıyordu. "Selam Enrico. Selam..." Kıza doğru bakıp başını sallayarak selam verdi. Onunla tanıştığına sevinmiş gibi görünmeye çabalıyordu, ama gerçekten de acınacak haldeydi. Kız da şaşkın ve ne yapacağını bilemez

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir biçimde hafifçe gülümsemişti.

"Birdie burada ne işin..."

Birdie gülmeye başladı. "Oh, şey, biz öyle yollara döküldük işte. Bilirsin, arabayla tatile çıktık. Ve ben... sana çörek getirdim." Birdie'nin gözleri yaşarmaya başladı.

"Ben..." Enrico'nun kaşları çatıldı. Endişeli görünüyordu. Birdie'nin iyi olup olmadığını sormak istiyordu, ama bir yandan da kötü olduğunu fark etmemiş gibi davranmaya çalışıyordu. İki arada kalmıştı sanki.

"Şey, ben... aslında biz..."

Birdie daha fazla bir şey söyleyememişti. Ne derse desin aptalca görünecekti zaten. Bu yüzden sustu. Çörek kutusunu usulca yanındaki masanın üzerine bıraktı ve arkasını dönüp koşmaya başladı.

Leeda sürücü koltuğunda oturuyordu ve Murphy de kaportaya yaslanmıştı. O sırada Birdie'nin, Enrico'nun evinden fırlayıp arabaya doğru koşmaya başladığını gördüler. Koşarken saçları bir sağa, bir sola savruluyordu.

"Bu da ne şimdi?" Murphy ve Leeda göz göze geldiler. Yolculuğun başından beri ilk kez herhalde. Ve sonra dönüp Birdie'nin arabaya doğru koşturmasını izlediler.

Birdie nefes nefese arabaya gelip hemen kendini yolcu koltuğuna attı. Hemen arkasındansa Enrico ön verandaya fırlamıştı.

"Gidelim!"

"Ne?"

"Arabaya bin Murphy!"

Murphy şaşkın gözlerle Birdie'ye bakarak arabaya bindi. Leeda kontağı çalıştırdı.

"Birdie neler oluyor?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Sadece sür işte!" diye bağırdı Birdie.

Motor çalıştı. O sırada Enrico koşup arabanın önünde durdu. "Birdie?" diye seslendi camın önünden, ama sesi duyulmuyordu.

Leeda, Enrico'nun hemen arkasında, kapının önünde güzel, Latin asıllı bir kızın dikildiğini gördü. Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Lanet olsun.

Murphy arkasına dönüp Birdie'ye baktı. "Birdie, camı açayım mı? Çocuk belli ki seninle konuşmak istiyor."

Enrico camın önünde eğilmiş, Birdie'ye bakıyordu. Leeda da arkasını dönüp Birdie'ye baktı. Birdie elleriyle yüzünü kapamıştı.

"Lütfen, sadece sür şu arabayı."

Motor hazır olur olmaz Leeda birinci viteste kalkmaya çalıştı. Tekerlekler patinaj yapmıştı ve araba öne doğru atılıp durdu.

"Oh, Tanrım, beni öldür. Lütfen beni öldür," diye mırıldanıyordu.

"Pardon!" Leeda arabayı tekrar çalıştırdı, vitesi bire attı ve bu kez hafif bir gıcırtıyla arabayı hareket ettirmeyi başardı.

Birdie tekrar tekrar aynı şeyleri söylüyordu. "Lütfen beni öldür. Lütfen beni öldür."

"Bird? Bird?" Murphy arka koltuğa doğru eğilmişti. "Öyle söyleme Bird."

Leeda otoparktan çıktıkları sırada dikiz aynasından Enrico'ya son bir kez bakmadan edememişti. Önce Birdie'ye baktı. Ve sonra toz duman arasında kalmış, öksürerek arabanın arkasından bakan Enrico'ya döndü. Çocuk gerçekten de aşkından ölüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Georgia, otuz yıl önce yaşadığı o korkunç tropik fırtınadan sonra bir kez daha Doğa Ana'nın gazabına uğramıştı. Bridgewater'daki dükkânların hepsi kapandı ve camlarına tahtalar çakıldı. Haftanın yedi günü yirmi dört saat açık olan Kuntry Kitchen bile o gün kapılarını müşterilere kapamıştı. Anteni, ufak tefek tellerle tutturulmuş olan Yellowbaby adındaki eski Volkswagen'in radyosu işlerin ne denli ciddi olduğunu iletecek kadar çalışmıyordu maalesef. Sürücü Murphy McGowen radyoyu bir kez denemiş ve bulabildiği tek şey cızırtılı bir salsa programının olduğu bir radyo kanalı olmuştu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yirmi İki

"Sanırım burada durup benzin almalıyız," dedi Murphy ibreyi işaret ederek.

Leeda gözlerini yoldan ayırmadan cevap verdi. "Bunu kendim de görebiliyorum. Ayrıca Exxon'u sevmiyorum. BP'den alırız."

"Exxon'la BP'nin benzini arasındaki farkı bildiğini mi sanıyorsun?"

"Tek bildiğim şu anda arabayı benim sürdüğüm. Bu yüzden benzini ben nereden istersem oradan alacağız."

Birdie, arka koltukta dişlerini sıkıyordu. Eskiden hiç tanımadığın insanlarla dolu bir odada tıkılı kalmanın cehennem gibi olacağına inanırdı. Şimdi hayatta en iyi tanıdığı iki insanla, Murphy ve Leeda'yla aynı arabada olmanın bundan daha beter olduğunu anlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hey, neden orta yolu bulup Shell'e gitmiyoruz," dedi sert bir şekilde. Olabildiğince nazik davranmaya çalışıyordu. Ama Murphy'nin külüstürünün hangi benzinle gittiği umurunda bile değildi. Üzüm jölesiyle gitse bile fark etmezdi. Bu şey bir limon diliminden farksız, diye geçirdi içinden. Neredeyse ağlayacaktı.

Murphy ayaklarını camın önüne doğru uzatmıştı. "Neyse, bunu bir an önce yapsak, iyi olacak, çünkü benzinimiz bitmek üzere."

"Benzin ibresini okumayı biliyorum. Sağ ol," dedi Leeda umursamaz bir tavırla. Murphy bu sözlerin üzerine Leeda'ya dönüp başını iki yana salladı ve gülmeye başladı.

"Ne?" diye sordu Leeda.

"Hiç. Sadece çok komiksin. Hepsi bu."

Murphy'nin arka koltuğundaki bantlardan biri kopmuştu ve teller Birdie'nin kalçalarına batıyordu. Saçları rüzgârdan gözünün önünde uçuşup duruyordu. İçinde patlamaya hazır volkan gibi bir şeylerin kaynadığını hissediyordu. Gerçekten de patlamak üzereydi. Midesinden yukarı doğru bir şeylerin yükseldiğini hissetti.

"Ne demek istiyorsun?" diye atıldı Leeda. Öfkeden köpürüyordu.

"Öyle sabit fikirlisin ki! Bu gerçekten de harika."

"Sabit fikirli miyim?"

Birdie yumruğunu sıkıp kalçalarına bastırdı. Ama içinde yükselen öfkeyi durdurmaya yetmemişti bu. Murphy'nin oturduğu koltuğun arkasına bir tane patlatıp bağırmaya başladı. "İkiniz de sabit fikirlisiniz! İkiniz de hayatımda gördü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğüm en sabit fikirli, en bencil insanlarsınız!"

Murphy gözlerini fal taşı gibi açmış, Birdie'ye bakıyordu. Yüzündeki o hayret duygusu Birdie'yi çileden çıkarmıştı.

"Yalnızca kendinizi düşünüyorsunuz. Biliyor musunuz? Bir daha asla barışmasanız da umurumda değil! Sadece beni bunun dışında tutun! Sizinle uğraşamayacağım."

Birdie nefes nefese kalmıştı. Leeda iyice yavaşlamıştı. Araba kaplumbağa hızıyla ilerliyordu resmen. Arada bir huzursuzca arkasına dönüp bakıyordu.

"Birdie, ben..."

"Murphy, Rex'e karşılık vermedi bir kere. Bunu biliyorsun. Onu başından savdı hemen!"

Murphy öfkeyle arkasına döndü. "Birdie!"

"Ve işin aslı şu ki o Rex'e âşık. Ve sen değilsin. Rex senin için yalnızca bir koltuk değneği. Ve Murphy buna rağmen ona karşılık vermedi. Çünkü sana değer veriyor."

Birdie şimdi Murphy'ye döndü. "Ve sen. Onun erkek arkadaşıyla birlikte olmayacak kadar sadıksın, ama gururunu bir kenara bırakıp olanları açıklayacak cesaretin yok. Ne ahmaklık! İkiniz de ahmaksınız! Ve şimdi burada oturmuş kindarlık konusunda birbirinizle yarışıyorsunuz. Başkasına neler olduğu umurunuzda bile değil. Tanrım! Az önce Enrico'yla olanları gördünüz. Annem ve babam boşanmak üzere; evimi kaybetmek üzereyim; babamın nereye taşınacağını Tanrı bilir ve eğer onunla gidecek olursam sizi bir daha asla göremeyecek olabilirim. Ama bu umurumda bile değil. İkinize de katlanamıyorum zaten!"

Birdie sözlerini bitirdiği zaman gözlerinin önünde uçuşan saçlarını geriye attı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Leeda arabayı son derece yavaş ve temkinli sürüyordu. Murphy hâlâ arka koltuğa dönüktü ve Birdie'ye bakıyordu.

"Özür dilerim Birdie," dedi sonunda.

Birdie bacağına yapışan bandı koparıp camdan dışarı baktı.

Başka bir şey söylemedi. Kendi kendini bile tanıyamıyordu artık. Sanki içinde bir canavar saklıydı.

Bunun üzerine arabanın içine bir ölüm sessizliği çöktü adeta.

Yağmur yağmaya başlamıştı.

Bridgewater'a ulaştıklarında bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Leeda yaşlı kadınlar gibi Yellowbaby'nin direksiyonunun üzerine eğilip dev gibi yağmur damlarının arasından önünü görmeye çalıştı. Yanlış bir dönüş yapıp Murphy'ye kendisiyle dalga geçebilmesi için malzeme vermek istemiyordu. Gerçi Murphy çıplak ayaklarını kavuşturup arabanın önüne uzatmış, başını arkaya yaslamış, sessizce önüne bakıyordu.

Birdie uyuşturucuyu yeni bırakmış bir eroinman gibi tortop olmuş, arka koltukta uzanıyordu. Leeda dikiz aynasından iri, kahverengi gözleriyle boş boş pencereden dışarıyı izlediğini görebiliyordu. Meyve bahçesinin arka tarafından dolanıp girişe doğru yöneldiler. Yerdeki oyukların içi su dolmuştu ve araba çukurlara girip çıktıkça sarsılıyordu. Ön camın üzerine kocaman yapraklar yapışmıştı. Sileceklerle birlikte onlar da bir sağa bir sola sürükleniyordu. Yüz metre kadar ilerlemişlerdi ki arabanın motoru bir anda durdu.

"Lanet olsun!" dedi Murphy. Gözünü bile kırpmadan olduğu gibi öylece kalakalmıştı.

Leeda el frenini çekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birkaç saniye boyunca durup düşündüler. "Belki de fırtına dinene kadar bekleyebiliriz ve..."

Klik.

Birdie kapıyı açıp dışarı fırlamıştı ve bahçeye doğru koşmaya başladı.

Murphy ve Leeda şaşkınlıkla birbirine baktı.

"Birdie!" diye bağırdı Leeda arkasından. Kapıyı açıp dışarı çıktığı anda sırılsıklam oldu.

Murphy de dışarı fırladı. "Nereye gidiyor?" diye bağırdı.

Leeda başını iki yana salladı. Birdie'nin kendini göle atmasından korkuyordu. Bir an için ağaçların arasında koştuğunu gördü, ama sonra yine gözden kayboldu.

"Birdie?" diye seslendi Murphy ve arkasından koşmaya başladı. "Bekle."

Ağaç dallarına çarpıp yalpalaya yalpalaya koşmaya başladılar. "Birdie!"

Rüzgâr öyle kuvvetli esiyordu ki esintiye karşı koşmak çok zordu. Sonunda meyve suyu imalâthanesinin önüne, çiftliğin tam tepesine ulaştılar. Ama Birdie başka bir tarafa doğru koşuyordu. Sola dönüp ağaçların arasına doğru yönelmişti.

"Birdie!"

Leeda rüzgârın etkisiyle öyle bir sarsılmıştı ki neredeyse yere yuvarlanacaktı. "Tanrı aşkına!"

"Aman Tanrım!" dedi Murphy dehşet dolu gözlerle Leeda'ya bakarak.

Leeda'nın kanı çekilmişti. "Şuraya bak."

Balmeade Golf Kulübü'ndeki soyunma kabinlerinden biri rüzgârla yerde sürüklenerek ağaçlardan birine takılmıştı ve şimdi ağacın gövdesine çarpıp duruyordu.

BELONGS TO KAMTUS TEAM

Murphy ellerini göğsünde kavuşturdu. "Bu hiç iyiye işaret değil. Bu kötü bir fırtına."

Tekrar koşmaya başlamışlardı. Birbirlerinden ayrılmışlardı, ama aynı yönde koşuyorlardı. Birdie'ye doğru. Leeda kalbinin yerinden fırlayacağını hissetti. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Yerler şimdiden çamur içinde kalmıştı. Leeda birkaç kez tökezleyip düşecek gibi oldu. Murphy tamamen gözden kaybolmuştu. O sırada yerde karanlık bir tümsek gördü.

"Birdie!" Koşarak yanına gitti hemen. "İyi misin? Bir yerine bir şey oldu mu?"

Birdie top gibi yerde kıvrılmış, ağlıyordu.

Leeda elleriyle bütün vücudunu yokladı. Bir yerine bir şeyler batmış olmalı diye düşündü.

O sırada ayak sesleri duyuldu ve Murphy de yanlarına ulaştı.

"Yaralanmış mı? Sen? Sana bir şey oldu mu?" Birdie başını salladı. Murphy dizlerinin üzerine çöküp yanına oturdu. "Ne oldu? Sorun ne?"

Birdie iyice yere uzanmıştı şimdi. Kollarını ve bacaklarını uzattı. "Sigortayı yenilemedim."

Murphy ve Leeda şaşkın gözlerle birbirlerine baktılar.

"Birdie, bu korkunç bir fırtına. İçeri girmeliyiz." Birdie ağlamaya devam ediyordu.

Leeda ne yapacağını şaşırmıştı. Birdie'nin yanına uzanıp kollarını boynuna doladı. "Önemli değil Birdie. Haydi, haydi, içeri girelim."

"Haydi."

Birdie yerinden kıpırdamamıştı bile. Saçları tamamen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yüzüne yapışmış, yanakları çamur içindeydi.

Murphy eğilip kulağına doğru fısıldadı. "Birdie, eğer Enrico şu halini görseydi, eminim o kızı anında terk ederdi."

Leeda, Murphy'ye ters bir bakış fırlattı. Sonra tekrar Birdie'ye döndü. Birdie ağlayıp sızlanmayı kesmişti. Hiçbir şey söylemiyordu. Ölü gibi sessizdi. Sonra bir anda gülmeye başladı ve sonra hıçkırıklara boğuldu. Sonra tekrar gülmeye başladı.

"Harika," dedi Leeda gözlerini devirerek. Birlikte Birdie'yi omuzlarından tutup ayağa kaldırdılar. Yolun geri kalan kısmında yüzünü gömleğinin kollarına silerek kendi başına yürümüştü. Ağaçların arasında güçlükle ilerliyorlardı. Önlerini kesinlikle göremiyorlardı. Sonunda meyve suyu imalathanesine girip güçbela kapıyı kapadılar.

Fırtınanın sesi içeride yankılanıyordu.

Murphy etrafına bakındı. "Gördünüz mü, bir kasırga sırasında saklanılacak en iyi yer burası. İçinde delici ve kesici aletlerin olduğu derme çatma bir kulübe."

Leeda, Murphy'ye dönüp kötü bir bakış daha fırlattı. Ama haklı olduğunu biliyordu. Haklı olduğu tek konu bu değildi aslında. Her konuda çok haklıydı.

Birdie duvara yaslanıp burnunu çekti. Murphy ve Leeda yanına oturup ellerinden tuttu.

Bir süre sonra, Birdie iyice sakinleştikten sonra Murphy sessizliği bozdu. "Burada yeterince beklersek sonunda Oz Büyücüsü'nün yanında uyanır mıyız dersiniz?"

Birdie bir parça gülümsemişti.

Uzakta bir ağacın kökünden sökülüp yere devrildiği duyuldu.

"Bu Balmeade'yi buldozer masrafından kurtarır işte,"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dedi Birdie. Murphy gibi konuşmuştu. Kızlar gülmeye başladı. Sonra yine sessizliğe gömüldüler. Dışarıda yıkılan kocaman ağaçların sesini dinliyorlardı. Her yerde birbirine çarpan metallerin sesleri duyuluyordu.

"Sizce ölür müyüz?" diye sordu Leeda. Kimse cevap vermemişti. "Çünkü eğer öleceksek herkesin içini döktüğü o derin konuşmalardan birini yapmalıyız."

Birdie ve Murphy bir an için ona baktılar. Ve sonra kahkahayı bastılar. Gerçekten de acınacak haldeydiler.

"Seni ahmak," dedi Birdie.

Leeda kızarmıştı. "Kapa çeneni."

Sonra tekrar sessizleştiler. O andan sonra yalnızca yağmurun sesini dinlediler. Leeda, Murphy ve Birdie'nin ailelerini ve evlerini düşündüğünü biliyordu. Ama kimse hiçbir şey söylememişti. Ara sıra kulübe deprem oluyormuş gibi sarsılıyordu. Rüzgâr bir türlü dinmek bilmiyordu.

Ve yağmur sanki bütün dünyayı baştan aşağı yıkıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yirmi Üç

Birdie uyandığı anda ayağının ucunda uyuyan Murphy'nin saçlarının bacaklarını gıdıkladığını hissetti. Gözleri karanlığa alışmıştı şimdi. Leeda da az ileride, mumya gibi kollarını kavuşturmuş, uyuyordu.

Birdie uyurken bile fırtına gerçeğini bir an olsun unutmamıştı. Bütün dünyanın yükü omuzlarındaydı sanki. Usulca Murphy'nin başının altından kurtulup kapıya doğru yürüdü. Kapıdaki çatlaklardan sabahın gri ışıkları içeri vuruyordu. Birkaç kez gözlerini kırpıştırıp kapının tokmağına uzandı. Derin bir nefes aldı, ama sesi titredi ve nefesi boğazında takılıp kaldı. Sonra dönüp Murphy'nin yanında eğildi.

"Murphy? Murphy?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Murphy siyah buklelerini gözlerinin önünden çekerek Birdie'ye baktı. Bir an için neler olduğuna dair hiçbir fikri yokmuş gibi göründü. "Efendim," diyerek doğruldu. Kendine gelmeye çalışıyordu.

"Benimle birlikte dışarı gelir misin?" Murphy'nin uykulu, yeşil gözleri açılmış, anlayışlı bir şekilde bakıyordu. "Tabii Bird," diye fısıldadı. "Haydi, gidelim."

Birdie kapıyı açması için Murphy'ye yol verdi. Sabahın pırıl pırıl ışıkları içeri dolduğunda, sanki cennetin kapısının önünde duruyorlarmış gibi gözleri kamaştı. Murphy dışarıya çıkıp bir an için gözden kayboldu. Hiçbir şey söylemiyordu. "Murphy?"

"Aman Tanrım!"

Birdie yutkunarak peşinden gitti.

Murphy imalathanenin arkasından tepeye tırmanıp kendi etrafında 360 derece dönmüştü. Birdie de yağmurdan sırılsıklam olmuş çimenlerin üzerinde yalpalayarak peşinden gitti. İlk önce anayolu görmüştü. Yol boyunca uzanan bütün direkler devrilmiş ve telefon telleri ölü yılanlar gibi her tarafa dağılmıştı.

Sonra meyve bahçesine doğru döndü ve gözlerini kırpıştırdı.

"Oh..." Nefesi kesildi adeta.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Murphy'yle birbirlerine baktılar. Ve sonra tekrar bahçeye.

Meyve bahçesi her zamanki gibi gür ve yemyeşildi. Ağaçların yaprakları yağmur suyuyla ışıl ışıldı ve çimenler alabildiğince uzanıyordu. Bazı yerler çamurla kaplanmıştı, ama bunun dışında hiçbir şeyi yoktu.

Hiçbir şeyi yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birdie o anda gözyaşlarına boğuldu.

Birkaç saniye sonra Murphy'nin omuzlarından tutmuş, kendisini sarsmakta olduğunu fark edene kadar kendine gelememişti. Uzanıp Murphy'nin boynuna sıkı sıkı sarıldı. Gözyaşlarıyla kaplı yüzünü Murphy'nin kıvırcık saçlarına gömdü. Yanlışlıkla saçları ağzına girmişti. Geri çekilip gülmeye başladı. Murphy'nin de gözlerinin içi gülüyordu.

"Neler oluyor?"

İkisi de dönüp imalathanenin önünde, üstü başı leş gibi olan, yorgun bir halde kendilerine doğru yaklaşmakta olan Leeda'ya bakmıştı. "Siz iyi misiniz?"

Murphy onun karşısında ciddi bir tavır takınmaya çalışmış, ama işe yaramamıştı. Birdie'nin ağzı kulaklarına varıyordu.

"Gel de kendin gör."

Leeda tepeye tırmanıp Birdie'nin yanına geldi. "İnanmıyorum."

Bir süre orada öylece durup kaldılar.

"Eve gitmek ister misin Birdie?" diye sordu Murphy.

"Hem de nasıl," dedi Birdie. "Hem de nasıl."

Düşe kalka verandaya ulaştıklarında Poopie endişe ve öfke içinde onları bekliyordu. Ama birkaç kez yumruğunu masaya vurup sıkı bir azar çektikten sonra kızlara dönüp bunun bir mucize olduğunu söyledi.

Poopie'nin emri üzerine Birdie annesini aramıştı. Bu sırada diğerleri de radyonun başında toplanmış, haberleri dinliyordu. Her yerde bir sürü elektrik direği devrilmişti. Evler yok olmuştu. Üç eyaletteki bütün ceviz ve şeftali ağaçları yıkılmıştı.

"Bu bir felaket," deyip duruyordu Poopie. Bir İngilizce, bir İspanyolca konuşup cık, cık, cık diyerek başını iki yana sal-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lıyordu. Arada bir de bütün o felaket sözcüklerinin arasında, "Şeftali fiyatları için iyi olacak ama," diye eklemeyi de ihmal etmiyordu. Walter, Birdie'yle konuşmak ve herkesin iyi olduğundan emin olmak için aramıştı. Şimdi kasabadaydı. Bridgewater'da kimseye zarar gelmemişti, ama bir sürü onarım yapılması gerekecekti. Walter bütün bunlarla öyle meşguldü ki Birdie'ye yalan söylediği için kızmamıştı bile. Birdie, babası ve Cynthia'nın fırtına yüzünden haberleştiğini ve yalanının da ortaya çıktığını çok iyi biliyordu tabii. Telefon birkaç kez daha çalmıştı, ama iş görüşmeleriydi bunlar. Darlington Meyve Bahçesi'nin fırtınayı atlattığı haberi duyulmuştu ve Güney'e özgü şeftalileri temin edemeyeceklerinden korkan market zincirleri şimdiden Darlingtonların stokları için birbiriyle yarışmaya başlamıştı. Sonraki yaz için bile siparişler yağıyordu. Diğer bahçeler hemen yeni ağaçlar dikmeye başlasalar bile, ağaçlardan meyve almaları iki yılı bulurdu.

Murphy hayatı boyunca kimse için bu kadar mutlu olmamıştı herhalde. Yalnızca Birdie için değil, şeftali bahçesi için de seviniyordu üstelik. Hep beraber verandada sonunda bulutların arasından tüm haşmetiyle yüzünü gösteren güneşin altında oturuyorlardı. Gecenin yorgunluğu yavaş yavaş üzerlerine çökmüştü.

Bir tek yarım saat kadar sonra eve dönen Walter'ın yüzü gülmüyordu. Ama eskisi kadar çaresiz de görünmüyordu.

Birdie onu görür görmez ayağa fırlamış, hemen boynuna sarılıp bu olanların ne kadar da muhteşem olduğundan, bunun ne kadar da inanılmaz bir şey olduğundan bahsetmeye başlamıştı.

"Şans gerçekten de yüzümüze güldü," dedi Walter ciddi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bir ifadeyle başını sallayarak. İşaretparmağıyla başparmağını ovuşturuyordu. "Burayı sattığımız zaman borçlarımızı kapatabiliriz belki de."

Odadaki herkes bir anda donup kaldı. Birdie karnına bir yumruk yemiş gibi babasına bakıyordu. Sonra onlardan medet umarak Leeda ve Murphy'ye baktı. Murphy çaresiz gözlerle ona bakıyordu.

"Benim eve gitmem gerek," diye bir anda tuhaf bir şekilde yerinden fırladı Leeda. Bedeni kaskatı kesilmişti sanki. "Annem ve babam hâlâ Teksas'ta olduğumu sanıyorlar."

"Benim arabamı al," dedi Poopie ciddi bir ses tonuyla. "Murphy'yle birlikte gidin. Yarın getirirsiniz." Arabası çamura saplandığı için Murphy'nin, Leeda'yla gitmekten başka çaresi yoktu. Böylece birkaç dakika sonra Birdie'ye uzun uzun sarılıp veda ettikten sonra Poopie'nin arabasına atlayıp yola koyuldular. Leeda'ya yolu tarif etmesi gerekmişti tabii. Bir ara Anthill Acres'e döndüklerinde Leeda'ya dönüp karavanla ilgili bir şeyler söyledi. Böylece onunla rahat rahat dalga geçebilirdi artık. Ama Leeda soğukkanlılıkla arabayı sürmeye devam etti. "Teşekkürler," dedi Murphy, ama sesi tahmin ettiğinden daha soğuk çıkmıştı.

"Önemli değil." Leeda'yla bir an için göz göze geldiler. Ama Murphy kapıyı kapatır kapatmaz Leeda da yoluna devam etti.

Annesinin arabası girişte duruyordu. Murphy merdivenleri tırmanıp içeri girdi. İçerisi kapalı kalmaktan saunaya dönmüştü.

"Anne?"

Mutfağı geçip annesinin yatak odasına yönelince kala-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kaldı. Jodee etrafını saran sümüklü mendillerin arasında yatağında oturmuş, ağlıyordu. Bu haliyle öyle küçük, öyle kırılgan görünüyordu ki! Üzerinde Bad Girl yazan şortu ve minicik kırmızı bluzuyla daha çok ergenlik çağında bir genç kızı andırıyordu. Kızıl saçları darmadağınıktı.

Murphy yatağın kenarına oturup usulca saçlarını yüzünden çekti.

"Anne, ben geldim."

Jodee burnunu çekerek Murphy'ye döndü. "Selam bebeğim."

"Selam," dedi Murphy alnını kaşıyarak. "Kendini iyi hissetmiyor musun?"

Jodee yatağın üzerinde iyice büzüşmüş, top gibi olmuştu şimdi. "Kendimi aptal gibi hissediyorum." Gözlerini kaldırıp Murphy'ye baktı. "Üzgünüm tatlım. Bu kez işlerin yolunda gideceğinden emindim. Sanırım artık büyümem gerekiyor."

Elini Murphy'ye uzatmıştı. Murphy annesinin elini avuçlarına alıp tırnaklarına baktı. "Anne, martılara ne oldu?"

"Onları sevmiyorum artık."

Bu Murphy'yi üzmüştü nedense.

Annesinin arkasına geçip bedenini onun bedenine bastırdı ve kollarını omuzlarına dolayıp sıkıca sarıldı. Jodee'ye onu çok iyi anladığını, her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordu, ama cesaret edemiyordu. Şimdilik bu kadarının onun için yeterli olmasını umuyordu.

Birkaç dakika sonra Jodee'nin nefes alıp verişleri düzene girmiş, sakinleşmişti. Murphy yattığı yerden annesini düşündü. Bunu nasıl yapıyordu? Her seferinde kalbini birilerine açıp sonra nasıl bu kadar inciniyordu? Murphy'nin an-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nesi gerçekten de çocuk gibiydi. Murphy gibi korkuları yoktu onun. Murphy'nin daha önce zannettiği gibi kör ya da aptal değildi. Sadece umutları vardı. Saftı. Buna tutunmayı nasıl başarıyordu?

Orada, derinlerde bir yerde Murphy'nin bir türlü akıl sır erdiremediği çok güçlü bir şeyler yatıyordu. Bunca zaman insanları aptal, korkunç ve zayıf yaratıklar olarak gördükten sonra, Murphy aslında en başından beri bildiği o gerçekle yüzleşmek zorunda kalmıştı şimdi. Korkak olan biri varsa, o da kendisiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Dört

Hava kararmak üzereyken Birdie bahçede yürüyüşe çıkmıştı. Ağaç sıralarının arasında dolaşıyor, ara sıra parmaklarını yemyeşil yaprakların üzerinde gezdirip şeftalilerin yumuşacık kabuklarına dokunuyordu. Bu gerçekten de muhteşem bir şeydi. Ağaçlardan bir tanesi bile zarar görmemişti. Bir tanesi bile. Yürüdükçe Birdie'nin merakı da giderek artıyordu.

Ara sıra Enrico da düşüyordu aklına ve orada yapayalnız olduğu halde yüzü bir anda kıpkırmızı oluyordu. Göğsünde kocaman bir boşluk vardı sanki.

Bütün ağaç dizilerini kontrol ettikten sonra göle gidip burada Leeda ve Murphy'yle geçirdiği güzel günleri düşündü. Bir yandan yerden topladığı taşları suya fırlatıyor, bir yandan da o güzel anları düşünüp gülümsüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birdie hayatı boyunca bu kadar boş ve bir yandan da bu kadar dolu hissetmemişti kendini. Geride bırakması gereken, veda etmesi gereken öyle çok şey vardı ki! Ama vazgeçmesi gereken bunca şeyi olduğunu bilmek bile onu mutlu ediyordu. Hayatı bir anda öyle genişlemişti ki! Ve önünde sevip özleyeceği daha binlerce şey olacaktı.

Hava iyice karardığı zaman ayakları onu ceviz koruluğuna, oradan da çiftliğin sonuna sürüklemişti. Çitin diğer tarafında Balmeade Golf Kulübü alabildiğince uzanıyordu. Bütün kum havuzları suyla dolmuştu ve kumlar su oluklarını tıkamıştı. Evlerin bazılarının çatıları uçmuştu. Çimlerin üzerinde masalar, sandalyeler, hatta kapılar bile paramparça vaziyette her yere yayılmıştı. İleride bir klozet kapağı bile vardı. Kimseye bir şey olmaması gerçekten de bir mucizeydi.

Mutlu mutlu suların ortasında oynayan bir ördek dışında en ufak bir hayat belirtisi kalmamıştı kulüpte.

Bir süre sonra Birdie kendisini bir anda B Kampı'nın girişinde buldu. Kapıdaki sineklik gıcırdayarak açıldı ve Birdie içeri girip Enrico'nun odasına doğru yürüdü.

Burası kimseler yokken öyle boş görünüyordu ki! Usulca yatağın kenarına oturdu ve arkasına yaslandı. Kalbi sızlıyordu resmen. Ama burada olmak güzeldi. Burada geçirdiği o birkaç saati ve ne kadar iyi vakit geçirdiğini düşündü.

Gözlerini kapatıp ellerini yüzüne yasladı ve uykuya daldı.

Daha uyandığı anda iki şeyi fark etmişti. Birincisi hava tamamen kararmıştı. Ve ikincisi odada yalnız değildi. Birdie yatakta doğrulup yerde yatan gölgeye doğru eğildi.

"Enrico?" Eğilip hemen yanına çömeldi ve usulca om-

BELONGS TO KAMTUS TEAM

zunu dürttü. Enrico irkilerek hemen yüzünü döndü.

"Burada ne işin var?" diye fısıldadı Birdie. Sanki odada başka birileri daha varmış gibi tedirgindi.

Enrico uykulu uykulu iç geçirdi ve olduğu yerde doğruldu. "O öylesine bir kızdı işte. Kız arkadaşım filan değildi."

"Ne?"

"Üzgünüm Birdie. Ben bu işte pek iyi değilim... emin olamadım. Düşündüm ama sonra..." Durup utangaç utangaç gülümsedi. "Sen hep kaçıyorsun." Enrico duraksayıp kelimeleri bir araya getirmeye çalışırken Birdie yüzünün nasıl da şekilden şekle girdiğini izledi. Sonunda endişeli ama sevecen bir hal almıştı.

"Ona bir daha asla görüşmeyeceğimizi söyledim. Geç mi kaldım?"

Birdie ne diyeceğini bilemeden söylediklerini sindirmeye çalışıyordu. Ama daha ağzını açmasına imkânı olmadan Enrico elleriyle yüzüne uzanıp o sıcacık dudaklarını dudaklarına götürdü. Birdie de ona karşılık verdi hemen.

"Çok geç kalmadım o zaman, ha?" diye sordu Enrico sırıtarak. Eliyle yanaklarını okşuyor, dudaklarını izliyordu. Birdie o muhteşem kokusunu içine çekip ona sıkıca sarılarak gülümsedi.

"Hayır, geç kalmadın."

Sonra eğilip onu bir kez daha öptü.

***

Leeda, ertesi sabah, tatilin son hafta sonunda Rex'le birlikte Tybee Beach'e gidecekti. Bu geceyi Cawley-Smithlerin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sinema salonundaki beyaz, deri kanepede dinlenerek geçirmeyi tercih etmişti. Akşamüstü otelin güzellik salonuna gitmişti. Orada bütün gün cildini keseleyip vücudunu çamur banyolarıyla, yağlarla, losyonlarla ovalamış, onu eski haline getirmişlerdi. Cildinin bu kadar yumuşak olması ona o kadar yabancı geliyordu ki!

Alicia da yan taraftaki kanepeye yayılmıştı.

"Ne izlemek istersin?" diye sordu Leeda başıyla dev ekran televizyonu işaret ederek.

"Bilmiyorum. Sen?" Alicia da onunla birlikte güzellik salonuna gelmişti ve ertesi gün yola çıkmadan önce onu uğurlayacaktı. Ama Leeda şimdiden onu davet ettiğine pişman olmuştu. Nedense o varken kendini daha yalnız hissediyordu.

"Bir film seç işte," dedi. Sinir olmuştu. Ayağa kalkıp kendine bir soda almak üzere mini bara uzandı. O sırada televizyon odasının kapısı açıldı. Bu Bayan Cawley-Smith'ti. Kapıda durmuş, telefonu uzatıyordu. "Danay. Seni istiyor."

"Gerçekten mi?" Leeda bir hafta kadar daha kardeşinden haber almayı ummuyordu. Brighton'la birlikte balayı için Batı Hint Adaları'na gitmişlerdi. Telsiz telefonu annesinin elinden alıp oturma odasına geçti ve kanepeye yığıldı.

"Selam."

"Lee," dedi Danay cızırtıların arasından. "Neler yapıyorsun?" Sesi inanılmaz derecede mutlu ve sarhoş geliyordu.

"Hiç. Yarın sabah Tybee'ye gitmek için hazırlanıyorum."

"Rex'le mi?"

"Evet." Şimdi sıkı bir nutuk dinleyeceğinden emindi.

"Neyse. Sadece düğünde yaptığın konuşma için sana te-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şekkür etmek istemiştim. O gece bir türlü vakit bulamadım."

Leeda yazlık elbisesinin boncuklarıyla oynuyordu. Hâlâ o konuşma konusunda kendini aptal gibi hissediyordu aslında. "Bir şey değil."

"Benim gibi bir ablayı kıskandığını söylemen çok garipti. Çünkü ben de her zaman seni kıskanmışımdır."

Leeda yarım yamalak güldü. "Neyimi kıskandın ki?"

"Ah, bilmiyorum. Sen benden ve annemden farklısın işte. Bazen kendimi onun bir kopyası gibi hissediyorum."

Araya cızırtılar girmişti yine. Leeda hiçbir şey söylememişti. Ne diyeceğini bilemiyordu.

"Düğünde Rex'le konuşma fırsatım oldu," dedi Danay tuhaf bir şekilde. "O kadar da kötü birine benzemiyor."

Leeda derin bir iç geçirdi. "Biliyorum."

"Lee şimdi kapatmam gerek. Tybee'de iyi eğlen, tamam mı?"

"Tamam, hoşça kal."

"Hoşça kal." Danay telefonu kapamadan gülmeye başlamıştı bile. Leeda bir saniye telefonu öylece kulağında tuttu ve sonra o da kapattı.

***

Ertesi sabah Rex geldiğinde Leeda verandanın merdivenlerinde oturmuş, onu bekliyordu. Sahile, tatil yapmaya gidiyorlardı, ama Rex'in cenazeye gider gibi bir hali vardı. Leeda'yı görür görmez başını öne eğmiş, gelip yanına oturmuştu.

Uzun bir süre orada öylece oturdular. Rex sonunda uzanıp elini tuttu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sakın bir şey söyleme," dedi usulca elini çekip.

Uzanıp parmaklarını tuttu. "Ayrılmak istediğini söylemene gerek yok."

"Leeda bu şekilde devam..."

"Seninle Tybee'ye gitmiyorum. Bunun işe yaradığını sanmıyorum Rex. Seninle olmaya devam edebileceğimi sanmıyorum."

Rex ona baktı ve sonra başını eğip gözlerini merdivenlere çevirdi.

"Bana âşık olduğunu bile zannetmiyorum. Âşık mıydın?"

Rex derin bir iç geçirdi. "Seni seviyorum Leeda."

"Biliyorum. Ama bu âşık olmakla aynı şey değil, öyle değil mi?" Gözlerini ona doğru çevirdi. Üzgün görünüyordu. Bu gözlerinden okunuyordu. "Bu ikisi birbirinden çok ayrı şeyler, değil mi?" diye üsteledi Leeda.

Rex belli belirsiz başını salladı.

"Rex ben de sana âşık değilim. Ve işin doğrusu şu ki artık eskiden olduğu gibi sana ihtiyacım yok. Sanırım aileme katlanabilirim. Ya da kendime. Ya da her neye katlanmam gerekiyorsa işte."

Rex incinmiş gibi görünüyordu. Ama şu anda ona anlayış gösterecek durumda değildi.

"Sorun şu ki Murphy'yle aramıza girdin. Ve sanırım bu beni her şeyden daha çok kızdırıyor."

Rex ellerini kavuşturup parmaklarını düşünceli düşünceli dudaklarında gezdirdi.

Leeda gözlerini bir an olsun Rex'in yüzünden ayırmamıştı. "Kusursuz olmadığımı biliyorum. Ama daha iyisini

BELONGS TO KAKTUS TEAM

hak ediyordum." Rex cevap vermemişti. Şimdi onu izlediği sırada bunca zaman boyunca destek bulmak için ona ihtiyaç duyduğu halde aslında ondan çok daha güçlü bir insan olduğunu keşfediyordu.

"Bak, onu ben de seviyorum," dedi sesi titreyerek. "Ama bunu bana söylemeliydin. En azından bu kadarını borçluydun bana."

"Biliyorum. Ben de istedim. Ama doğru zamanı bir türlü bulamamıştım. Ve o gün bahçede..."

Leeda elini kaldırıp durmasını istedi. "Henüz o kadar rahat değilim bu konuda. Lütfen bundan bahsetme bana."

"Tabii. Affedersin."

Başını iki yana salladı. Sarı bukleleri kulaklarına değiyordu. Derin bir nefes alıp kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Tam bir geri zekâlı gibi davrandın."

"Evet," dedi Rex.

"Söyle."

Rex ona döndü. "Ne söyleyeyim?"

"Ben bir geri zekâlıyım de."

Rex kaşlarını kaldırdı. Gülmemek için kendini zor tutuyordu aslında. Dudaklarının kenarı titriyordu. Dizinin moraracağından endişe etmeden Rex'e bir tane patlattı.

"Hadi, söyle."

Rex gözlerini devirdi. Elini ağzından çekip düz bir ses tonuyla, "Leeda, ben bir geri zekâlıyım," dedi.

"Ve sen bir tanrıçasın."

Rex hafifçe gülümsedi. "Ve sen bir tanrıçasın."

"Ve şu andan itibaren ne dersem onu yapacaksın."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ve şu andan itibaren ne dersen onu yapacağım." Rex yeter bu kadar demek istercesine Leeda'ya baktı. Ama Leeda devam etti. "Ve bunu telafi edeceğim."

Rex huzursuzca oturduğu yerde kıpırdandı. "Aynen."

Leeda her şeyin karara bağlandığını belirtmek üzere başını salladı. Rex'i böyle çaresiz ve huzursuz görmekten sadistçe bir zevk alıyordu. Ama bunun çok fazla sürmeyeceğini biliyordu; Rex'in rahatsızlığının ve onun bundan keyif alıyor olmasının yani. Ne de olsa çocuktan hoşlanıyordu. Yine de bunu sonuna kadar kullanmaya kararlıydı.

"Şimdi," dedi. Biraz sonra yapmak üzere olduğu şeyi düşününce kalbi sıkıştı ama kişiliğinin zayıf bir kısmını geride bırakıp kendini aşıyor olacağını bildiği için içi rahattı. "Şimdi bunu telafi etmeye hazır mısın?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yirmi Beş

Birdie sabah olduğuna inanamıyordu. İçgüdüsel olarak Enrico'ya daha da sokulmuştu. Enrico onu korumak istercesine kollarını sıkı sıkı omuzlarına doladı. Usulca sıkmıştı onu. Birdie sıcak nefesini ensesinde hissedebiliyordu. "Ne oldu?"

"Babam," dedi Birdie yatakta doğrularak. "Beni öldürecek."

İkisi de kalkıp giysilerine çekidüzen verdi. Birbirlerine bakıp saçlarını düzelttiler. Enrico hemen Birdie'yi kapıya, sonra da verandaya kadar götürdü. Birdie parmakuçlarında dönüp onu öptü.

"Sonra burada olacak mısın?"

Enrico'nun gözlerinin içi gülüyordu. "Elbette Birdie."

"Öp beni," dedi Birdie çekinmeden. Enrico onu bir kez

BELONGS TO KAKTUS TEAM

daha öptü. Sonra aceleyle eve doğru yürümeye başladı. Walter verandada oturmuş, onu bekliyordu.

"Neredeydin Birdie?" Sesi çok kızgın geliyordu. "Imm, yatakhanelerde uyuyakalmışım baba. Özür dilerim."

"Uyuya mı kalmışsın?"

Birdie başını salladı. Kalbi yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. "İçeri girip temizlen hemen," dedi Walter. "İyi haberlerim var. Balmeade çiftliği almaya karar verdi."

"Olamaz."

Walter başını kaldırıp ona baktı. "Birdie bu iyi bir şey. Şimdi gidip duş al. Ona nazik davranmanı istiyorum. Avukatıyla birlikte gelecek. Adam fırtınada çok şeyini kaybetti. O yüzden morali çok bozuk."

"Ama o kadar şey kaybettiyse neden burayı alıyor? Anlamıyorum..."

"Birdie, bu büyüklerin bileceği iş."

Birdie durduğu yerde ayaklarını yere sağlam basarak dikildi. "Baba, ben büyüdüm artık."

Walter başını iki yana salladı. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorsun." Ayağa kalkıp verandada yürümeye başladı. Birdie yolunu kesti.

"Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum. Annem yokken bütün işleri üstlenmek anlamına geliyor. Bu bütün yaz olduğu gibi çok çalışmam gerektiği anlamına geliyor. Ofis işlerine bakmam, hasatı idare etmem, traktörlerin çalıştığından emin olmam gerektiği anlamına geliyor. Ve bu da senin ihmal ettiğin ve yapmadığın bütün işleri yapmak anlamına geliyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Walter ona dönüp parmağını salladı. "Birdie, kapa çeneni..."

"Bu vazgeçmek anlamına mı geliyor şimdi? Çünkü senin yaptığın bu işte." Sesi her kelimede titremişti. Walter uzanıp Birdie'yi omuzlarından tuttu. "Hemen odana çık. Seni görmek istemiyorum..."

"Beni görmüyorsun ki zaten. Biliyor musun, geceyi bir erkekle geçirdim baba. Bu yeterince büyüklere özgü bir şey mi senin için?"

Walter, Birdie'yi bırakıp şaşkınlık içinde sandalyesine yığıldı. Birdie yanına çömelip ellerini babasının ellerinin üzerine koydu. "Ve onunla birlikte olmak istiyorum. Ve burada kalmak istiyorum. Buradan gitmek istemiyorum. Sadece sen ve annem böyle istiyorsunuz diye buradan ayrılmak istemiyorum."

Babası tekrar başını kaldırıp ona baktığında Birdie'nin içi sızladı. Walter hayal kırıklığına uğramıştı.

"Ben de varım burada baba. Bu benim de hayatım."

***

Murphy, *Days of Our Lives*'ı izlerken rahatsız edilmekten hiç hoşlanmazdı. Elinde kumandasıyla ayaklarını sürüye sürüye kapıya gidip delikten dışarıya baktı. Bu Rex'ti.

Murphy kapıyı kilitleyip kanepeye geri döndü.

Tak, tak, tak, tak. "Murphy, kapıyı aç."

Murphy miskin miskin kumandayı kaldırıp televizyonun sesini açtı. Bo, Hope'un üstlendiği davanın çok tehlikeli olduğunu söylemek üzereydi. Ve Hope kişisel sorunlarını işine asla karıştırmayacağını ve duygularını polis kimliğinden ayırdığını söyleyecekti. Murphy bütün senaryoyu biliyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hadi ama Murph."

"Adım Murphy," diye mırıldandı televizyonun sesini biraz daha açarak. Yine de Rex onu buraya Leeda'nın yolladığını söylediğinde onu duymuştu.

Murphy kapının deliğinden ona baktı.

"Sana bir şey yolladı..." Rex'in elinde bir çanta ve kahverengi bir zarf vardı.

Kedi girişinden atabilirsin.

McGowenların hiçbir zaman kedileri olmamıştı, ama karavanlarının bir kedi girişi vardı. Rex kaşlarını çatıp omuzlarını dikleştirdi ve sonra gözden kayboldu. Bir saniye sonra zarfı aradan sıkıştırıp içeri attı. Murphy eğilip zarfı eline aldı. Kocaman, kare şeklinde bir zarftı bu ve üzerinde hiçbir şey yazmıyordu. Murphy işaretparmağını araya sokup zarfı açarak ters çevirdi. İçinden bir kâğıt parçası ve bir CD düştü.

Murphy CD'ye bir göz attı. Mor kalemle üzerine SIKICI KARIŞIK yazılmıştı. Sonra mektubu açtı.

Murphy,

Gördüğün gibi sana sevdiğin o iğrenç müziklerden bir CD gönderiyorum. Ayrıca eski erkek arkadaşımı da. Sanırım sana ait.

Murphy okumaya devam etti.

Eski arkadaşlarımla takılmaya başladım ve hiçbiri bana senin yaptığın gibi kazık atmıyor, hatalarımı yüzüme vurmuyor ve bazen ne kadar da takıntılı bir kas kafa olduğumu söy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lemiyor. Hepsi kusursuz olduğumu düşünüyor. En azından bana söyledikleri bu. Ama bu çok sinir bozucu. Yine de sen de çok sinir bozucu olabiliyorsun. Sinir bozucu olduğun yönlerini yazdığım bir liste hazırladım.

I. Hava atmayı seviyorsun
A. Göğüslerinle hava atıyorsun
B. Yapabildiğin şeyleri insanların gözüne sokuyorsun
C. Senden başka kimsenin ilgi görmesine izin vermiyorsun

II. Bencilsin
A. İlgi çekmek konusunda bencilsin
B. Rex konusunda bencilsin

III. Kötüsün
A. Bu konuda örnek vermeme gerek yok

Yine de seninle eski arkadaşlarım arasındaki fark şu ki onlar boktan şeylere önem veriyorlar. Ama sen her şeye rağmen yalnızca bana inanıyorsun. Ailem bana inanmıyor. Ve ben de hayatımın geri kalanını beni biraz olsun anlamayan insanlarla geçirmek istediğimden emin değilim. Ya da insanlara olmadığım biri gibi görünmeye çalışarak yaşamak istediğimden. Çünkü artık farklı biri olduğumu biliyorum. Birdie ve sen bana kendimi zeki hissettiriyorsunuz. Sanırım seni affediyorum.

Murphy burada nefesini tutmuştu. Kızsın mı, sevinsin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mi, bilemiyordu.

Yavaş yavaş kızmaya başladığını tahmin edebiliyorum. Gerçek şu ki sen benim erkeğimi istedin ve onu aldın. Ve bu gerçekten canımı çok acıttı Murphy. Diğer yandan bunun son derece mantıklı geldiğinin de farkındayım. Kendimi güvensiz hissettiğim konuları bir yana bırakırsak, olayların hiç de göründüğü gibi olmadığını anlayabiliyorum. Kendine güvenen, cesur tarafım bu işin tam da olması gerektiği gibi sonuçlandığını söylüyor. Bunu söylediğime inanamıyorum. Ama gerçek şu ki her ne kadar onu seviyor olsam da onun bana göre biri olmadığını biliyorum.

İşte, senden özür dileyeceğim yer burası. Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum. Rex'e daha fazla ihtiyacım olmamasına rağmen, onun kasıklarına tekmeler indirmek istiyor olmama rağmen hâlâ kırgınım ve kıskançlık hissediyorum. Bu yüzden lütfen bunu bana bir daha söyletme. İlk ve son kez söylüyorum. Murphy, gerçekten çok üzgünüm. Kızgındım ve sana söylediklerimin hiçbirini inanarak söylemedim. Çok özür dilerim. Lanet olsun. İki etti.

Murphy derin bir iç geçirdi.

Beni affetmek senin de yararına olur. İnsanların arkadaş olmak isteyeceği türde bir kızım çünkü. Ha. Ve her şeyden önce ben iyi bir dostum. Çünkü ben de sana inanıyorum. Seninle ve Birdie'yle birlikteyken her zaman hayalini kurduğum türde bir arkadaşa dönüşüyorum. Bunun gerçek olabi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

leceğine asla inanmazdım.

Neyse. Bu yaz için çok teşekkür ederim. Şu ana kadar geçirdiğim en güzel yazdı.

Sevgiler

Leeda mektubunun sonuna adını yazmamıştı. Sadece küçük bir kuğu resmi çizmişti.

"Murphy?"

"Bana yolladığı çantayı da istiyorum."

"Delikten sığmıyor."

Murphy ayağa kalkıp Rex'in ağladığını anlamaması için gözlerini sildi ve kapının kilidini çevirdi. Rex kapıyı açıp çantayı uzattı. "Bu benden."

Murphy çantayı alıp içine baktı. İçi bir sürü şeftali doluydu. Bu her ne kadar hastalıklı görünse de bir anda Leeda adına Rex'e fena halde kızmıştı. Ama şu anda öyle kırılgan, öyle âşık görünüyordu ki bütün öfkesi bir anda buhar olup uçtu sanki.

"Çiftliğin tüylü şeftalilerinden getirmeliydin. Bu nektarinler ikinci en sevdiklerim."

Rex kararsızca gülümsedi. "Eğer şimdi sana en sevdiklerini getirseydim, yolunu gözleyecek bir şeyin kalmazdı."

Murphy ters ters baktı.

"Elimde değil Murphy. Sen hayatımda tanıdığım en ilginç kızsın."

Murphy insanların birbirini yalnızca kısmen tanıyabildiğinin farkındaydı. Ama ilginç olmak da onun özelliklerinden biriydi neticede, değil mi? Murphy gülümsemesini gizleyemedi. Rex ona doğru eğilip burnunu çenesine yaslayarak

BELONGS TO KAKTUS TEAM

başını yukarı kaldırdı. Yüzleri bir yapbozun iki parçası gibi birbirine geçti. Murphy'nin kirpikleri tenine değiyordu.

"Gitmem gerek," diye fısıldadı Murphy ama kıpırdamıyordu.

"Lütfen gitme."

"Geri döneceğim," dedi Murphy uzaklaşarak. Cüzdanını ve anahtarlarını aldı hemen. Rex kırgın gözlerle kapının önünde kalakaldı.

Usulca elini Rex'in omzuna yasladı. "Benim erkek arkadaşım olacaksın, değil mi?"

Rex gülümsedi. Bütün vücudu rahatlamıştı bir anda sanki. "Evet. Benim aklımdan geçen de buydu."

"Şahane, daha önce hiç erkek arkadaşım olmadı." Murphy hafifçe dudaklarını Rex'in dudaklarına götürdü. Sonra arkasını dönüp bisikletine doğru yürüdü. Yellowbaby tamamen bozulmuştu artık.

Murphy çok gergin olduğu zamanlarda bile sürpriz yapmaktan hoşlanırdı. Leeda'yı arayıp geldiğini haber vermemişti. Ama Breezy Buds Plantation'a vardığında, Leeda'nın evde olmadığını söylemişlerdi. Nerede olduğunu da bilmiyorlardı.

Murphy tekrar bisikletine atladı. Çiftliğe kadar buradan en az on mil vardı ve Leeda'nın orada olduğundan emin değildi. Ama sabırsızlanıyordu. Eve gidip bekleyemeyecek kadar heyecanlıydı. Böylece pedallara asıldı. Neyse ki hava biraz serinlemeye başlamıştı.

Giriş yoluna döndüğü anda meyve bahçesinin ne kadar da farklı göründüğünü fark etti. Tıpkı bir insan gibi zaman içinde o da değişiyordu. O gün eylülün ilk günüydü ve dallardaki yapraklar yavaş yavaş kahverengiye dönmeye başla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mıştı. Şeftalilerin hepsi gitmişti. Bahçe sıcak kalmayı ümit ederek kendini kışa hazırlıyor olmalıydı.

Murphy tozu dumana katarak evin önüne ulaştığında ter içinde kalmıştı ve yorgunluktan ölüyordu. Bisikletini verandanın önüne yaslayıp aşağı indi ve zili çaldı. Kapıyı Poopie açtı.

"Yürüyüşe çıktılar Murphy," dedi sırıtarak. "Belki turta için hâlâ birkaç tane böğürtlen kalmıştır." Poopie boynundaki kolyeyle oynuyordu ve ağzı kulaklarına varıyordu. "İstersen oturup burada bekleyebilirsin."

Murphy başını iki yana salladı. "Bakıyorum da bugün eteklerin zil çalıyor Poopie. Hayırdır?"

Poopie gözlerini kısıp ona baktı. "Eteklerim ne yapıyor?"

"Çok mutlusun yani. Neden?"

Poopie gülmeye başladı. "Bugün muhteşem bir gün de ondan," diye cevap verdi başını sallayarak. "Kaçırdın. Balmeade buraya gelip insanların nasıl da sözlerinde durmadığından veryansın etti. Bağırdı da bağırdı. Bir de mürekkep balığıyla ilgili bir şeyler söyledi, ama pek bir şey anlamadık. Walter çiftliği satmayacağını söyleyip durdu. Bu adam hayatımda ilk kez beni şaşırttı doğrusu." Poopie gülmeye başlamıştı. Gözleri ışıl ışıldı adeta.

"Ciddi misin?" diye sordu Murphy sırıtarak. Poopie cevap vermek yerine ona sarılıp yanağına kocaman bir öpücük kondurdu.

Murphy tepeden tırnağa bütün bedeninin enerjiyle dolduğunu hissetti. "Birdie biliyor mu?"

Poopie başını salladı. "Biliyor."

"Gidip bir bakacağım. Teşekkürler." Murphy hoplaya zıplaya merdivenlerden indi. O sırada Aziz Yehuda heykeli-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

nin yerinde olmadığını gördü.

Ağaçların arasında göle doğru yürüdüğü sırada kalbi güm güm atıyordu. Birdie'yi görmek için sabırsızlanıyordu. Ama aynı zamanda tıpkı Birdie'nin Teksas'ta yaptığı gibi arkasını dönüp koşmak, kaçmak istiyordu.

Onları görmeden önce gülüşmelerini duymuştu. Bir çocukla birlikte hoplaya zıplaya frizbi oynuyorlardı. Murphy ilk başta onun Rex olduğunu sanmış, nefesi kesilmişti. Ama sonra çocuğun Enrico'ya benzediğini gördü. Üçü birden bir anda dönüp ona baktı.

"Selam," dedi Murphy adımlarını biraz yavaşlatarak. Burada onsuz eğlendikleri için biraz incinmiş gibiydi. Ama artık burada olduğuna göre rahat bir oh çekti. Gözlerini kısıp orada utangaç bir şekilde kendisine bakan Enrico'ya döndü. "Enrico?"

"Murphy." Birdie öne atılıp Murphy'ye sıkı sıkı sarıldı. "Teksas'tan buraya kadar benim için gelmiş. Ne sevimli, değil mi? Haberleri aldın mı? Bahçeyi satmıyoruz. Burada kalıyoruz."

Murphy birkaç kez gözlerini kırpıştırıp gülümsedi. Eğer bu kadar gergin olmasaydı, hop hop zıplıyor olurdu herhalde. Ama sakin sakin ellerini şortunun ceplerine soktu. "Senin adına çok sevindim Birdie." Enrico'ya döndü. "Tekrar hoş geldin."

"Teşekkürler," diyerek başını salladı Enrico. Tuhaf bir zamanda, olmaması gereken bir yerde bir şeyleri bölüyor gibi hissetmişti sanki. "Aslında benim de yavaş yavaş dönmem gerekiyor."

Herkesle vedalaştıktan sonra Birdie, peşinde koşuşturan köpekleriyle birlikte Enrico'yu arabasına kadar götürdü. Leeda ve Murphy arkalarından olup bitenleri izliyorlardı. Sonunda ağaçların arasında kayboldukları zaman Leeda ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Murphy baş başa kalmıştı.

"Bu olanlar muhteşem, değil mi?" dedi Murphy tuhaf bir ses tonuyla.

"Evet," diyerek gülümsedi Leeda gergin bir şekilde.

İkisi de başını salladı. Murphy ellerini ceplerinde iyice büzüştürdü.

"Yüzmek ister misin?"

Leeda omzunun üzerinden göle doğru baktı ve düşündü. "Evet, neden olmasın?"

İkisi de tuhaf bir yavaşlıkta soyunup kıyıya gitti. Murphy çılgınlar gibi atlamamak için kendini zor tutuyordu. Birlikte yüzmeye başladılar. Murphy, Leeda'nın ne çok gerisinde ne de çok yakınında yüzmemeye dikkat ediyordu. Birdie olmadan dengeleri bozuluyordu sanki. Birdie de göle geldiğinde kızları biraz kıskanmıştı. İkisi de hâlâ birbirinin etrafında daireler çizerek yüzüyordu.

Birdie bir Murphy'ye, bir Leeda'ya baktı. Kahverengi gözleri ışıl ışıl parlıyordu. "Siz ikiniz de aptalsınız çocuklar," dedi sonunda. Sesi Murphy gibi çıkmıştı. Murphy ve Leeda birbirine baktı. Leeda gülümsedi.

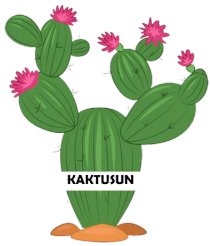
Sonra hemen suyun altına dalıp Murphy'nin bileğinden tuttuğu gibi onu suyun altına çekti. İkisi de suyun yüzüne çıktığı zaman Leeda kahkahalar atıyordu. Murphy de hemen daldı. Gözlerini açtığı zaman akşamüstü güneşinin vurduğu suda minik su böceklerini ve etrafta süzülen parçacıklar izleyerek derinlere, daha derinlere yüzdü. O sırada Birdie'nin de suya girdiğini duymuştu. Sonunda tam bir bütün olmuşlardı işte.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ağustos sonuna doğru, hayatında yaşadığı en tuhaf yazlardan birinin ardından, Poopie Pedraza Yehuda Heykeli'ni kaldırıp bir kutuya koydu. Mucizelerin gerçek olduğuna tanık olduğuna göre şimdi onları paylaşmanın zamanı gelmişti. Poopie kutuyu Atlanta'da kanserli çocukların tedavi edildiği bir hastaneye yollamıştı. Ama heykelcik, mektup çalma alışkanlığı olan postacıyla birlikte uzun zamandır pek çok sorun yaşamakta olduğu evine gitmişti sonunda.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Altı

Sonunda sudan çıktıklarında, Birdie sağlam bir yüzeye basmanın nasıl bir his olduğunu bile unutmuştu adeta. Çimenlerin üzerinde uzandıkları sırada içi türlü türlü duygularla dolup taşıyordu. Elini epey bir incelmiş olan göbeğine götürüp nefes alıp verişlerini dinledi. Meyve bahçesinin kalp atışlarını ve ellerinin değdiği yerde Leeda ve Murphy'nin nabızlarını duyabiliyordu.

Honey Babe ve Majestic onun ilgisini çekebilmek için birbiriyle yarışarak ayaklarının arasında dolaşmayı kesmişlerdi şimdilik. Birdie doğrulup çimenlerin üzerine oturdu ve köpeklerinin tüylerinden bir tutam kesip Enrico'ya vermek için kullandığı İsveç çakısını çıkardı. Birdie ve Murphy için de birer tutam kesip tüyleri kızların giysilerinin ceplerine iliştirmişti. Murphy suratını ekşitip köpeklere söylenmeye başladı, ama Birdie, Murphy'nin de aslında onları sevdiğini, sadece bir türlü itiraf etmek istemediğini biliyordu.

Acıkmaya başlamışlardı. Hep birlikte mutfağa gidip Poopie'nin tarifini öğreteceğine söz verdiği bademli ve şeftalili acı

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sosun son lokmasını da midelerine indirdiler. Sonra verandada oturup esintide kendilerini kurulamaya başladılar. Walter bir ara görünmüş, kamyonetine doğru giderken eğilip usulca Birdie'nin başını okşamıştı. Öyle utangaç bir hali vardı ki! Sanki Birdie bir yabancıymış gibi ürkerek dokunmuştu ona. Ama belli ki bu yabancıyı tanımak istiyordu. En azından Birdie böyle olduğunu düşünmüştü. İnsan böyle bir günde her şeyin ne kadar da mucizevi ve kusursuz ve olması gerektiği gibi olduğunu düşünmeden edemiyordu. Annesi aradığı zaman bir ara içeri geçmesi gerekmişti. Ama Cynthia' nın yanına taşınmayı reddettiği için yaptığı duygu sömürüleri bile bu günü mahvetmeye yetmemişti. Birdie ertesi gün birlikte Liddie's Tea Room'da öğlen yemeği yiyebileceklerini söyledi. O an için annesi bile gözüne kusursuz görünmüştü.

Leeda ve Murphy durmadan artık gitmeleri gerektiğini, okula hazırlanmak zorunda olduklarını ve yapılacak yüzlerce işleri olduğunu söyleyip duruyorlardı. Ama kimse yerinden kıpırdamıyordu. Bir saat kadar bu şekilde verandada oturduktan sonra ayağa kalktıklarında, eve gitmek yerine ceviz koruluğuna doğru yürüyüşe çıkmaya karar verdiler. Topladıkları cevizleri birbirlerine fırlatıp savaş yaptılar. Murphy ve Birdie, Leeda'yı ağaçlardan birine tırmanmaya ikna etmişti ama ayağını koyduğu dal kırılınca Birdie eliyle alnına vurup kendini ne kadar da aptal hissettiğini söyledi; ceviz ağacının dallarının çok kırılgan olduğunu söylemeyi unutmuştu. Leeda ağaçlardan nefret ettiğini söyledi. Ama bu da diğerleri gibi Leeda'nın kendi eksikliklerini ve utançlarını gizlemek için söylediği bir şeydi. Birdie bu konuda üzerine gitmeyecek kadar akıllıydı artık. İki arkadaşı konusunda da daha deneyimliydi.

Günler kısalıyor olmasına rağmen o gün yazın en uzun günü gibi gelmişti. Birdie güneşin batışını izlemek istediğini söyleyip duruyordu. Leeda saatine her baktığında saat daha ikiydi, üçtü, dörttü. Acaba kızlar ve meyve bahçesi gibi zaman da o güzel

BELONGS TO KAMTUS TEAM

günün ellerinden kayıp gitmemesi için sıkı sıkı tutunmuş durmaya çalışıyor olabilir miydi? Belki de bugün asla sona ermeyecekti.

Ağaçların arasında amuda kalkmışlardı. Meyve suyu imalathanesinin yanındaki manolya ağacının gövdesine Birdie'nin İsveç çakısıyla isimlerinin başharflerini kazıdılar. Sırtüstü çimenlerde uzanıp Enrico'dan bahsettiler. Ama Rex' ten değil tabii. Peltek peltek göle doğru yürüyen bir ördeği izlediler. Birdie kızların da yavaş yavaş havanın serinlediğini ve son baharın kapıda olduğunu fark ettiklerini biliyordu. Ama kimse bir şey söylememişti.

Akşamüstü yine kendilerini gölde buldular. Aralarında hiçbir şey kararlaştırmadan ayakları götürüvermişti onları.

Bir yandan yüzüp bir yandan konuşurken hava usulca kardı tepelerinde. Öyle yavaş olmuştu ki bu hiçbiri farkına varmamıştı. Akşam olduğunda yine kıyıda uzanıp gökyüzünü izlediler. Bütün gün daireler çizerek ilerlemişti sanki, onları tekrar tekrar aynı noktalara taşıyordu. Zamanın akıyor olması Birdie'nin içini sızlatıyordu. Bütün bunlar öyle güzeldi ki insan geçip gitmesine izin vermek istemiyordu.

O sırada çimenlerin üzerinde ateşböcekleri yanıp sönmeye başladı. Hepsi birden aynı anda yanıp sönüyor ve Birdie'nin açıklayamadığı bir şeye işaret ediyorlardı sanki. Birdie yine de derinlerde bir yerde bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

"Ateşböceklerine bakın," diye fısıldadı usulca. "Ben bir şey görmüyorum," dedi Leeda ıslak saçlarını kurulamaya çalışarak.

"Sen tam bir doğa delisisin Birdie," dedi Murphy arkasına bile dönmeden.

Birdie iç geçirdi. Bunun özel bir anlamı olduğunu biliyordu.

O gün tıpkı yazın diğer günleri gibi geçip gitmişti. Sanki tekrar başa dönmüşlerdi ve önlerinde koca bir yaz uzanıyordu hâlâ. Ama bu kez hepsi de birbirine sahip olduğunu bilerek başlayacaktı.

Bu kez bundan emindiler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

1 Eylül günü Darlington Meyve Bahçesi'nde, Birleşik Devletler'in hiçbir yerinde daha önce görülmemiş bir şey yaşanmıştı. Şeftali ağaçlarının biri, gövdesinde, tam otuz yıldır MILLER ABBOTT JODEE MCGOWEN'I SONSUZA DEK SEVECEK yazısını taşıyordu. Bir meşe ağacının üzerine çizilmiş kalp şeklinin içindeki WALTER VE CYNTHIA yazıları kahverengiye dönmüş dökülen yapraklar gibi yavaş yavaş tekrar Georgia topraklarına ve doğanın ellerine bırakmaya hazırlanıyorlardı. Ama meyve suyu imalathanesinin yanındaki manolyanın üzerinde diğerlerinin aksine tam üç kişinin ismi birden kazılıydı:

M . M.
L C. S.
B. D.

Yıllar geçtikçe manolya büyüdü ve oyuklar derinleşip genişledi. Sonunda harflerin hiçbiri görünmeyecek hale gelene dek. Çizgiler belirginliğini yitirdi ve geriye bir tek yaşamın kendisi kaldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM